

အိမ်

BURMESE
CLASSIC

အိမ်

ဒေဝီ

ဒေဝီ
 ဝိညာဉ်အဆိုတော် / ဒေဝီတေး - ရန်ကင်း
 တေးဂီတအဖွဲ့၊ ၂၀၁၄ စက်တင်ဘာလ (၅၀၀) အုပ်၊
 ၁၆၂ - တ၊ ၀၇-၅၂၃၀၀၀
 (၁) ဒေဝီ

BURMESE CLASSIC

ဝိညာဉ်အဆိုတော်

အခန်း (၁)

ရှင်

မင်းပြည့် . . စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် ရင်ခုန်လို့နေသည်။
 နာမည်ကြီးတေးရေးဆရာများဖြစ်သော စောခူဆဲ၊ ညီညီသွင်နှင့်
 နောင်နောင်(SUNFLOWER)တို့က ဒိုင်လူကြီးများအဖြစ် ဆောင်
 ရွက်ကြမည်မို့ ကြောက်နေတာလည်း ပါမည်ထင်၏။ Presenter
 ဟာသသရုပ်ဆောင်အရိုင်း၊ အကယ်ဒမီ ခန့်စည်သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်
 စကားပြောရတော့လည်း အသံတွေတုန်လို့နေသည်။ ရှင်မင်းပြည့်
 ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် အရမ်းကို စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။
 “သမီးလေးနာမည်နဲ့ ဘယ်ကလာလို့ ယှဉ်ပြိုင်တာလည်း

ဆိုတာလေး ပရိသတ်ကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”
 “ကျွန်မ . . ကျွန်မနာမည် . . ရှင် . . ရှင်မင်းပြည့်ပါ”
 “ပြန်ပြောပါဦး . . နာမည်လေးက ဘယ်လို . . မကြားရလို့”
 “ရှင် . . ရှင်မင်းပြည့်ပါ”
 “ဪ . . နာမည်လေးက အဆန်းသားနော်၊ ရှင်ရှင်မင်း
 ပြည့်တဲ့ . . ပရိသတ်ကြီးရေ”
 တီဗွီဖန်သားပြင်ကို ကြည့်နေသော ပရိသတ်များ တဝါးဝါး
 နှင့် ပွဲကျသွားသည်။

“မ . . မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်က တစ်လုံးထဲ ရှင်မင်းပြည့်ပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် . . အဲ့ . . ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ မရှင်မင်းပြည့်ပေါ့၊
 နာမည်က လှသလို လူကလည်းပ . . အဲ . . ပုသလောက် လှပါတယ်
 ဘာ . . ”

သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဦးအရိုင်းဆိုတာ ဟာသလူရွှင်တော်လေ၊
 သူက ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး မိတ်ဆက်လေ ရှင်မင်း ကသောင်းကနင်းဖြစ်
 လေပဲလေ၊ တော်သေးတယ် မင်းသားခန့်စည်သူ ဝင်ကယ်လို့ . . ။

“ကဲ . . ညီမငယ်လေး ဘယ်က လာယှဉ်ပြိုင်တာလည်းဆို
 တာလေးလည်း . . . ”

“နေတာကတော့ မန္တလေးမှာပါ၊ ဝါသနာပါလွန်းလို့ ရန်
 ကုန်တက်လာပြီး လာပြိုင်တာပါ”

“ဪ . . ဘယ်မှာတည်းလဲ၊ တည်းခိုခန်းမှာလား ဟိုတယ်
 မှာလား”

ဦးအရိုင်းရဲ့ အရွှန်းဖောက်မေးခွန်းမှာ ရှင်မင်း ချာချာလည်
 သွားခဲ့ပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘာသီချင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ၊ မူရင်း
 အဆိုတော်နှင့် တေးရေး ဘယ်သူလဲဆိုတာတွေ မေးဖြေ မိတ်ဆက်

ပြီးသောအခါ ရှင်မင်း အာအတွေ့ဆုံးဖြစ်သော ဖြူဖြူကျော်သိန်း၏
 အတွင်းကြေသီချင်းကို စတင်သီဆို ယှဉ်ပြိုင်လိုက်၏။

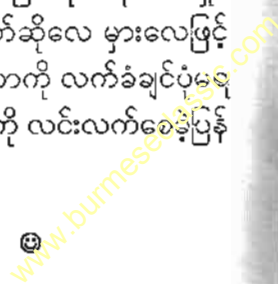
ရေခိုးခန်းထဲကြိုးအော်၊ တီဗွီရှေ့မှာကြိုးအော်ကာ ကြုံသလို
 လေ့ကျင့်လာခဲ့သည့် အစွမ်းအစတွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သွန်
 ထုတ်ပြသလိုက်သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်တွေ အကြောက်ဆုံးကတော့ ဝိုင်သုံး
 ယောက်ရှေ့က တစ်ယောက်တစ်လုံးစီရှိသော မီးနီလေးများသာ ဖြစ်
 ၏။

ရှင်မင်းက ဆိုကြမယ်ပျော်ကြမယ် အစီအစဉ်မှာ နှစ်သိမ့်ဆု
 တစ်ခုသာ ရဖူးသေးသည်။ သံစဉ်များနှင့် လင်းလက်ကြယ်၊ မယ်လို
 ဒီဂေါလ်(ဒ်)တို့မှာတော့ ဆုမချိတ်ခဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ဂီတတံခါးလေး ဖွင့်ပါဦး
 အစီအစဉ်မှာ ဝင်ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကိုနှစ်၍ ဈာန်ဝင်စား
 ပြီး သီဆိုလိုက်သော ပထမတစ်ပိုဒ် ချောမောစွာ ပြီးစီးသွားသည်မို့
 ရှင်မင်း အားတက်ပြီး . . .

နောက်တစ်ပိုဒ် စတင်သီဆိုဖို့ အစမှာ စိတ်လောပြီး အဝင်
 စောသွားသည်။ တီးလုံးမလာခင် အသံက ဦးအောင်ထွက်သွား၏။
 ပြိုင်ပွဲဝင်များ၏ အမှားကို မညှာမတာ ထောက်ပြလေ့ရှိသည့် တေး
 ရေးစောခူဆဲက အားနာမနေဘဲ သူ့ရှေ့မှ မီးနီခလုတ်ကို နှိပ်ချလိုက်
 တော့သည်။

“ဂျောက် . . ”

ဆရာစောခူဆဲရှေ့မှ မီးလင်းလာတာ မြင်လိုက်ရသော ရှင်
 မင်း မျက်စိတွေ ပျာဝေသွား၏။ ဒီတော့ ဆက်ဆိုလေ မှားလေဖြင့်
 တောက်လျောက် မှားကုန်တော့သည်။ မှားတာကို လက်ခံချင်ပုံမရ
 သော . . ညီညီသွင်က သူ့လက်ဖြင့် မီးနီလေးကို လင်းလက်စေခဲ့ပြန်
 သည်။

“ဂျောက်. . .”

ရှင်မင်း ချွေးပြန်နေလေပြီ။ မီးနီနှစ်လုံး လင်းလာသည့် နောက် ရှင်မင်း စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ စုစည်း၍မရတော့၊ Key တွေလွဲ၊ အဝင်အထွက်မှား၊ အသံတွေကြောင်၊ အသံတွေဝင်နှင့် အရာရာလွဲ မှားပြီး မီးနီသုံးလုံးစလုံး လင်းလာချိန်မှာတော့ ရှင်မင်း ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားကာ သူ့အသံလည်း ပျောက်သွားလေသည်။

ကိုခန့်နှင့် ဦးအရိုင်းတို့ စင်ပေါ်တက်လာကြသည်။

“ဪ. . . စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီမလေး ရှင်ရှင်ရယ်၊ ညီမ ကြိုးစားပြီး ဆိုသွားတာပါ။ ညက အဆီအဆိမ့်တွေ အစားများသွားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်. . . အားမငယ်ပါနဲ့ ဆက်ကြိုးစားပါ. . . တစ်နေ့ ညီမ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပါ ဘူး”

ဆရာအရိုင်း၏ အားပေးစကားနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောအပြီး. . . ဒိုင်များ၏ မှတ်ချက်ကို နားထောင်စေသည်။

ရှင်မင်း. . . ပြောသမျှကို ကြားနေသော်လည်း ဦးနှောက်ထဲ လုံးဝမရောက်၊ ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်ရည်တွေဝဲလာတော့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း သွားပြန်ပြီဆိုသည့်အတွေးနှင့် ပရိသတ်ကိုပင် ဝါရဝမပြုမိတော့ဘဲ စင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့ရတော့သည်။

ပရိသတ်ထဲမှ အမေနှင့်အဒေါ်တို့ စင်နောက်သို့ ရောက် လာပြီး ချော့မော့နှစ်သိမ့်ကြသည့်အခါ ရှင်မင်း စိတ်ကို ချုပ်တီးထိန်း သိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ကာငိုလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၂)

ရှင်

မင်းပြည့်က သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာထုံလွန်းလှပြီး. . . အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းထားသူလည်းဖြစ်သည်။ မိဘများက မန္တလေးမှ အောင်မြင်သည့် ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်များမို့ တစ်ဦးတည်း သောသမီးလေး ရှင်မင်းပြည့်ကို ပြီးပြည့်စုံအောင် အလိုလိုက်ခဲ့ကြ သည်။ ဒီလိုသီချင်းပြိုင်ပွဲတွေဆိုတာက ရန်ကုန်မြေမှာပဲရှိတာမို့ ပြိုင်ပွဲ စုံပြိုင်နိုင်အောင် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခန်းအား နှစ်ချုပ်နှင့်ငှားပေးခဲ့ သည်။

မနေ့က ဂီတတံခါးလေး ပိတ်သွားပြီးနောက် အမေနှင့် အဒေါ်တို့ မန္တလေးကို ပြန်သွားကြပြီ။ ရှင်မင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိပ်ရာထဲ ခွေနေမိသည်။ နေမြင့်ရုံမက အူထဲက တကျွတ်ကျွတ် မြည်အောင် ဆာလာသည်အထိ ကွေးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ Stage ကြောက်သည့်ရောဂါများ ရှိနေပြီလားဟုလည်း အထိတ်တလန့် တွေးမိသေး၏။

အဆိုတော်ဖြစ်ချင်သူ Stage ကြောက်လျှင်တော့ ဆက်မလုပ်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Stage ကြောက်သူမဟုတ်ဟု အားတင်းလိုက်ရင်း ကျန်းသို့ ထိုးစံအတိုင်း တာဝန်ရှိသူ(ဒိုင်လုပ်သည့် တေးရေးဆရာ)များကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု အပြစ်ပုံချလိုက်တော့၏။

ဒီလူကြီးတွေ မီးနီခလုတ်ကို လက်ဆော့ပြီး နှိပ်လိုက်၍သာ သူ၏အာရုံစူးစိုက်မှု ပျက်ပြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီလူတွေမှာသာ အကြင်နာတရားရှိလျှင် သူပြိုင်ပွဲမှ ထွက်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်ကြောင်း . . . ယုံကြည်နေသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းမြည်သံပေါ်ထွက်လာ၏။

“ . . . တင်တီ . . . တင်တီ . . . တင် . . . တင် . . . တီ . . . ”
ရှင်မင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် လှဲနေရာမှ မထသေးဘဲ ခုတင်ဘေး ခုံပုလေးပေါ်မှဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဂီတတံခါးမှ အတူထွက်ခဲ့ရသူ သော်တာ လှမ်း ဆက်တာဖြစ်၍ စကားပြောချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟဲလို . . . ပြော . . . သော်တာ”
“နင့်အသံကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲဟဲ့”
“စိတ်ထောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲနေတာဟေ့”

“နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ ဆက်လိုက်တာ . . . လက်မလွှတ်သင့်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပြီ ရှင်မင်းရေ”

တစ်ဖက်မှ သော်တာ ဝမ်းသာအားရပြောနေသော်လည်း “လာပြန်ပြီ . . . ငါတော့ စိတ်ဓာတ်က မိုင်းနပ်(စ်) ပြနေပြီ”

“ဒီလောက်လည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ဟယ်၊ အောင်မြင်မှုဆိုတာ အလွယ်တကူနဲ့ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် . . . ဘယ်သူက ကြိုးစားနေဦးမှာလဲ”

“ကဲ ပြောဟာ . . . ပေရှည်မနေနဲ့ . . . ”

“အိပ်မက်ဆုံရာ လေဟာ၊ နင်ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား နောက် SEASON တစ်ခုအတွက် ဖေါင်ပိတ်ရက်က သိပ်မလိုတော့ဘူး၊ အကြမ်းသွင်းထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပါတဲ့ CD ခွေနဲ့အတူ လျှောက်လွှာတင်ရမှာတဲ့ . . . ”

“အင်း . . . ဟုတ်လား၊ Last date က . . . ”

“ဆယ်ရက်လို့သေးတယ် . . . တို့တွေ Try again လုပ်လိုက်ရအောင်”

ဒီတော့မှ ရှင်မင်း အားပြည့်သွားသော အသံထွက်လာ၏။

“ပြိုင်မယ်ဟာ . . . ”

အိပ်မက်ဆုံရာ အစီအစဉ်ကို သူကြည့်ဖူးသည်။ Sponsor တွေကလည်း ပေါမုပေါ၊ ရွေးချယ်ခံရသူတွေကို Vocal, Dance, Performance နှင့် Fashion ပါမကျန် အလုံးစုံပံ့ပိုး ပြည့်ဆည်းပေးပြီးမှ ရိုက်ကူးတင်ဆက်သည်ဖြစ်၍ . . . ထိုအစီအစဉ်တွင် မပါချင်သူ ဝါသနာရှင် ရှိမည်မထင် . . .

သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနိုင်သည့်အတွက် နဂိုရှိသူကိုသာ တော်ကောက်ပြီး နဂိုင်းထွက်အောင် လုပ်ပေးသော အကြီးအကျယ် အခမ်းအနားဆုံးသော အကုန်အကျ အများ

ဆုံးသော ပြိုင်ပွဲကြီးမို့ ရှင်မင်းလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

SEASON ONE တုန်းက ဆုရခဲ့သည့် . . အာကာအောင်၊ ရည်မွန်ကျော်ကို ရှင်မင်း တအားသဘောကျခဲ့ဖူးသည်။ ဆုတွေကလည်း မနည်းမနော။ WINNER ဆုက အမြင့်ဆုံး ဆယ်သိန်းနှင့် Sun Silk Products တစ်နှစ်စာနှင့် အနိမ့်ဆုံးက နှစ်သိန်းဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲ SMS ဖြင့်ပို့သည့် Vote အများဆုံးရသူကို သုံးသိန်းနှင့် Products တစ်နှစ်စာ ချီးမြှင့်သေးသည်။

Winner နှင့် 3rd Runner အတွင်း မဝင်ခဲ့လျှင်တောင်မှ နောက်ဆုံးအဆင့်ထိပါခဲ့လျှင် နှစ်လနီးပါး တီဗွီဖန်သားပြင်တွင် ပါဝင်ဖော်ဖြေခွင့်ရပြီး နာမည်ကြီး လူသိများနိုင်သော အခွင့်အရေးကြီးကလည်း ရှိသေးသည်။

ရှင်မင်း အပျင်းကြီးပြီး ကွေးနေ၍ မရတော့သဖြင့် ရေမိုးချိုးပြီး ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုယ်ကြည့်ပြီး ရှင်မင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြန်သည်။

အသားအရေက ညိုတိုတို၊ ရုပ်ကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကြို၊ ဒီကြားထဲ သွားက မဆိုစလောက်ခေါနေသေးသည်။ အော်ရီဂျင်နယ် ဆံပင်ကလည်း နီကြောင်ကြောင်နှင့် ကပ္ပလီမခေါင်းလို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေပြန်သည်မို့ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်မြင်ရတာ စိတ်သက်သာစရာမရှိ။

အဆိုးဆုံးက အရပ်ပုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ငါးပေပြည့်ဖို့ သုံးလက်မလောက်လိုနေ၍ သူ့စီးသမျှ ဖိနပ်အားလုံး သုံးလက်မဒေါက်တွေချည်း။ ခြံပြောရလျှင် ဒီနေ့ထိ ရည်းစားစကားပင် လိုက်ပြောမည့်သူ မရှိသေးသည့် ဘရင်း(န်)နယူး အပျိုစင်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့အတွက်လည်း သူ့မှာ စိတ်ကျရောဂါ အခံရှိနေသည်လား

မပြောတတ်တော့ . . ။

ပုတက်တက်နှင့် ကြည့်ပျော်ပျော်သာရှိသော ရုပ်အဆင်းပိုင်ရှင်က၊ သူ၏ မွေးရာပါဆံပင်ကိုလည်း အမြင်ကပ်သည်။ ဒီတော့မူရင်းဆံပင်ကိုဖုံးသွားအောင် ဆံပင်တုမြိုးစုံဝယ်ကာ စွပ်ပြီး ဖုံးကွယ်လေ့ရှိ၏။

“အင်း . . ဆံပင်ကို ကောက်ပြီး ထပ်ဆက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ အိပ်မက်ဆုံရာ ဝင်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီဒီဇိုင်းနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ရှင်မင်း သူ့ကိုယ်သူ သုံးသပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် အလှပြင်အပြီး အဖုံးပါသော ပလပ်စတစ်ပုံးကြီးဖွင့်ကာ အဝတ်အစားတွေ ဖွဲ့တော့သည်။

ပေါင်လယ်လောက်သာသာရှည်သော ဂျင်းစကပ်တို့နှင့် တီရှပ်လက်ရှည်ကို ရွေးချယ်ကာ ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ ဘေးလွယ်အိတ်ကြီးရှည်ရှည်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး ခုံမြင့်ကွင်းထိုးဖိနပ် စီးလိုက်သောအခါ အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွား၏။

လျှောက်လွှာထုတ်ယူရမည့် မြန်မာ့အသံဝင်းတွင် သော်တာနှင့်ချိန်းထားသည်။ ငါးလွှာမှ ဓာတ်လှေကားနှင့်ဆင်းလာပြီး မြေညီထပ်ရောက်သည်နှင့် တက္ကစီကို လက်ပြတားလိုက်တော့သည်။

ရှင်မင်းပြည့် မြန်မာ့အသံဝင်းအတွင်းရောက်တော့ သော်တာက ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည်။

“ညည်း အတော်ကြာတာပဲနော်၊ ကျုပ် မစောင့်နိုင်လို့ ပြန်တော့မလို့၊ ရော့ . . ဒီမှာလျှောက်လွှာ ကျုပ်ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ ငေး . . သုံးထောင်”

“ဟယ် . . တစ်စောင် သုံးထောင်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . ဟုတ်တယ်”

စူပုပ်ပွနေသောသော်တာက အဘွားကြီးအိုလေသံနှင့် ပြောပြီး လျှောက်လွှာကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထိုးပေးသည်။

ရှင်မင်းလည်း ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးရင်း . .

“လျှောက်တဲ့သူ အတော်များလား သော်တာ”

“လျှောက်လွှာနံပါတ်ကြည့်လေ၊ ငါက(၅၄၉) နင်က(၅၅၀)”

“ဟယ် . . အများကြီးပဲ”

“နည်းတာများတာ ဂရုမစိုက်နဲ့ . . အခွေကြမ်းကိုသာ အကောင်းဆုံးလုပ်တော့”

“ကဲ . . Junction Square သွားမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် မြန်မာ့အသံနှင့် မနီးမဝေးမှ Junction Square သို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အစာအိမ်ခေါင်းလောင်းတီးသံ တညံ့ညံ့ကို ကြားလိုက်ရ၍ အိပ်ရာထကတည်းက ဘာမှမစားရသေးကြောင်း သတိရသည်။ စားသောက်ဆိုင်တန်းသို့ ဦးတည်သွားကာ စားချင်တာတွေ မှာကြသည်။

“အကင်စုံ ထမင်းပေါင်း”

“မြေအိုးကြေးအိုး ဝက်သားနဲ့”

မှာထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းကြည့်သည်။ Junction ဝန်းကျင်မှာ လူငယ်ထုအင်အားက ပိုများနေ၏။ ကောင်လေးတွေ အနီးအနားက စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ရှိနေသည်။ သူတို့အကြည့်တွေက သော်တာ့ထံမှာ ဝဲနေတာ သတိပြုမိသည်။

ပြီတီတီ လုပ်သူလုပ်၊ တပြတ်ပြတ်နှင့် စုပ်သပ်ပြီး ခေါ်သူခေါ်၊ ပြုံးပြုံးပြဲပြဲ ကြည့်သူကြည့်နှင့် လူပျိုအလုပ်ကို လုပ်နေကြသည်။

သို့သော် . . သူတို့အကြည့်တွေက ရှင်မင်းဆီ ယောင်လို့မှ ရောက်မလာ . . ။

သော်တာက သူ့ထက်အသားပိုဖြူကာ . . ရင်ထွားဖင်ကားသည် မဟုတ်ပါလား . . ။ ဒီတော့ . . ရှင်မင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို မရနိုင်သည့်အဆုံး ရှင်မင်း မိန်းမကိုသာ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်နေမိတော့သည်။

“ရှင်မင်း အိပ်မက်ဆုံရာက တစ်မျိုးထဲတော့ ဆိုလို့မရဘူးနော်၊ JPop, Rock, R&B, Traditional, Alternative အကုန်အစုံ ဆိုရမှာ”

“အေးပါဟယ် ငါကြည့်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ Vocal Trainer ဆရာခိုင်မြဲသာ ရှိတယ်၊ Show Director လည်း ရှိတယ်လေ”

“ဒါတင်ကမလား၊ Performance နဲ့ Dancing ကိုလည်း Training ပေးဦးမှာ”

“ဟုတ်တယ်နော် Fashion အတွက်လည်း မပူရဘူး အကုန်ဆင်ပေးမှာ . . Sponsor တွေ အများကြီးပဲ”

“အေးဟယ် . . နောက်ဆုံးယှဉ်ပြိုင်ရမယ့် လူစာရင်းထဲ ပါလာရင်ကောင်းမှာပဲ အားလုံးဆုရမှာပဲဟာ အနည်းနဲ့အများပဲကွာတာ . . အတွေ့အကြုံတွေလည်း တစ်ပုံကြီးရမှာ”

ထိုအချိန်တွင် မှာထားသည့်စားစရာများ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ စကားပြတ်ပြီး အစားကို အာရုံစိုက်သွားကြ၏။ ဗိုက်ပြည့်မှပဲ စကားဆက်နိုင်တော့သည်။

“ဒီတော့ . . အသံနမူနာအတွက် ဘာသီချင်းဆိုမလဲ”

“ငါတော့ ထုံးစံအတိုင်း wwကျော်သိန်းပဲပေါ့”

“ဘာလဲဟာ wwကျော်သိန်းဆိုတာ. .”

“ဝိုက်ဝိုက်ကျော်သိန်းလေ. . ဖြူဖြူကျော်သိန်းကို ပြောတာ”

“ဪ. .”

“အင်း. . ကိုယ်သန်ရာသန်ရာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြာစေနဲ့နော် နောက်ဆုံးရက်မှ ကပ်ပြီးတင်ရတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့”

“အေးပါတယ်. . ငါလုပ်မှာပါ”

သော်တာနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် ရှင်မင်း တိုက်ခန်းကိုပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက်ဆုံရာ ပိုးဝင်သွားပြီဖြစ်၍ သူ့သီချင်းဆိုကျင့်ဖို့သာ စိတ်စောနေပြီ ဖြစ်သည်။

အသံသွင်းမည့် သီချင်းကိုရွေးပြီး သုံးရက်လောက် ကျင့်လိုက်လျှင် အချိန်မီမည်ဟုပင် ယုံကြည်ထား၏။ ဒီအခန်းမှာပဲ အသံသွင်းသည်။

အိပ်မက်ပိုးဝင်နေသော ရှင်မင်း ရေတစ်ဘူးကိုင်ပြီး ကာရာအိုကေဖွင့်ကာ အပြတ်ဟဲနေလေတော့၏။

အခန်း (၃)

ရေချိုးကြွေကန်နားတွင် သွားတိုက်ရင်း ရှင်မင်း အိပ်ငိုက်နေ၏။ ညက သီချင်းဆိုလိုက် Recording လုပ်လိုက်နှင့် မနက် (၂)နာရီထိုးမှ အိပ်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်. . မနက်စာကို ဖြစ်သလိုစားသောက်ပြီး. . ညကမပြတ်သေးသည့် မပြတ်သေးသည့်ကိစ္စများကို ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။ ညနေစောင်းတော့မှ ကွန်ဒိုအောက် ဆင်းပြီး တစ်ခုခုစားရန် နားကြပ်ဖြင့်သီချင်းနားထောင်ရင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှင်မင်း သွားရင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှအဖြတ် အကြည့်တာ

ဆိုင်ထဲသို့ အလိုလိုရောက်သွား၏။ မှန်ခန်းအတွင်း အရုပ်ခေါင်းများ
၌ စွပ်ထားသော ဆံပင်တုပုံစံမျိုးစုံကို တွေ့သွားလေသည်။

ရှင်မင်း စိတ်ဝင်စားသွားကာ ဆိုင်ထဲဝင်ကြည့်လိုက်၏။
အလှဖန်တီးရှင်တစ်ယောက်က ပျူငါးစွာ ဆီးကြိုရင်း ရှင်မင်းဆန္ဒကို
မေးမြန်းသည်။ ရှင်မင်းလည်း အိပ်မက်ဆုံရာအတွက် ဆံပင်ဖြောင့်ပြီး
ရှည်အောင် ထပ်ဆက်ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

အလှဖန်တီးရှင်ကလည်း စေတနာကောင်းနှင့်အကြံပေး
သည်။ ဆံပင်ဖြောင့်ဖို့နဲ့ ရှည်လာအောင် ဆံပင်ဆက်ဖို့လုပ်ရမည့်
အဆင့်များကို ရှင်းပြပြီး ကုန်ကျစရိတ်ပါ တွက်ချက်ပြ၏။

“သမီး ကံကောင်းသွားတယ်၊ အရမ်းသန့်တဲ့ ဆံပင်ရှည်
တစ်ခု မာမီရထားတယ်”

“ဟုတ်လား.. ဟန်ကျတာပဲ မာမီရယ်”

ဈေးလျှော့ပေးအောင် ရှင်မင်း အလိုက်သင့်လေး ပြန်ပြော
လိုက်၏။

“တိုက်ဆိုင်တယ်ပဲ ပြောရမလား၊ ဘယ်သူ့ ဆံပင်လည်းဆို
တာသိရင် ဒီကသမီးလေး ဖျားသွားမယ်”

“ဘယ်သူ့ဆံပင်များလည်း မာမီ”

သိလိုစိတ်တို့ ပြင်းပြသွား၍ ရှင်မင်း မေးလိုက်၏။

“အဆိုတော် နန်းမြင့်စံရဲ့ဆံပင်လေ”

“ဟင်..”

ရှင်မင်း သဘောကျရသော အဆိုတော်၏ ဆံပင်ဖြစ်နေ
သည်။

“ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို လာဖြတ်သွား
တာလဲမသိဘူး၊ နှမ့မှာစရာကြီး.. မာမီကိုယ်တိုင် ဖြတ်ပေးလိုက်ရ

တာ သမီးရဲ့”

နန်းမြင့်စံ ဆံပင်တိုကို ဒီမှာပဲ ပုံသွင်းသွားကြောင်း မာမီက
ဆက်ပြောသေး၏။ နန်းမြင့်စံက အတော်ချောကာ လှလွန်းသောသူ
တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ရှင်မင်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆံပင်ဖြောင့်ပြီးဆက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဆိုင်မှာလည်း ဆံပင်ပြုပြင်နေသူ နှစ်
ယောက်သာရှိသည်မို့ နားအေးပါးအေးနှင့် စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ခွင့်
ရခဲ့သည်။ ကပ္ပလီမဆံပင်ကို ဖြောင့်အပြီး ဆက်ပေးမည့် နန်းမြင့်စံ
၏ဆံပင်များ ယူလာပြသည့်အခါ ရှင်မင်း နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာပင်
ကောက်ယူ နမ်းရှိုက်ကြည့်မိသေး၏။

“မွေးနေတာပဲနော်”

“မာမီ ရေမွှေးစွပ်ထားလို့ပါ”

အိပ်မက်ဆုံရာ အဆိုပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဆံပင်အလှပြင်ရာတွင်
နာမည်ကြီးအဆိုတော်၏ ဆံပင်ကို ဆက်ခွင့်ရခဲ့သည်မို့ ဒီတစ်ခါ
တော့ ကံတရားက မျက်နှာသာပေးပြီဟုပင် ရှင်မင်း ယုံကြည်လိုက်
သည်။

ညနေ ငါးနာရီမှာ စလုပ်ခဲ့တာ ရှစ်နာရီခွဲမှပဲ ပြီးတော့၏။
တမေ့တမော အညောင်းမိအောင် ထိုင်ခဲ့ရကျိုးတော့နပ်သည်။

ဆံပင်ကြောင့် ပုံပြောင်းသွားသော သူ့မျက်နှာကို ရှင်မင်း
အတော်သဘော ကျသွားသည်။ နန်းမြင့်စံက သူ့အတွက် ကံကောင်း
ခြင်းလက်ဆောင်တွေ ယူလာပေးသည်ဟုပင် ရှင်မင်း ယုံကြည်ထား
မိလေတော့၏။

ငွေနှစ်သိန်း အကုန်အကျခံကာ သထားသော ဆံပင်များနှင့်
ရှင်မင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာက စည်

ကားနေသေး၏။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများထဲမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်
လျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ဦး ရှင်မင်းကို သမင်လည်ပြန်ပင် လိုက်
ကြည့်ကာ သူတို့အချင်းချင်း . .

“အရမ်းလှတယ်ကွာ . .”

“အင်း . . တော်တော်မိုက်တယ်ကွာ၊ ရွတ် . . ရွတ် . .”

တသက်တာမကြားဖူးသော စကားများအတွက် ရှင်မင်း
မြောက်ကြွမြောက်ကြွပင် ဖြစ်မိသည်။

သူ့ကိုဂရုမစိုက်သည့် ယောက်ျားတွေ ဒီတစ်ခါတော့ ဆံပင်
အလှကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီဟု တွေးမိပြီး ပီတီတွေဖြာနေ
လေ၏။ စုံတွဲတစ်တွဲ သူ့ရှေ့မှ လျှောက်လာပြန်သည်။ လူငယ်က
ရှင်မင်းကို မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် လိုက်ကြည့်နေ၍ ဘေးမှ
ကောင်မလေး စိတ်ကောက်ကာ အိတ်နှင့်ရိုက်လေတော့သည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်လုံးပါနေတာ . . ရှင် ဒီလောက်နှာဘူး
ကျရသလား . .”

“ဘုန်း . . ဘုန်း”

“ဟီ . . ဟီ”

တစ်ယောက်တည်း ကြည့်နူးပီတီဖြစ်မှုနှင့် လိုအပ်တာထက်
ပိုလှုပ်ရမ်းကာ လျှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ရှင်မင်း လျှောက်နေရင်း . .
သူ့ဘေးမှ တစ်ယောက်ယောက်ကပ်ပါလာသလို ခံစားရ၍ လှမ်းနေ
သောခြေအစုံကို ရပ်ပစ်လိုက်ကာ ဘေးသို့စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် . . ဘယ်သူမှလည်းမရှိပါလား၊ စိတ်ထင်လို့ပဲ နေမှာ
ပါ”

ထိုသို့ တစ်ကိုယ်တည်းတွေးပြောပြောနေစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး
ကြက်သီးများထသွားသဖြင့် လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို သပ်

ချလိုက်ရသည်။

“အမလေး . . ငါ့နှယ်နော်၊ စိတ်ထင်လို့ပဲ နေမှာပါ”

လျှောက်လာရင်း စားသောက်ဆိုင်တန်းရှေ့မှအဖြတ် တစ်
ခုခုစားဖို့ သတိရပြီး နီးရာဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့၏။ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် သူ့ကို
ကြည့်နေတာတွေ့ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မျက်လွှာချလိုက်ရသည်။

“ဒုတ် . .”

“အမလေးတော့ . .”

သူ့ဘာသာနေသောထိုင်ခုံကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲမလို
ဖြစ်သွား၏။ ရှက်ရှက်နှင့် ဆံပင်ကိုခါလိုက်ရင်း စောစောက ကောင်
လေးဆီ အကြည့်ပြန်ပို့လွှတ်လိုက်၏။

ထိုကောင်လေးက ကြည့်နေဆဲ . .

“အို . .”

ဒီဆံပင်ပုံစံနှင့် သူ တော်တော်ကြည့်ကောင်းနေပြီဟုလည်း
ပိုမိုယုံကြည်သွား၏။

ယောက်ျားလေးများ၏ စိတ်ဝင်တစားအကြည့်ကို ဖေါဖေါ
သီသီ မရခဲ့ဘူးသည့်အတွက် မနေတတ်မထိုင်တတ်ပင် ဖြစ်နေမိ
သည်။

ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်ချင်လာ၍ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ
ခရင်(မ်)ပတ်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး မသိမသာ မြှောက်ကြည့်မိသည်။
လူကြားထဲမို့ ရဲရဲမကြည့်ဝံ့၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်မို့ မှန်ကမငြိမ် . . ၊
ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မနည်းရှာ ကြည့်နေရသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေခိုက်မှာပင် . . ရှင်မင်း နောက်ဘက်နားက
ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးထားသော ခြေထောက်လှလှလေးတစ်စုံကို မြင်

လိုက်၏။ သူ့နောက်တွင် လာရပ်နေ၍ ရှင်မင်း နောက်ကျောမလုံ သလိုဖြစ်လာကာ ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်သည်။

သူ့နောက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။
“ဟင်..”

ဝေဝေဝေဖြစ်စွာနှင့်ပင် မှန်ကိုထပ်ကြည့်မိသည်။ နောက်မှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော မိန်းမတစ် ယောက်ကို တွေ့ပြန်သည်။ ရှင်မင်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘယ်သူမှ မတွေ့တော့..။

“ဟင်.. စောစောက ရပ်နေပါသေးတယ်”

ရှင်မင်း စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် စားဖို့သာ အာရုံပြုလိုက် သည်။

“ရှိုး.. ရှိုး..”

ရှင်မင်း စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ စားပွဲ ထိုးလေးက ရှင်မင်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြ၏။ မပြီးသေး.. သူမဘေးသို့ ထပ်ကြည့်ကာ သွားဖြုတ်ပြီး ထပ်ပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် မိနူးစာရွက်ကို သွားယူကာ သူမထံလျှောက်လာလေသည်။ စားပွဲနားအရောက် စား ပွဲထိုးလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း..

“အစ်မကြီး.. ဟို ခပ်ချောချောနဲ့အစ်မ ဘယ်ရောက်သွား တာလဲဟင်”

ရှင်မင်း မိနူးကို လှမ်းယူရင်း ဘေးဘီကိုကြည့်ကာ ကြောင် တောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ.. ငါဒီမှာထိုင်နေတယ်လေ”

ကောင်လေးက ခေါင်းခါရင်း..

“အစ်မကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မ ဘေးခုံမှာထိုင်နေတဲ့

အစ်မလေးကို ပြောတာ..”

ရှင်မင်း နားမလည်သလို ဘေးခုံကိုကြည့်သည်။

“အစ်မကရော ဘာသုံးဆောင်မလဲ.. ဆီချက်၊ ကော်ရည်၊

ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ တို့ဟူးနွေး အကုန်ရပါတယ်”

“ရှမ်းတစ်ပွဲ ကြက်သားနဲ့လုပ်လိုက်..”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ကောင်လေးက ဘောပင်နှင့် စာရွက်လေးတွင် ရေးမှတ်နေ သည်။ ခေါင်းပြန်မော့လာချိန်တွင် စားပွဲထိုးလေး မျက်နှာပြုံးပြီးသွား ၏။

ကောင်လေးမှာ ရှင်မင်းဘေးခုံကို ကြည့်ပြီး..

“အဟင်း.. အစ်မပြန်ရောက်နေတာကိုး၊ အမကရော ဘာ စား.. ခြောက်.. အတူတူပဲ.. ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ အမြန်လေးလုပ် လိုက်ပါမယ်”

ရှင်မင်း ခေါင်းကုပ်ရပြီ၊ စားပွဲထိုးကိုကြည့်လိုက် သူ့ဘေးခုံ ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဦးနှောက်အတော်ချောက်သွား၏။

ခနဲနေတော့ စားပွဲထိုးလေး ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ ခုံပေါ်လာချ ပေး၏။ တစ်ပွဲက ရှင်မင်း ရှေ့တွင်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ပွဲက သူ့ဘေး တွင် ချပေးလိုက်၏။

“ဒါဘာလဲ.. ငါတစ်ပွဲပဲ မှာတာလေ..”

“အစ်မကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ”

ကောင်လေးက ရှင်မင်းကိုကြည့်လိုက် ဘေးခုံကိုကြည့်လိုက် နှင့် ပြောပြီးပြန်ထွက်သွား၏။ ရှင်မင်းလည်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ဘေးမှမမှာသော ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲကို တစ်ဖက်ခုံစွန်းသို့ တွန်းပို့ လိုက်သည်။ ထို့နောက် တူတစ်စုံကို လှမ်းအယူတွင်..

“ဟင်. . ဗုဒ္ဓေါ”

ပလတ်စတစ်အိတ် ဖေါက်လျက်သား ဝါးတူနှစ်ချောင်းက သူ့ရှမ်းခေါက်ဆွဲပန်းကန်ထဲ ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းမလုပ်. . တခြားလူကိုလည်း မတွေ့ရဘဲ ဝါးတူတစ်စုံ သူ့ပန်းကန်ထဲ ရောက်လာတာကြည့်ပြီး ရှင်မင်း အံ့ဩ လွန်း၍ ကြက်သေသေသွားသည်။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ခွဲစွန်းရောက်နေသော ရှမ်းခေါက်ဆွဲပန်း ကန်က သူ့ဘေးသို့ တရွေ့ရွေ့ပြန်ရွေ့လာလေသည်။

ရှင်မင်း အလန့်တကြားနှင့် ထရပ်လိုက်၏။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်မှန်း ရှင်မင်း စဉ်းစား၍မရ၊ မမြင်ရသည့် တစ်ယောက် ယောက်က လုပ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုတစ်ယောက်က သရဲသာ လျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

အမလေး. . စိတ်ထဲကတွေးနေရင်းနှင့် မွှေးညှင်းလေးတွေ ပင် ထောင်တသွားရသည်။ ရှင်မင်း မစားတော့ဘဲ နှစ်ပွဲစာရှင်းလိုက် ရသည်။

ဆိုင်ထဲကထွက်လာတော့မှ ရှင်မင်း စိတ်သက်သာရာ ရ သွားသည်။ အမှောင်ကလည်း ကြီးစိုးလာသလို လူသွားလူလာလည်း ကျဲသွားသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ဝါးကာ လျှောက်လာ နေသောလူတစ်ယောက်. .

ထိုလူက အနားအရောက် ရှင်မင်းနောက်သို့ မျက်လုံးကျွတ် ကျမတတ် ကျော်၍ လိုက်ကြည့်နေပြီး ပြုံးစိပြုံးစိ လုပ်နေ၏။

“ဘာလဲ. . ”

အသံကြောင့် ကျော်ကြည့်နေသော အကြည့်ကို ရှင်မင်းဆီ

ပို့လိုက်တော့. .

“အမလေးဗျ. . ”

ရှင်မင်းကို တွေ့သွားကာ ထိုလူလန့်သွား၏။

ရှင်မင်း ရပ်ကာ ဘုကြည့်ကြည့်ရင်း. .

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျားကိုကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ. . ”

ထိုလူ ဘုတောတောကာ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

“ဟင်. . ငါ့ကိုကြည့်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့. . အို. . ”

သူ့နေထိုင်သည့် ကွန်ဒိုကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသော်လည်း ဖြတ်သွားရမည့်လမ်းက မှောင်မည်းနေသည်။ ရှေ့လည်းမတိုးရဲ ရပ် ၍လည်းမနေရဲနှင့် ရှင်မင်း ဒုက္ခရောက်နေတော့၏။

ဆက်မလျှောက်လည်း အိမ်ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်သည့်အ တွက် ရှင်မင်း အားတင်းကာ အပြန်ခရီး ခြေလှမ်းများကို စလိုက် သည်။ လျှောက်လိုက်သည်နှင့် ရှင်မင်းအရိပ်က နောက်မှကပ်ပါသွား သော်လည်း. . အရိပ်တစ်ခု နောက်တွင်ကျန်နေခဲ့သည်ကိုတော့. . ရှင်မင်း မသိလိုက်. . .

ဘာမှထူးခြားမှု မကြုံရသဖြင့် ရှင်မင်း အားတက်ပြီး ခြေ လှမ်းတွေ သွက်လာသည်။ ရပ်ထားသည့်ကားများ ဘေးမှကပ် လျှောက်ရင်း ရှင်မင်းနောက်ကို လှည့်ကြည့်သလို ရှေ့ကိုလည်းမော့ ကြည့်မိ၏။

ကားတွေကြားထဲက တစ်ခုခုထွက်လာလေမလား အတော့ နှင့် ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်လာသည်။ ထိုစဉ် ကားတစ်စီး ၏ နောက်ကြည့်မှန်တွင် အရိပ်တစ်ခု မြင်မိသည်။ သေချာအောင် သေချာရပ်ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်ချောသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်

နေမှန်း တွေ့ရ၏။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာတော့ ရှင်မင်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

ရှင်မင်း လန့်ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ နောက်နားတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနေကြ သည့် လမ်းသွားလမ်းလာ ယောက်ျားများကိုသာ မလှမ်းမကမ်းမှာ တွေ့ရသည်။

ရှင်မင်း တအားကြောက်လာပြီမို့ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ ဘဲ ကွန်ဒိုသို့ဦးတည်ကာ အသည်းအသန်ပြေးတော့သည်။ နောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့၊ ကွန်ဒိုဂိတ်ဝအရောက် . . . အမောတကော ပြေးလာသော ရှင်မင်းအား . . . လုံခြုံရေးဦးလေးကြီးက . . .

“သမီး . . . သမီး ဘာများဖြစ်လာတာလဲ”

“နောက်က . . . သရဲလိုက်လာလို့ ဦးလေးရေ”

“ဟေ . . .”

ထိုသို့ပြောပြီး ပြေးဝင်သွားသဖြင့် . . . လုံခြုံရေးကြီးလည်း ကြောင်ကာကျန်ခဲ့လေသည်။ သိပ်မကြာလိုက် . . .

တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံကြောင့် လုံခြုံရေးကြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဂိတ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ကာ အထဲဝင်သွားသ ဖြင့် . . .

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . နေဦး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ထိုမိန်းကလေးက လှည့်၍ပင်မကြည့် . . . သူ့အိမ်ပြန်လာသ လိုပင် လျှောက်ဝင်သွား၏။ လုံခြုံရေးကြီး နောက်မှပြေးလိုက်သွား၏။ သို့သော် . . . မိန်းကလေးမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။

လုံခြုံရေးကြီး ခေါင်းကုပ်ရင်း . . .

“စောစောက သရဲလိုက်လာတယ်ဆိုတာ ဒီမိန်းကလေးများ

လားမသိဘူး”

ရှင်မင်း ဓာတ်လှေကားရှေ့ရောက်မှပဲ အမောဖြေနိုင်တော့ သည်။ ဓာတ်လှေကားအပေါ် ရောက်နေ၍ ခလုတ်နှိပ်ကာ လှမ်းခေါ် ရသေးသည်။ နောက်ကျောမလုံသဖြင့် . . . ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ကျောမှီကာ ‘ချက်’နေရသေးသည်။ လူသွားလူလာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သဖြင့် ရှင်မင်းစိတ်တွေ ပိုချောက်ချားနေမိသည်။

“တင် . . .”

“အမယ်လေးတော့ . . .”

ထိုစဉ် တံခါးပွင့်သွားလေရာ . . . ရှင်မင်း ဓာတ်လှေကားထဲ နောက်ပြန်လဲကျဝင်သွား၏။ ကုန်းကပ်ပြန်ထကာ . . .

“တော်သေးတာပေါ့ သရဲမဟုတ်လို့ . . .”

ထို့နောက် ရှင်မင်း နံပါတ်(၅)ခလုတ်ကို နှိပ်အပြီး . . .

“ကျွန်မကို ကူညီပါရှင် . . .”

“ဟင် . . . ဘယ်သူလဲ”

ဓာတ်လှေကားထဲ အသံကြားနေရသည့်အတွက် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ရဲ . . .

ရုတ်တရက် ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်ပိတ်သွားလေရာ ရှင် မင်း လက်ထိုးခံလိုက်ရတော့သည်။ ထိုအခါမှ တံခါးပြန်ပွင့်သွား သည်။ ရှင်မင်း ဓာတ်လှေကားထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်ကာ ရိုးရိုးလှေ ကားနှင့် တက်ရတော့သည်။

ရှင်မင်းလည်း သူ့အခန်းဖြစ်သည့် (၅၀၅)အခန်းထဲရောက် မှပဲ လုံခြုံမှုရှိသွားသလို ခံစားရသည်။ တံခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ပြီး အခန်းမီးဖွင့်ကာ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုနေရသည်။ ထူးခြားမှုပဲရှိတော့ မှ ရေချိုးကာ အပန်းဖြေရသည်။ ညအိပ်ဝတ်စုံလဲ၍ အဆာပြေ

ပေါင်မုန့်စားရင်း အခွေကြမ်းကို ပြန်ဖွင့်နားထောင်သည်။ စိတ်တိုင်း မကျသလို ဖြစ်နေ၍ ပြန်ဆိုကာ ထပ်မံ အသံသွင်းလိုက်သည်။

ငါးခေါက်လောက်ဆိုပြီးမှ စိတ်တိုင်းကျသွား၏။ မနက်ဖြန် ညနေလောက် သော်တာ၏မောင်က ကွန်ပျူတာနှင့် တီးလုံးသွင်း ပေးမည် ပြောထား၍ စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားသည်။

စိတ်အေးသွားပြီမို့ အင်တာနက်ဖွင့်၍ Facebook ထဲဝင် လိုက်၏။ သတင်းအသစ်တွေ နှုတ်ဆက်စကားတွေ ဖတ်ကြည့်ပြီး အကြောင်းပြန်သင့်တာ ပြန်သည်။ Share လုပ်သင့်တာလုပ်၊ Like လုပ်သင့်တာလုပ်၊ အီစီကလီလေးတွေ လုပ်အပြီး . . မျက်လုံးတွေ စင်းလာကာ . . . တဝါးဝါး သမ်းလာတော့၏။

Laptop ပိတ် . . မီးတွေလည်းပိတ်ပြီး ရှင်မင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ သည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခဲ့သည်မို့ ကျောချလိုက်သည်နှင့် ရှင်မင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် အလုံပိတ်အခန်းထဲ လေတိုက်သလို ခန်းဆီးတွေ လူးလွန်လှုပ်ရှားလာသည်။

ဝရန်တာဘက်မှ မှန်တံခါးကိုဖြတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခု တိုးဝှေ့ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲအရောက်မှာ ထိုအရာက လူသဏ္ဍာန်ဖြစ် လာသည်။ ထိုလူမှာ ရှင်မင်း နောက်ကြည့်မှန်မှတဆင့် မြင်ခဲ့ရသည့် မျက်နှာဖွေးဖွေးနှင့် အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်၏။ သူမက ခုတင်ပေါ် တက် လာကာ စောင်ထဲဝင်ခွေလိုက်သည်ကိုတော့ ရှင်မင်း မသိတော့ပေ။

အခန်း (၄)

ပုနက်လင်းသည်နှင့် သော်တာ့ အိမ်သို့သွားပြီး သီချင်း ကြမ်းကို “ဒါဗင်”ထည့်ဖို့သာ အာရုံရောက်နေသည်။ အဝတ်အစား လဲပြီး သော်တာ့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သော်တာက သူ့မောင်ဖြစ်သည့် မင်းမောင်နှင့် ရှင်မင်းအား မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မင်းမောင်က ရှင်မင်းအား ဝတ်ကျတန်းတွေ့ ပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ရှင်မင်း၏ အခွေကြမ်းကိုယူ၍ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

သော်တာက ကူးထားသော အိပ်မက်ဆုံရာ SEASON 10 အခွေကိုဖွင့်ပြသည်။ တကယ်အားကျစရာကောင်းသော မြင်ကွင်းပဲ ဖြစ်၏။ ထိုအခွေကိုကြည့်ပြီး ရှင်မင်းနှင့် သော်တာတို့ အားတက်သ ရော ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း ရှင်မင်းထံ မန္တလေးမှအမေ ဖုန်းဆက် သည်။ သူတို့ကွန်ဒိုနှင့်မဝေးလှသော ရပ်ကွက်တွင် ကုန်မာဆိုင်ဖွင့် ကာ ကြီးပွားနေသည့် ဦးမိုးထိ မန္တလေးလာ၍ ငွေဆယ်သိန်းထည့် ပေးလိုက်ကြောင်း လှမ်းပြောသည်။ ရှင်မင်းကလည်း သူ အိပ်မက် ဆုံရာ ဝင်ပြိုင်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အမေ့ကို ပြန် အသိပေးလိုက်သည်။ အမေကတော့ သမီးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာ ပဲပြောပြီး ဖုန်းချသွား၏။

မင်းမောင် ဒါဗင်လုပ်ပေးထားသည့်အခွေကို ဖွင့်ကြည့်နား ထောင်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ရှင်မင်း နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့ ၏။ သူ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံပြက်ခါနီး ဦးမိုးထိနှင့် ဆယ်သိန်းထည့်ပေး လိုက်သည်ဆို၍ ရှင်မင်း လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။

ဦးမိုးထိဆိုတာ မန္တလေးမှာနေစဉ်က အိမ်နီးချင်းဖြစ်သလို ရှင်မင်းတို့ မိသားစုနှင့်လည်း အလွန်ခင်မင်ကြ၏။ ဦးမိုးထိက ရန်ကုန် သူနှင့်ညားပြီး ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချနေသူဖြစ်သည်။

ရှင်မင်းရောက်သွားတော့ ဦးမိုးထိဆိုင်မှာ လူကျနေသဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

“ဟင်. . မမရှင်မင်း ပါလား”

ဦးမိုးထိသမီး ဇာခြည်က ဝမ်းပန်းတသာနှင့်. .

“မမ သိချင်းဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရတယ်”

ရှင်မင်း ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းခါပြရင်း. .

“မစွံပါဘူးဟာ မီးနီလင်းသွားတာလေ”

“ကြိုးစားပေါ့၊ မမအသံက ကောင်းပြီးထားပဲ”

ဇာခြည် ပြောနေရင်း အကြည့်က ရှင်မင်းဆံပင်ရှည်ကြီးဆီ ရောက်သွားပြီး. .

“ဟယ် အခုမှကြည့်မိတယ်၊ မမဆံပင်တွေ တအားရှည်နေ ပါလား. . ဆံပင်က အရမ်းလှတာပဲနော်”

လူကိုမပြောဘဲ ဆံပင်ကိုချိုးကျုံးနေ၍ မဲ့ရွဲ့ကာ. .

“ဆက်ထားတာပါဟယ်”

“မမ. . ခဏကိုင်ကြည့်မယ်နော် ဘယ်လိုဆက်ထားတာလဲ သိချင်လို့”

“ကိုင်ကြည့်လေ”

ဇာခြည်ကလည်း မိန်းကလေးပီသစွာ အလှအပရေးရာကို စိတ်ဝင်စားပြီး စပ်စုသည်။ ဆက်ထားသည့်ဆံပင်ကို သေချာကိုင် ကြည့် စူးစမ်းနေရင်း. . ရှင်မင်းနောက်က လူရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာ၍ ဇာခြည်လန့်သွားကာ. . သေချာကြည့်ပြီး. .

“ရှင်. . ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ဟဲ့. . အလန့်တကြားနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ဇာခြည်ရဲ့”

ဇာခြည် အထိတ်တလန့်နှင့် ရှင်မင်း ဆံပင်ကိုလွှတ်လိုက်ရာ မြင်နေရသော မိန်းမလည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ရှင်မင်း နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှမတွေ့၊ ရှင်မင်း ကြက်သီးပင်ထဲသွားရသည်။

“နင်. . ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ ငါကြောက်လာပြီနော်၊ ငါ့ကိုမခြောက်ပါနဲ့ ဇာခြည်ရယ်”

“မမနောက်မှာ စောစောက မိန်းမတစ်ယောက် ပေါ်လာ

တယ်၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပျောက်သွားတယ်”
 ဇာခြည့်အပြောကြောင့် ရှင်မင်း အံ့ဩစိုးရိမ်သွားသည်။
 “နင်တကယ် မြင်လိုက်ရတာလား”
 “ဇာခြည့်မညာပါဘူး မမရယ်၊ မမကို အပမှီနေပြီနဲ့တူတယ်။
 သမီးတောင် မမအနားမှာ မနေရဲတော့ဘူး၊ သွားလိုက်ဦးမယ် မမ”
 ဇာခြည့် ထထွက်သွားဖို့လုပ်စဉ် ရှင်မင်း လှမ်းဆွဲကာတားရ
 သည်။ ရှင်မင်းလည်း မလုံမလဲနှင့်ပင် နောက်ကိုထပ်လှည့်ကြည့်၏။
 ထိုအခါမှာ . . . တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် . . .
 “အမလေး . . .”
 “ဟဲ့ . . . ရှင်မင်း၊ ငါ့မြင်တာနဲ့ ဘာဖြစ်တာတုန်း”
 ရှင်မင်း လှည့်အကြည့်မှာ ဦးမိုးထိရဲ့ဇနီး ဒေါ်အိတ်အား
 တွေ့ပြီး အလန့်တကြား အော်မိခြင်းဖြစ်သည်။
 ဒေါ်အိတ်အိတ်က ရှင်မင်းအား လူကြုံပါးလိုက်သော ငွေဆယ်
 သိန်းထုတ်ပေးသည်။ ဘာတွေလုပ်နေသလဲမေးကာ ဆုံးမစကား
 လည်းပြောသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း သွားတာလာတာ
 သတိထားဖို့ပြောရင်း အနိုင်ကျင့်ခံရသည့်အခါ ကာကွယ်ဖို့ပစ္စည်း
 တွေအကြောင်း စကားစပ်မိသွားသည်။
 “ငရုပ်ရည်ကို စပရေးနဲ့ ဖြန်းထုတ်ပေးတဲ့ ကာကွယ်ရေး
 ပစ္စည်းရှိတယ် ရှင်မင်း ဆောင်ထားပါလား”
 “ရပါတယ် အန်တီ”
 “ရတယ်မလုပ်နဲ့၊ ဓာတ်လိုက်အောင် လုပ်လို့ရတဲ့ ကရိယာ
 လည်းရှိတယ် . . . လူတော့မသေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သတိလစ်တဲ့အထိတော့
 အစွမ်းထက်တယ် . . . ခလုတ်နှိပ်ပြီး တို့လိုက်ရဲ့ပဲ”
 အန်တီအိတ်အိတ်က အကြမ်းဖက်သမားရန် ကာကွယ်ရေး

ကိရိယာများကို ထုတ်ပြစမ်းသပ်ပြသည်။
 လျှပ်စစ်ကရိယာကို သဘောကျသွားပြီး တစ်သောင်းခွဲပေး
 ကာ ဝယ်လိုက်ရသည်။ ဦးမိုးထိတို့ လင်မယားနှင့် စကားတွေတစ်ဝ
 ကြီးပြောပြီး ညရှစ်နာရီလောက်တွင် ပြန်လာခဲ့သည်။
 သိပ်မတေးလှသည့်ခရီးမို့ ဟိုငေးဒီငေးနှင့်ပင် လမ်းလျှောက်
 လာခဲ့သည်။ ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်စာလောက် လျှောက်အပြီးတွင် ရှင်
 မင်းစိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာသည်။
 သူ့နားထဲ နောက်မှကပ်လိုက်လာသည့် တဖျတ်ဖျတ်ခြေသံ
 ကို ကြားနေရသည်။ ရှင်မင်း လမ်းလျှောက်နေရင်း ရုတ်တရက်ရပ်
 ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကြားနေရသည့် ခြေသံရပ်သွားသော်လည်း
 နောက်မှလိုက်လာသူကို မတွေ့ရ။ စိတ်ထင်တာဖြစ်မှာပါလေဟု ဖေ့၊
 တွေးရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။
 ဒီတော့လည်း ခြေသံကိုထပ်ကြားလိုက်ရ ပြန်သည်။ ရှင်မင်း
 ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာ ချွေးစို့လာသည်။ ကြောက်လာသဖြင့်
 ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းကာ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လျှောက်လာ
 တော့လည်း နောက်မှခြေသံက သူ့လျှောက်နှုန်းအတိုင်း မြန်ဆန်လာ
 သည်။
 ရှင်မင်း လျှောက်လာသည့်နှုန်းကို မလျော့ရဲ၊ လျှောက်လာ
 ရင်းနှင့်ပင် အုတ်တံတိုင်းအပြည့်ခတ်ထားသော ခြံကြီးအနီး ရောက်
 လာခဲ့သည်။ ရှင်မင်း စိတ်ထဲအတွေးတစ်စ ဝင်လာ၍ အုတ်တံတိုင်း
 ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
 အုတ်တံတိုင်းတွင် ရှင်မင်း အရိပ်အပြင် နောက်ထပ်အရိပ်
 တစ်ခုကိုပါ တွေ့နေရသဖြင့် မယုံမရဲဖြစ်သွားသည်။ သေချာအောင်
 ခြေစုံရပ်ကြည့်လိုက်၏။ နံရံမှ အရိပ်နှစ်ခုလည်း ရပ်သွားသည်။

ဟုတ်တော့ဟုတ်နေပြီ . အကောင်အထည် မမြင်ရသော်လည်း အရိပ်ကို တွေ့နေရသဖြင့် သူ့နောက် သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်ကောင် လိုက်လာတာ လုံးဝသေချာသွားခဲ့ပြီ။

ဒီတော့လည်း ရှင်မင်း အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်ထိတ်ပျာသွားကာ အလျင်အမြန်ပင် ထွက်ပြေးခဲ့တော့၏။ နောက်ကပုံရိပ်ပြေးလိုက်လာဦးမလားဆိုတာပင် လှည့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ခြေကုန်သုတ်ပြေးခဲ့သည်။

ကွန်ဒိုရှေ့ လုံခြုံရေးဂိတ်တဲအရောက် အမောဖောက်နေပြီဖြစ်၍ ခဏနားကာ အမောဖြေလိုက်သည်။ တာဝန်ကျ ဦးလေးကြီးက ရှင်မင်းပုံစံကြည့်ပြီး . .

- “ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကလေးမ”
- “သရဲ . . သရဲ . . လိုက်လာလို့”
- “ဟင် . . လိုက်လာပြန်ပလား”

ဦးလေးကြီးလည်း ရှင်မင်းစကားကြောင့် နောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ရှင်မင်း အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး အမောဖြေနေရ၏။ ဦးလေးကြီး သူ့ဂိတ်တဲထဲမှ ထွက်လာကာ ရှေ့နောက်ဝဲယာ အကုန်လှမ်းကြည့် စူးစမ်းသည်။

“ဘယ်သူမှ လိုက်မလာပါဘူး ကလေးမရဲ့”

ဦးလေးကြီး စကားကိုနားထောင်မနေတော့ဘဲ ကွန်ဒိုထဲပြေးဝင်ခဲ့တော့၏။ ဓာတ်လှေကားစောင့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှမတွေ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါစီးမှ အပေါ်ကိုမြန်မြန်ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်၍ ခလုတ်ကို အဆက်မပြတ်နှိပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။

နောက်လှည့်၍လည်း အခြေအနေကို စူးစမ်းကြည့်ရသေး၏။ ထိုစဉ် ဓာတ်လှေကားရောက်လာ၍ ရှင်မင်းအထဲသို့ ဝင်လိုက်

သည်။

ခလုတ်နှိပ်ဖို့ လက်လှမ်းသည့်အခိုက်မှာပင် ဓာတ်လှေကားအိမ်စတီးနံရံ၌ မိန်းမတစ်ယောက်ရုပ်ပုံ ပေါ်လာ၏။ အလိုလိုပြန်ပိတ်တော့မည် တံခါးကြားထဲ ခြေထိုးခံလိုက်ရသည်။ ပွင့်သွားသော တံခါးကြားထဲမှ ရှင်မင်း ထွက်ပြေးရပြန်သည်။

ဓာတ်လှေကား မစီးရဲတော့သဖြင့် ရိုးရိုးလှေကားအတိုင်း ရှင်မင်း ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ရှင်မင်းက သူမအခန်းဖြစ်သော (၅၀၅)ထိ မသွားဘဲ ဘေးခန်းဖြစ်သော (၅၀၄)ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးခေါက်ရင်း ဓာတ်လှေကားဆီ လှည့်ကြည့်မိရာ သရဲမကို မတွေ့ရဘဲ ဓာတ်လှေကားတံခါး ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေတာပဲ တွေ့ရ၏။ ရှင်မင်း တံခါးကို အဆက်မပြတ်ခေါက်နေသဖြင့် (၅၀၄) တံခါး ပွင့်လာသည်။

ရင်းနှီးနေသလို သူ့လိုပင် တစ်ယောက်တည်းသမား အန်တီကြီးမို့ ရှင်မင်း ခွင့်တောင်းမနေတော့ဘဲ အထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လိုက်၏။

- “ဟဲ့ . . ဟဲ့ ကလေးမ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . ”
- “နောက်မှမေး . . အန်တီ . . နောက်မှ”

ရှင်မင်း သူများအခန်းထဲ ဖြတ်ပြေးရင်း အမောတကော ဝရန်တာဆီသို့ အသည်းအသန်ပြေးသည်။ ရှင်မင်း ဘာဖြေရှင်းချက်မှမပေးဘဲ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝရန်တာသို့ ထွက်သည်။

ထို့နောက် ဝရန်တာလက်ရန်းကို ခွကျော်ကာ ကွန်ကရစ်နှုတ်ခမ်းစွန်းကိုနင်း၊ စတီးလက်ရန်းကို အားပြု၍ သူ့အခန်း ဝရန်တာသို့ ကူးလေသည်။ ရှင်မင်း အောက်ကို ငုံ့မကြည့်ဖြစ်အောင် စိတ်ထိန်းထားရသည်။

သူ့အခန်းလက်ရန်းကို ပြန်ခွကျော်တက်ပြီး ဝရန်တာပေါ် ခြေချလိုက်သည်။ ထိုအခါမှပဲ ရှင်မင်း အမောဖြေကာ အသက်ဝဝ ရှူနိုင်တော့သည်။

“ဟူး. . သရဲတော့ မျက်စိလည်သွားလောက်ပြီ. . တော်ပါ သေးရဲ့”

ရှင်မင်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူမ၏ စွန့်စားခန်းက မပြီးသေး၊ သူ့အခန်းမှ မှန်တံခါးကို အားစိုက်တွန်းဖွင့် ရပြန်သည်။ မှောင်မည်းနေသောအခန်းထဲ မီးခလုတ်ကိုအရင်ရှာရ သည်။ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လိုက်စမ်းရင်း မီးခလုတ်တွေ့သွား၏။

‘ချောက်’ဆိုသောအသံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံးအလင်းရောင် ဖြာသွားမှ အနည်းငယ်အကြောက်ပြေသွားသည်။ အခန်းထဲ မျက်စိ ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီရှည်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံး တစ်လုံးတွေ့၏။ သူတင်ထားတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ရှင်မင်း ဆိုတာ တကယ့်ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးဆိုတော့ ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ်တောင် ဘယ်တော့မှမသိမ်း၊ ခြင်ထောင်မသိမ်း စောင်မခေါက်၊ အဝတ်အစားတွေ လုံးထွေးပုံထားတတ်သူဖြစ်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ခေါင်းအုံးကို တကူးတကယူကာ ဆက်တီပေါ် တင်ထားမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်. . . သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ မသေမချာဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရင်း တီဗွီကြည့်ဖို့ ယူခဲ့မိလေသလားဆို တာ ပြန်တွေးမရ ဖြစ်နေ၏။ သူ့အကြည့်က နံရံဆီသို့ ရောက်သွား ပြန်သည်။ နံရံတွင် justin bieber, Demi Lovato, Nicki Minaj ပုံများသို့အရောက် ရှင်မင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင် Nicki Minaj ပုံက ဘာဖြစ်လို့ အဆိုတော်နန်းမြင့် ဖြစ်သွားတာလဲ”

ရှင်မင်း ဇဝေဇဝါဖြစ်ပြီး ထိုပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။ အနား ရောက်တော့လည်း Nicki Minaj ပဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဘာလဲဟ. . ငါပဲစိတ်စွဲပြီး မျက်စိမှားတာလား”
ရှင်မင်း မကျေမနပ်နှင့် ခုံပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။
ဖင်နှင့်ဆိုဖာ တစ်သားတည်းဖြစ်သွားသည်နှင့် ဝုန်းခနဲဆို သလို သူမရှေ့တည့်တည့်ရှိ တီဗွီဖန်သားပြင်က အလိုလိုပွင့်လာလေ သည်။

“ညီမလေးက မော်ဒယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အရည်အချင်း မမှီဘူးဆိုတော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့. . ”

“အမလေး. . ဘာတွေလဲ”
တီဗွီတွင် မော်ဒယ်အကယ်ဒမီက ပြသလို့နေသည်။

“အဲဒါကြောင့် အမတို့ ဗိုင်းလူကြီးတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီးမှ ညီမကို ဖြုတ်လိုက်ရတာ. . စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“ဘာတွေလဲဟ. . ငါမဖွင့်ဘဲနဲ့ ဘာလို့တီဗွီပွင့်လာတာလဲ”
ရှုတ်တရက် ပွင့်လာသော တီဗွီကြောင့် ရှင်မင်း ထိုင်နေရာမှ ဆလိုက်ရသည်။ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေသော သရဲ သူ့အိမ်ထဲရောက်နေပြီလား။ အခန်းထဲ တစ်နေရာရာမှ သရဲမ သွတ်လာလေမလား ကြောက်လန့်ကာ ဝေ့ဝဲကြည့်နေမိသည်။

အကြောက်ပြေသွားမှ ဆိုဖာပေါ် ပြန်အထိုင်တွင်. .
“ငါ့လက်က ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး၊ နင့်ကိုသတ်မယ်. . နင့်ကို သတ်မယ်”

“အမလေး. . ”
တီဗွီက လိုင်းပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သရဲကားများ

သရဲသို့သော မြဝတီ Movie သို့အလိုလိုပြောင်းသွား၏။ ရှင်မင်း

မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်အုပ်ရင်း..

“မခြောက်ပါနဲ့ရှင်.. ကျွန်မကို လိုက်မခြောက်ပါနဲ့တော့”
သည်တွင် တင်ပါးအောက်မှ ခိုးလုခုလု ဖြစ်နေတာကို သတိပြု မိသွားသည်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် နို့ကြည့်လိုက်ရာ တီဗွီရီမု(ဒ်)ပေါ် တက်ထိုင်ထားမိမှန်းသိသွားမှ ရှင်မင်း ငိုအားထက်ရယ်အား သန်သလို ဖြစ်ရလေ၏။

“ဟီးဟီး.. ဟီးဟီး.. ငါ့နယ့်နော်..”

တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ရယ်မိရင်း သရဲခြောက်တာထက် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ခြောက်နေတာက ပိုဆိုးမှန်း သိလိုက်ရသည်။

“အဟင်းဟင်း ဒီသရဲမ ငါ့အခန်းကို မမှတ်မိတော့ဘူး..”

ရှင်မင်း စိတ်ပေါ့ပါးသွားပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ထကာ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ချလိုက်သည်။ သရဲကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးချွေးစေးတွေ ထွက်နေသည့်အတွက် ခေါင်းလျှော်ရေချိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်တည်းနေသော အခန်းထဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ဖို့ ကြောက်နေသေးသည်။

ရေချိုးခန်းမီးဖွင့်ကာ ခေါင်းကိုအရင်ဝင်ကြည့်သည်။ ရှင်းမှ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှ ထိုင်ခုံများဆီ လှမ်းကြည့်ရသေးသည်။ သရဲမထိုင်နေတာတို့ အရိပ်အရောင်တို့ မတွေ့မှ.. ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့လိုက်၏။ ကျောပြင်ပြောင်ကြီးဖြစ်နေ၍ နောက်ကျောမလုံလည်း ဖြစ်ရသေးသည်။

ရှင်မင်း အရင်ဆုံး ခေါင်းလျှော်ပစ်လိုက်သည်။ လက်ထဲ ခေါင်းလျှော်ရည်ဗူးမှ ရှန်ပူကို အများကြီးထည့်လိုက်သည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ရှန်ပူအမြှုပ်တွေနှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေမှ ဦးရေပြားအထိ ကုတ်ခြစ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ တင်ပလင်ခွေထိုင်ချရင်း

ခေါင်းကိုစိန်ပြေနပြေ ကုပ်နေလေ၏။

ထိုသို့လုပ်နေစဉ် ကုပ်ပိုးအောက်မှ လက်တစ်ဖက် လျှိုဝင်လာတာကို ရှင်မင်း သတိမပြုမိပေ..။ ထိုလက်က ရှန်ပူအမြှုပ်များ ကြားထဲတိုးဝင်ကာ ရှင်မင်း ဆံပင်တွေကို ကူကုတ်ပေးနေ၏။

ခေါင်းပေါ်ပိုနေသော လက်တစ်ဖက်ကို သွားထိမိ၍.. ရှင်မင်း အသည်းတအေးအေး ဖြစ်သွားရသည်။ ခေါင်းပေါ် လက်သုံးချောင်းဖြစ်နေသော စိတ်ခံစားချက်ကြောင့်.. ရှင်မင်း ထိုလက်ကို လှမ်းဖမ်းလိုက်၏။ သို့သော်.. ထိုလက်ကိုမမိတော့.. ခေါင်းပေါ်မှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။

ရှန်ပူအမြှုပ်များနှင့် ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သံသယဖြစ်စရာ ဘာကိုမှ မတွေ့ရသလို ကြက်သီးကလည်း တဖြန်းဖြန်းထလာလေပြီ။

“အမလေး.. သရဲမက ရေချိုးခန်းထဲအထိပါ လိုက်လာနေပါလား”

ခေါင်းကို ရေအမြန်လောင်းချိုးပစ်လိုက်သည်။ ရေချိုးအပြီး ရှင်မင်း တီဗွီရှေ့တွင်ထိုင်ကာ တစ်ချက်သမ်းလိုက်ရင်း နံရံကိုခေါင်းမှီလိုက်၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာပါလိမ့်၊ ငါပဲ ကံနိမ့်နေလို့လား”

တွေးရင်း ရှင်မင်း မျက်လုံးမှိတ်ကာ အနားယူနေလိုက်၏။ ရင်ထဲလည်း ငိုချင်သလိုလိုကြီး..။ ထိုအချိန်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် မျက်နှာကြက်တွင် ဇောက်ထိုးကြီးရပ်နေလေ၏။

ထိုမိန်းမ၏ ဆံပင်များက အောက်သို့ရှည်လျားစွာကျနေပြီး ရှင်မင်းခေါင်းမှ ဆံပင်တို့နှင့် သွားရောက်ထိစပ်နေသည်။

ရှင်မင်း မျက်လုံးပွင့်လာတော့ ဆံပင်တွေ ခြောက်အောင်

လုပ်ဖို့သတိရပြီး မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် သုတ်လိုက်ရာ ဆံပင်တွေ ထောင်နေတာ သိလိုက်ရ၏။ အံ့အားသင့်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်စဉ် . .

“အမလေး . . သရဲ . . သရဲ”

ဒီတခါတော့ ရှင်မင်း မပြေးရဲသေး . . ၊ မျက်နှာကို လက်နှင့် ကွယ်ရင်း ခေါင်းကလေးပုနေလိုက်သည်။ ခနနေတော့ ဆံပင်တွေ ဘုတ်ခနဲ ပြန်ကျလာမှ . . ရှင်မင်း ခေါင်းကလေးပြုကာ မော့ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် မိန်းမက ရှိမနေတော့။

ဒီလို အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရတာကို ရှင်မင်း စိတ်တိုလာသည်။ ရှင်မင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်စဉ် . . .

“ . . တင်တီ . . တင်တီ . . တင် . . တင် . . တီ . . ”

ဖုန်းခေါ်သံထွက်လာ၍ ရင်ထဲဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မန္တလေးမှ အမေတို့ဆက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျေနပ်လောက်အောင် စကားပြောရပြန်သည်။ အမေတို့ မအား၍ မလာနိုင်သေးကြောင်း . . သိရသလို၊ ရှင်မင်းကလည်း အိပ်မက်ဆုံရာပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးလိုက်၏။ အမေတို့ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်လုပ်ဟု အားပေးသည်။

ဖုန်းပြောအပြီးတွင် ရှင်မင်း Facebook ကွန်ရက်ထဲ ခဏ ဝင်ကြည့်လိုက်၏။ ကမ္ဘာအနှံ့ ဆန္ဒပြပွဲသတင်းတွေသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ရှင်မင်း အတင်းအဖျင်းတွေကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုနေခိုက် သူ့ထိုင်ခုံကျောမှိပေါ်သို့ မိန်းမတစ်ယောက် တက်ထိုင်လာသည်ကို မသိလိုက်ပေ။ ထိုမိန်းမက ရှင်မင်းနှင့်အတူ Facebook ကြည့်နေလေသည်။

နာရီဝက်လောက် စပ်စုကြည့်ရှုပြီး အာရုံနောက်လာသဖြင့်

ကွန်ပျူတာကို ပိတ်လိုက်၏။ ရှင်မင်း အညောင်းဆန်လိုက်သည့်လက်ကို . . ထိုမိန်းမက မထိအောင် သတိကြီးကြီးနှင့် ရှောင်လိုက်ရသေးသည်။

ရှင်မင်း ခုံမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်၍ . . ထိုင်ခုံကျောမှိပေါ် တက်ထိုင်နေသော မိန်းမမှာ ဟန်ချက်မညီဖြစ်သွားပြီး ခုံရောသူမပါ နောက်သို့လဲကျသွားလေသည်။

“ဒုန်း . . ”

“အမလေး . . လန့်လိုက်တာ”

နဂိုကမှ အသည်းငယ်နေရသည့်ကြားထဲ ထိုင်ခုံက ရှင်မင်း ထလိုက်သည်နှင့် သူ့အလိုလို နောက်ပြန်လဲကျသွားသောကြောင့် ထခုန်ရင်း လက်ဖြင့်ရင်ကို ဖိထားလိုက်ရသည်။

သူ တွန်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့အလိုလို လဲကျသွားသော ထိုင်ခုံကို ရှင်မင်း အထိတ်တလန့် ကြည့်မိပြန်သည်။ လဲကျနေသော ခုံကိုသာ ရှင်မင်းမြင်၏။

ခုံကိုပြန်ထောင်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ခုံက သူ့အလိုလို ပြန်လည်ထောင်မတ်လာ၏။

“အမလေး . . သရဲ . . သရဲ”

ဒါကိုမြင်ပြီး အလွန်အမင်းထိတ်လန့်သွားသည့် ရှင်မင်း ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

ခြေထောက်က ပြေးနေသော်လည်း ဘယ်သွားလို့ သွားရမှန်းမသိ။ ခြေလွတ်လက်လွတ်ထွက်လာခဲ့သည်မို့ ပိုက်ဆံကလည်း တစ်ပြားမှ ပါမလာပေ။

ရှင်မင်း ရိုးရိုးလှေကားမှ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းလာရင်း

ဒီညရွေ့ရေးကို ဘယ်လိုဆက်စခန်းသွားရမလဲဆိုတာ တွေးလာခဲ့သည်။ နောက်က သရဲမ လိုက်လာသေးလားဆိုတာလည်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ရသေး၏။

မန္တလေးသူတစ်ယောက် ရန်ကုန်ညတစ်ညမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမုန်း မသိဖြစ်နေတာ. . ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ။ အဖြစ်က သရဲခြောက်ခံရမှု ဖြစ်နေ၍ ရဲတိုင်လို့လည်း မရနှင့် ရှင်မင်း အားကိုးရာမဲ့နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးမိုးထိ မိသားစုကို သတိရသွားသည်။

သွားစရာနေရာကို စဉ်းစားလို့ရသွားပြီဖြစ်၍ ရှင်မင်း ခြေလှမ်းတွေ သွက်လာ၏။ နှစ်ထပ်စာလောက်သာ ကျန်တော့သည့် လှေကားထစ်များကို သုံးလေးထစ်ကျော်ကာ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ဦးမိုးထိတို့အိမ်သို့ ရှင်မင်း အားစိုက်ပြေးသည်။ ဦးမိုးထိ အိမ်သို့အရောက် ဆိုင်သိမ်းတာနှင့်ကြုံနေ၍ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားသည်။ မောကြီးပန်းကြီး ညကြီးအချိန်မတော် ရောက်လာသော ရှင်မင်းအား အရေးတယူကြိုဆိုကာ အမောပြေ အအေးတိုက်၏။ အမောပြေလောက်မှ အကျိုးအကြောင်း မေးကြသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ရှင်မင်း”

“သရဲ. . သရဲ ခြောက်ခံရလို့ ဦးမိုးရယ်”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးမိုး၊ မနေ့ကတည်းက တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ၊ ဒီညကျတော့ အခန်းထဲထိပါ ရောက်လာလေရော” ရှင်မင်းက သရဲနှင့်ကြုံတွေ့ ရပုံကို အသေးစိတ်ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးမိုးထိနှင့် သမီးဇာခြည်တို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ ရှင်မင်းရယ်၊ ငါတို့နဲ့ လာအိပ်ပါလား”

“ရံပါတယ် ဦးမိုးရယ်”

ခေါ်သာခေါ် လိုက်ရသော်လည်း တကယ်လာနေပါက သူမ ပြောသလို သရဲပါလာမည်ကို စိုးရိမ်ကြသေးသည်။

“သရဲက. . သရဲမ မဟုတ်လား”

“ဟင်. . သမီးက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ညနေက မမတစ်ခေါက် လာသေးတယ်လေ၊ မမ ဆံပင်ဖြောင့်ပြီးဆက်ထားတာလှလို့ ဆံပင်ကိုကိုင်ကြည့်နေတုန်း. . မမ နောက်မှာရပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သမီးတွေ့ရတာ. . တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးနေတာပဲ”

ရှင်မင်း ပိုလို့ကြောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက ဇာခြည်စကားကို အလေးထားပြီး တစ်ခုခု ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့လျှင် ဒီလိုအဖြစ်ကြုံရမှာ မဟုတ်ဟုပင် တွေးမိ၏။ ဦးမိုးထိက ဇာခြည်စကားကို လက်ခံချင်ပုံမရ. . .

“သမီးရယ် ဆံပင်ကိုင်ရုံနဲ့ သရဲကို မြင်ရပါ့မလား မဟုတ်တာတွေ. . ”

“အဖေ မယုံရင် ကိုင်ကြည့်ပါလား”

မယုံလျှင် စမ်းကြည့်ဖို့ပြောတော့လည်း ဦးမိုးထိ ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေပြန်၏။ ကာယကံရှင် ရှင်မင်းမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်အိတ်တုတ်ကလည်း သရဲဆိုသော အသံကြားသည်နှင့် သွေးတက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေပြီ။

“သ. . သမီးကို ကယ်ပါဦး ဦးမိုး”

ဦးမိုးထိက ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်သလို အမူအရာနှင့် ကူညီဖို့အရေး တွန့်ဆုတ်နေသည်။

“ဒုက္ခပဲ ရှင်မင်းရယ်. . ဦးမိုးက သရဲနိုင်တဲ့ အထက်လမ်း

ဆရာမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့လည်း ဒါက ဦးသမီး သွေးလေခြောက် ချားပြီး မြင်နေတာပဲဖြစ်မှာပါ”

“အဖေမယ့်ရင် မမဆံပင်ကိုကိုင်ပြီး သူ့နောက်ကျောဘက် ကို ကြည့်ကြည့်ပါလား”

ဇာခြည်က ကလေးပီပီ အခြေအနေကို နားမလည်ဘဲ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ဝင်ပြောသည်။

“ဟာ. . မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“အဖေ ကြောက်နေပြီမဟုတ်လား၊ ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ် ပြီးတော့. . .”

သမီးဖြစ်သူရှေ့မှာ ယောက်ျားသိက္ခာကျမှာ စိုး၍လားတော့ မသိ၊ ဦးမိုးထိ အမူအရာပြောင်းသွားသည်။ သမီးကို ထိမထင်ဟန် နှင့် ကြည့်ပြီး. .

“အဖေက ဘာကိစ္စကြောက်ရမှာလဲ၊ သရဲဆိုတာ တကယ် မရှိလို့. . ကြောက်ကိုမကြောက်တာ”

“ဒါဆို မမဆံပင်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်လေ”

စိန်ခေါ်စကားပြောလာသော ဇာခြည်အား စိတ်တိုတိုနှင့် ကြည့်ရင်း ဦးမိုးထိ အခက်တွေ့နေသည်။

“ကဲ. . မမ၊ ဖေဖေ မကြည့်ရဲလည်း သမီးကြည့်ပေးမယ်၊ သရဲပါလာတယ် ဆိုရင်တော့. . မမကိုအိမ်မှာ အိပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး နော်”

ဇာခြည်ပြောတာ နည်းလမ်းကျနေသဖြင့် ရှင်မင်း ခေါင်း ညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။ ဒေါ်အိတုတ်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြော ဘဲ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“မမ ဆံပင်ကို ရှေ့ချပေး”

ဇာခြည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ရှင်မင်း သူ့ဆံပင်တွေကို ပခုံးရှေ့ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဆက်ထားသော ဆံပင်တွေက ရင်ညွန့်အောက် နားမှာ ဝဲနေသည်။ စူးစမ်းချင်စိတ်နှင့် ကြောက်စိတ်ဒွန်တွဲနေသော ဇာခြည်လေး၊ တုန်ယင်နေသောလက်နှင့် ရှင်မင်းဆံပင်ကို ထိကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဦးမိုးထိနှင့် ဒေါ်အိတုတ်က ဇာခြည်လုပ်ရပ်ကို မျက်လုံးပြု ကြီးများနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဇာခြည်လေး ရှင်မင်း၏ ဆံပင် တစ်ထွေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီ။ သို့သော် ကြောက်ကြောက်နှင့်မျက်စိ ကို မှိတ်ထားသေး၏။

ဇာခြည်မျက်လုံးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်လာသည်။

ရှင်မင်းနှင့် ဇာခြည်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ် သည်။ ဇာခြည် သူ့ခေါင်းကို ညာဘက်သို့စောင်းကာ ရှင်မင်း၏ နောက်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဇာခြည်မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကိုပြန်တည့်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ကြက်သေသေနေ၏။

“တွေ့. . တွေ့လား ဇာခြည်”

“တွေ့တယ်. . တွေ့တယ်. .”

ဇာခြည် ခေါင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ထပ်စောင်းကာ သေချာ အောင် ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရှင်မင်း နောက်ကျောမှ သရဲမကလည်း ဘေးထွက်ရပ်လိုက်၍ ဇာခြည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပင် မြင်လိုက်ရသည်။

“အောင်မလေး. . သရဲ. . သရဲ”

ဇာခြည် ကိုင်ထားသော ရှင်မင်းဆံပင်များအား လွှတ်ချတာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား၍ သူ့အမေကို ပြေးဖက်တော့သည်။ သားအမိ

နှစ်ယောက် ကြောက်လွန်း၍ တုန်တက်နေကြ၏။

“ယောက်. . ယောက်ျားရေ၊ လုပ်. . တစ်ခုခုလုပ်ဦးလေ”

ဇနီးဖြစ်သူက အားကိုးတကြီး တောင်းဆိုလာ၍ ဦးမိုးထိ ဟန်လုပ်သတ္တိမွေးကာ ရှင်မင်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“မကြောက်နဲ့မိန်းမ. . အလကားပါ ဟိုကလေး ပေါက်ကရ ပြောတာ”

“ပြောနေကြသေးတယ်. . ကိုင်ကြည့်လိုက်ပါ အဖေရယ်”

ဇာခြည်က သူ့အမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝှက်ရင်းအော်ပြော သည်။ ဦးမိုးထိလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ရှင်မင်း၏ ဆံပင်ကို လှမ်း ကိုင်လိုက်ရတော့သည်။ ဇာခြည်လုပ်သလိုပင် ခေါင်းကိုစောင်းကာ ရှင်မင်းနောက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုသို့ကြည့်လိုက်သည်နှင့်. .

“အာ. . သ. . သ. . သရဲ”

“အဖေ. . ဆံပင်ကို လွတ်လိုက်လေ”

ဇာခြည်အော်ပြောမှ ဦးမိုးထိ သတိရကာ ရှင်မင်းဆံပင်ကို လွတ်ချပြီး သူ့မိသားစုထံ ပြေးသွားလေသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးလက် ကိုဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးရင်း. .

“ရှင်မင်း နင့်သရဲ နင်ပြန်ခေါ်သွားတော့. . .”

အားကိုးတကြီးရောက်လာကာမှ နှင်ထုတ်တာနှင့်ကြုံရ၍ ရှင်မင်း မကြုံစဖူး အားငယ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့် ဒီသရဲမက သူ့နောက်တကောက်ကောက် လိုက်နေရသလဲဆိုတာ တွေးမိတော့ သရဲမအပေါ် အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ဦးမိုးထိတို့ မိသားစု အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီဖြစ်၍ အောက်မှာ သူ့နှင့်သရဲမသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ တာ သတိရပြီး ရှင်မင်းဖျားချင်သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

“ဘုတ်”

ထိုစဉ် ပုခုံးပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခုလာတင်သော အထိအတွေ့ ကြောင့် မလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပခုံးကို ကျော်၍ စောင်းငဲ့ကြည့်မိ၏။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လက်တစ်ဖက်ကို မြင် လိုက်ရ၍ အသည်းတုန်အူတုန် ဖြစ်သွားသည်။ သရဲလက်မှ လွတ် အောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတော့မည်မှန်း သိပြီး လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစကို ရှာကြည့်သည်။

ဆိုင်ဆက်မသိမ်းဘဲ အပေါ်တက်သွားသော ဦးမိုးထိတို့ မိသားစုကြောင့် စတိုးဆိုင်ထဲ၌ ပစ္စည်းများက ရှုပ်ပွနေဆဲ၊ မလှမ်း မကမ်း ရှိုးကေ့(စ်)ပေါ်မှ အိမ်သုံးကတ်ကျေး တစ်လက်ကို ရှင်မင်း တွေ့သွားသည်။ ဒါက သရဲနိုင်သည့်လက်နက် မဟုတ်သော်လည်း ဘာမှမရှိတာနှင့်စာလျှင် ကတ်ကြေးလည်း ကတ်ကြေးအလျှောက် တော့ အသုံးဝင်မည်မို့ အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်ကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း အလစ် ရှိုးကေ့(စ်) ပေါ်မှ ကတ်ကြေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့သော် ကတ်ကြေးက သူ့လက်ထဲပါမလာ၊ ရှိုးကေ့(စ်)ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာ လျှောတိုက်ရွေ့သွားကာ ရှင်မင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ ရောက် သွား၏။

ကတ်ကြေးက ဖြူဖွေးနေသော ခြေတစ်ထောက်တစ်စုံရှေ့ တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ရှင်မင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကို ပြုံးပြနေ သော သရဲမကို တွေ့ရလေသည်။

အသေအချာမြင်တွေ့ရတော့လည်း သရဲမတစ်ကိုယ်လုံး ပြု စုပ်စုပ် ဖြစ်နေတာကလွဲပြီး ကြောက်စရာမကောင်းဘဲ ရောဂါသည် နှင့် တူနေ၏။ ပြီးတော့ မြင်ဖူးသလိုလိုလည်းရှိ၏။ ဘယ်မှာမြင်ဖူး သလဲဆိုတာ ထူပူနေ၍ စဉ်းစားလို့မရ. . .

ဒါတွေထက် ပိုအရေးကြီးတာက ကတ်ကြေးကို အရယူဖို့ ဖြစ်သည်။ သရဲမကိုတစ်လှည့် ကတ်ကြေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ ကတ်ကြေးဆီ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ရှင်မင်း ကြမ်းပေါ်ပစ်ကျသွားတာပဲ အဖတ်တင်သည်။ ကတ်ကြေးက ရွှေသွားပြန်သည်။

ကြောက်စရာ ဗုံသဏ္ဍာန်မရှိသော သရဲမက အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို ရင်ကော့ခေါင်းမော့ပြီး သူ့ကိုပြုံးကြည့်နေလေ၏။ မထီတရီ ထိုပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရှင်မင်း မခံချင်စိတ်တွေ ရုန်းကြွလာ သည်မို့ နောက်လက်နက်တစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြား အခန်းထဲဝေဝဲ ကြည့်ကာ ရှာမိသည်။

အောက်ထပ်တွင် လှုပ်ရှားသံများ ကြားနေရ၍ ရှင်မင်းမပြန် သေးဘူးဆိုတာ သိနေသော်လည်း ဦးမိုးထိတို့ ဘယ်သူမှအောက်မ ဆင်းရဲဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ရှင်မင်း အနီးအနားရှိ စင်တစ်ခုပေါ်တွင် လှူ ဆောက်၊ ပလာယာ၊ ဝက်အူလှည့်တို့ကို တွေ့သွားသည်။ ဘာမှမတွေ့မနေ တော့ဘဲ လဲနေရာမှကုန်းထကာ ထိုစင်သို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ လက်လှမ်းသင့်ရာ လွှဲတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး သရဲမဘက်လှည့်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရှင်မင်းလက်ထဲမှလွှဲက တချွတ်ဆတ် တုန်ခါလှုပ် ရမ်းလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခါရမ်းလာတာ အားပြင်းလာ၍ လွှဲကို တည်ငြိမ်အောင်ကိုင်ထားဖို့ ကြိုးစားရတာ အားကုန်ပင်ပန်း လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကျပ်စက်နှင့် အတို့ခံနေရသလို အ သည်းတုန်အူတုန် ဖြစ်နေလေ၏။

မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး လွှဲကိုလွှတ်ချလိုက်ရတော့သည်။

သရဲက တန်ခိုးနှင့် သူ့ကိုခြောက်လှန့် ပညာပေးနေပြီမို့ ရှင်မင်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာသည်။

ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူဖို့မဖြစ်နိုင်တာ သဘောပေါက်သွားချိန် တွင် ရှင်မင်း ထွက်ပြေးဖို့သာ ကြိုးစားတော့သည်။ သို့သော် ရှင်မင်း အပေါက်ဝမရောက်ခင် သရဲမက တံခါးဝတွင် ကြိုရောက်နေ၏။

အပြင်ထွက်လို့မရရင် အပေါ်တက်ပြေးမည် စိတ်ကူးပြီး အပေါ်တက်သော လှေကားဆီသို့ ရှင်မင်းပြေးပြန်သည်။ လှေကား အရောက်တွင် လှေကားထိပ်၌ မော်ဒယ်(လ်)တစ်ယောက်လို လှလှ ပပ စတိုင်နှင့်ထိုင်နေသော သရဲမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ အတွေးတွေကို ကြိုသိနေသော သရဲမအား ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်မှန်း သိလာသည့် ရှင်မင်းမှာ ကြောက်စိတ်ပျောက် သွားကာ ဒေါသပုန်ထလာတော့၏။

ကြောက်ပြီး အားသွန်ပြေးခဲ့သည်မို့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ စင်ကိုဝင်တိုက်မိကာ ပစ္စည်းတွေပြုတ်ကျကုန်သည်။ ပြန်ကျသွား သော လက်သမားသုံးပစ္စည်းများထဲမှ ဆောက်တစ်ခုနှင့် တူတစ် လက်ကို ကောက်ယူကာ သရဲမအား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သရဲမက အလေးမထားဟန်နှင့် လှေကားမှ ကြွကြွရွရွလေး ဆင်းလာသည်။ ကြမ်းပေါ် အရောက်တွင် လမ်းမလျှောက်ဘဲ တရွတ် တိုက် ရွှေလျားလာကာ ရှင်မင်းအနားသို့ ချက်ချင်းရောက်လာတော့ ၏။

ရှင်မင်းလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဆောက် တိုသုံးကာ အားကုန်လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ပြန်ကွဲနေ သော ပစ္စည်းများထဲမှ ဝက်အူလှည့်တစ်ခုကို တက်နင်းမိပြီး ဖတ်ထိုး လဲကျသွား၏။ သူ လဲကျမည့် နေရာတည့်တည့်တွင် လှူတွေ၊ ဝက်အူ

လှည့်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေသလို. . တချို့က ထောင်နေ၏။

လဲအကျတွင် ထောင်နေသည့် ဝက်အူလှည့် စိုက်ဝင်သွားလျှင် တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးသွားမှာ အသေအချာပင် ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သေပြီဟုတွေးရင်း ရှင်မင်း မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

“အား. . .”

သို့သော် ပြုတ်မကျဘဲ လေထဲမှာရပ်သွားသလို ဖြစ်နေ၍ အံ့ဩပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါမှ ရှင်မင်း ရင်သိမ့်တုန်ဖြစ်သွားရသည်။ ထောင်နေသည့် ဝက်အူလှည့် တစ်ချောင်းထဲ သူ့လည်ပင်းနှင့် တစ်ပေလောက်သာ ကွာတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်တွေကို သရဲမက နောက်မှဆွဲထား၍ သူ့ဝက်အူလှည့်ပေါ် ပြုတ်မကျသေးတာ ဖြစ်သည်။

ဦးရေပြားဆီမှ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်နေတာထက် အောင်အည်းသည်းခံရင်း လွတ်မချလိုက်ဖို့ သရဲမအား တောင်းပန်တော့သည်။

“အား. . . အီး. . . လွတ်. . . လွတ်မချလိုက်နဲ့နော်”

“အဲဒါတော့ အာမ,မခံဘူး၊ ညောင်းလာရင်တော့ လွတ်ချရမှာပဲ”

သရဲနှင့် အပြန်အလှန် စကားပြောခွင့်ရနေသည့်အတွက် လည်း ရှင်မင်းတအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။ တခြားသူတွေ အကောင်အထည်မြင်ရဖို့ ဆံပင်ကိုင်ကြည့်မှ တွေ့ရချိန်မှာ သူက အလွယ်တကူ မြင်နေရသည်။ ထို့ပြင် အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုလို့လည်း ရနေသဖြင့် ကြောက်စိတ်လည်း တဖြည်းဖြည်းလျော့သွား၏။

သူ့နောက် ဘာလို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေသလဲဆို

တာ မေးကြည့်ချင်သော်လည်း. . လက်ရှိအနေအထားက သရဲမကို ချော့မော့ကာ အောက်ကျိုးမှ အသက်ရှင်မည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။

“မလုပ်. . မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ မသေချင်သေးလို့ပါ လွတ်မချလိုက်ပါနဲ့နော်”

“လွတ်မချစေချင်ရင်. . ကျွန်မတောင်းဆိုတာတွေ လိုက်လျောရမယ် ဘယ်လိုလဲ”

ရှင်မင်း လက်ထဲမှပစ္စည်းများကို လွတ်ချလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်တို့ လက်ထောက်ရန်ကြိုလိုက်စဉ်မှာတော့. . . ထိုလက်များက လှုပ်နှိုးမရတော့. . .။ ထို့ကြောင့်. . .

“လုပ်ပေးမယ်. . လုပ်ပေးမယ်၊ အား. . နာလှပြီ”

“ရှင့်အိမ်မှာ ကျွန်မလိုက်နေချင်တယ်”

“ဟင်. . မ. . မဖြစ်ဘူး၊ မနေနဲ့ ကြောက်တယ်”

သရဲမက ဆံပင်ကိုင်ထားတာကို လျှော့ချလိုက်သဖြင့် ဝက်အူလှည့်နှင့် ခြောက်လက်မအကွာလောက်ကို နီးကပ်လာသည်။

သေရမှာ တအားကြောက်မိသဖြင့် ရှင်မင်းက. .

“အဲ. . အဲ. . နေ. . နေပါ၊ လွတ်. . လွတ်မချလိုက်နဲ့နော်”

“နေဦး. . မပြီးသေးဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ကူညီရမယ်၊

ကျွန်မခိုင်းတာမှန်သမျှ လုပ်ပေးရမယ်”

“ဟင်. . အဲဒါတော့ မလွန်ဘူးလား”

“လွန်တယ် ဆိုရင်လည်း. . .”

သရဲမက ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆံပင်များကို ထပ်မံလျှော့ချလိုက်ပြန်သည်။ ဝက်အူလှည့်ထိပ်ချွန်နှင့် သုံးလက်မလောက်သာလှီတော့သည်မို့ ရှင်မင်း အလန်တကြားအော်ဟစ်ကာ ကသိပေးလိုက်

ရတော့၏။

“အား. . မလုပ်နဲ့၊ လွတ်မချလိုက်နဲ့ ဝက်အူလှည့် စိုက်ဝင် သွားရင် သေမှာပေါ့. . ”

“ဒါဆို. . ”

“အဲ. . အင်း. . အိမ်မှာလည်းနေပါ။ ခိုင်းသမျှလည်း လုပ်ပါ မယ်၊ အကူအညီလည်း ပေးပါမယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ရှင် တကယ်ပါ ကတိပေးပါတယ်. . နာလှ ပြီရှင်”

ရှင်မင်း၏ကတိစကားကို လက်ခံယုံကြည်သွားဟန်နှင့် သရဲ မက ရှင်မင်းအားတွဲထူကာ ဆံပင်ကိုလည်း လွတ်ပေးလာသည်။ ကိုယ့်ခြေနှစ်ချောင်းပေါ် မတ်မတ်ပြန်ရပ်နိုင်တော့မှပဲ ရှင်မင်း သက် ပြင်းချကာ အသက်ဝဝ ရှုရဲတော့၏။

“ဒါဆို ရှင်ရဲ့အခန်းကို ပြန်ကြမယ်လေ”

“ရှင် ကျွန်မကိုမခြောက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးမလား”

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုခြောက်နေလို့လား၊ ရှင့်ဘာသာ ကြောက် နေတာလေ”

ထိုင်ရာမှထပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းအော်ကာ နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“ဦးမိုး. . သမီးပြန်ပြီနော်၊ ပါလာတဲ့ သရဲကိုလည်း သမီးပြန် ခေါ်သွားတယ်. . သိလား”

အပေါ်မှ တုန်ပြန်စကားသံ မကြားရသော်လည်း ရှင်မင်း စောင့်မနေတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ သရဲမကလည်း ရှင်မင်း နှင့်အတူ ယှဉ်လျက်လျှောက်ရင်း လိုက်လာသည်။ အချိန်ကလည်း

ဆယ်နာရီကျော် ဆယ့်တစ်နာရီနီးနီး ရှိနေပြီမို့ လမ်းပေါ်မှာ လူသွား လူလာ များများစားစား မရှိတော့. . ။

ညကြီးအချိန်မတော် သရဲနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ရ သည့် အရသာကို ရှင်မင်း မနှစ်သက်လှပါ။ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်တက်လာသည့် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထနေ မိသည်။

ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လေမလား အတွေးနှင့်လည်း လုံခြုံမှု မရှိသလို ခံစားနေရသည်။ ထိုအခိုက် တစ်ယောက်ထဲ လမ်း လုံးပြည့်လျှောက်လာသော အမူးသမားတစ်ယောက်နှင့်ဆုံသည်။

အမူးသမားက ရှင်မင်းကိုပဲ မြင်ဟန်တူသည်။

“အဟဲ. . ညီမလေး တစ်ယောက်ထဲလား ဘယ်သွားမလို့ လဲ. . ကိုကြီးလိုက်ပို့ပေးမယ်. . လေ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ”

ရှင်မင်း အမူးသမားကို ရှောင်ထွက်၍ ဆက်လျှောက်သည်။ အချိန်မတော် လမ်းပေါ်လူရှင်းခိုက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း တွေ့၍ အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ဟု ငမူး ယူဆလေသည်လားမသိ. . အတင့်ရဲကာ ရှင်မိုးလက်ကို လှမ်းဆွသည်။ ရှင်မိုး ဆောင့်ရုန်းသော် လည်း အင်အားခြင်းမမျှဖြစ်ပြီး ငမူးရင်ခွင်ထဲ ရောက်လုမတတ် ဖြစ်နေတော့၏။

“လွတ်. . လွတ်နော်. . လူယုတ်မာ. . ကယ်ကြပါဦးရှင်”

ရှင်မင်း အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်သော်လည်း. . လူသူကင်းရှင်းသော ညခင်းဖြစ်နေ၍ ဘယ်သူမှ ပေါ်မလာ။

“ကူဦးလေး. . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရှင်မင်းက နောက်လှည့်ကာ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း ထိုက်၏။ ရှင်မင်း ရုန်းကန်နေစဉ် တဘုန်းဘုန်း အသံများကြားလိုက်

ရသည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ငါ့ကိုဆော်တာ”

အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်ခံနေရသည့် ငမူးက ရှင်မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်လာသူကို လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်. . ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား”

ရှင်မင်းကို ကယ်တင်လိုက်တာ သရဲမဖြစ်ပြီး ငမူးကတော့ မမြင်ရသည့်အတွက် လန့်သွားကာ အမူးပြေသွားပုံရသည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ခြောင်းမရိုက်နဲ့ သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့”

ငမူးက လှည့်ပတ်ရှာဖွေရင်း စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ သရဲမလည်း ငမူးအား အတော်အမြင်ကပ်သွားပုံရ၏။ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်ပြီး ငမူး၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မနားတမ်း ရိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဖြန်း. . ဖြန်း. . ဖြန်း. . ဖြန်း. . ”

“အား. . အီး. . အောင်မလေးဗျ၊ ရိုက်နေတာ လူလည်း မမြင်ရဘူး. . သရဲ. . သရဲ. . သရဲ”

ငမူး အလန့်တကြားအော်ဟစ်ရင်း ဒေရာသောပါး ပြေးထွက်သွားတော့၏။ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ထွက်ပြေးသွားသော ငမူးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ရှင်မင်းတို့ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြ၏။

ခုချိန်မှာ ရှင်မင်း သရဲမကို လုံးဝမကြောက်တော့သည့်အပြင် ယုံကြည်သွားပြီလည်း ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချဉ်းကပ်ခဲ့ရိုးမှန်လျှင် ငမူးလက်မှ ကယ်ဆယ်ရန်အကြောင်းမရှိ။ ရှင်မင်း စိတ်အေးသွားသလို သရဲမကိုလည်း အနည်းငယ် ခင်မင်အားကိုးမိသည်မို့. . .

“ကျေးဇူးပါပဲနော်”

“ရပါတယ်. . ကူညီရမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦးကြားမှ သံသယနှင့် မယုံကြည်ခြင်းများကို ခဝါချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ အခန်းကိုပြန်ရောက်တော့. .

“ကဲ. . . ရှင့်ကို ကျွန်မယုံပါတယ်၊ ဒီမှာ အဆင်ပြေသလို ကြိုက်သလိုသာနေပေတော့၊ ကျွန်မ တအားပင်ပန်းနေပြီ”

ရှင်မင်းက ဆက်တီတစ်လုံးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း အမောဖြေနေလိုက်သည်။

“ခုလို တရားဝင်နေခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“မလိုပါဘူး အပြန်အလှန်ကူညီနေကြတာပဲဟာ၊ အင်း. . ပြောပါဦး ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“အင်း. . ကျွန်မ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

သရဲမက ရှင်မင်း ဧည့်ခန်းထဲ ခေါက်တံခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏။ သူ့ကို ရှင်မင်း မြင်နေရသဖြင့် သေချာကြည့်မိသည်။ ရုပ်ကအတော်ချောပြီး အရပ်အမောင်းလည်းရှိ၏။ အနီးစပ်ဆုံးက အဆိုတော် Taylor Swift နှင့်ဆင်သည်။

“ဟင်”

Taylor Swift ဆိုမှ သူမကိုမြင်ဖူးသလိုလိုရှိကာ သတိရလာသည်။

မြင်ဖူးဆို. . သူ. . သူက အဆိုတော် ‘နန်းမြင့်စံ’ ပဲ။

မကြောက်မရွံ့ ရဲရဲကြည့်မိတော့မှ အဆိုတော် နန်းမြင့်စံ မှန်းသိလိုက်ပြီး ရှင်မင်း ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော်. . နန်းမြင့်စံ ရုတ်တရက်ဆုံးသည့် သတင်းလည်း မကြားမိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် သရဲဖြစ်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ။ သိချင်စိတ်ကို မအောင့်နိုင်သည့်

အဆုံး..

“ရှင်.. ရှင်က အဆိုတော် နန်းမြင့်စံ လားဟင်”

ရှင်မင်း မေးခွန်းကြောင့် အခန်းထဲမျက်စိနောက်လောက် အောင် လျှောက်နေသော သရဲမ ရပ်သွားပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်မက အဆိုတော် နန်းမြင့်စံပဲ”

“ဟယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ရှင်သီချင်းတွေ ကျွန်မသိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒါ.. ဒါပေမဲ့.. ရှင်သေပြီဆိုတဲ့သတင်းလည်း မကြားပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်က သရဲဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒါကို နန်းလည်းစဉ်းစားနေတာ၊ နန်း ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားနေတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊ နန်း ဘာမှမမှတ်မိဘူး၊ ဘာမှ သတိမရဘူး ဖြစ်နေတာ၊ နန်းဟာ အဆိုတော် နန်းမြင့်စံ ဖြစ်တယ်ဆိုတာတောင် လမ်းပေါ်က ကြော်ငြာဘုတ်တွေ တွေ့လို့ သိရတာ”

“ဒါဆို.. ရှင် အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုတာက”

“နန်း ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ နန်းဘဝက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာတွေ သိအောင်လုပ်ဖို့ပေါ့၊ နန်း ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဘာမှမမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကျွန်မကိုမှရွေးပြီး အကူအညီတောင်းရတယ်လို့..”

“ရှင်က နန်းရဲ့ဆံပင်တွေ ဆက်ထားတာကိုး၊ အဲဒါကြောင့် ရှင့်နားမှာ နေလို့ရနေတာ”

ဇာတ်လမ်းက ရှင်းသွားပြီ၊ အလှဖန်တီးရှင် ပြောလိုက်သော နန်းမြင့်စံ၏ ဆံပင်တွေဆိုတာ လုပ်ကြံဖန်တီးထားတာ မဟုတ်မှန်း လက်တွေ့သိလိုက်ရပြီ။ သူ့ဆက်ထားသော ဆံပင်က နန်းမြင့်စံ၏ ဆံပင်တွေဖြစ်ကြောင်း နန်းမြင့်စံကိုယ်တိုင် အတည်ပြုပြောကြားနေပြီ။

“သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ ဟုတ်ပြီ.. ကျွန်မ ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်မယ်”

ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများသည့် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်၏ နေရပ်လိပ်စာကို ရှာဖွေဖို့က ဘာမှမခက်ခဲ..။

ရှုတ်တရက်ပင် အဖိုးတန် အချက်အလက်တစ်ခုကို သတိရမိ၏။

“နေဦး.. နေဦး.. ကျွန်မ သတိရပြီ၊ ကျွန်မဆီမှာရှိတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်မှာရှင့်ရဲ့ အင်တာဗျူးပါတယ်၊ အဲဒါကိုကြည့်လိုက်ရင် လိပ်စာသိရမှာပဲ”

“အင်း.. ဟုတ်တယ် ရှာကြည့်ပါဦး”

သိပ်များများစားစား ရှာကြည့်စရာမလို၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ဂျာနယ်ဆယ်စောင် သီချင်းစာအုပ် တစ်ပုံနှင့် မဂ္ဂဇင်းသုံးလေးအုပ်သာ ရှိသည်။

ထိုမဂ္ဂဇင်းများကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဗလတ်ဗလတ်နှင့် လျှောက်လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒုတိယမဂ္ဂဇင်း၏ အလယ်လောက်တွင် နန်းမြင့်စံ၏အင်တာဗျူးကို တွေ့၏။

“ဟော.. ဒီမှာ.. တွေ့ပြီ.. တွေ့ပြီ”

နန်းမြင့်စံနှင့် ရှင်မင်းတို့ အင်တာဗျူး စာမျက်နှာများကို အပြေးအလွှား ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် ပရိသတ်များအတွက် ဖော်ပြထားသော အိမ်လိပ်စာကိုတွေ့သည်။

“ရွှေတောင်ကြား သံလွင်လမ်း ခြံအမှတ် (. . .)တဲ့”

“ခုလို အစဖော်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်၊ မနက်ကျရင် အိမ်တို့ သွားကြည့်ရအောင်လား”

“ဟုတ်ပါပြီ ကျွန်မ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ကဲ.. ညဉ့်နတ်ပြီ”

၅၀ မေတ္တာ

ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်... ဝတ်နိုက်”

အကြောင်းစုံမသိရသေးသော်လည်း... နန်းမြင့်စံအား
ကြောက်စရာမလိုတော့၍ ရှင်မင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်
သွားတော့သည်။

မြင့်မြင့်အိပ်ပျော် ၅၉

အခန်း (၅)

ဌာ

လာသောတက္ကစီ ထွက်သွားသည်နှင့် လိပ်စာထဲက
ခြံရှေ့တွင် ရှင်မင်းတို့ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြ၏။

“ဟယ်... ခြံကအကျယ်ကြီးပဲ၊ အိမ်ကလည်း သားနားလိုက်
တာ... ရှင်မှတ်မိပြီလား”

“အင်း... နည်းနည်းတော့ မှတ်မိလာပါပြီ၊ ဟုတ်တယ် ဒါ
နန်းအိမ်ပဲ”

“အထဲကို ဘယ်လိုဝင်မလဲ”

“ဟို. . ဟိုမှာ ပန်းပင်ရေလောင်းနေတဲ့သူ. . အဲဒီလူကို လှမ်းခေါ်လိုက်”

ရှင်မင်းနှင့် နန်းမြင့်စံ သံပန်းခြံတံခါးမှ ခြောင်းကြည့်ပြီး တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းမြင့်စံပေးသော အကြံအတိုင်း ရှင်မင်းက မာလီကို လှမ်းခေါ်သည်။ မာလီရောက်လာကာ လူ တစ်ကိုယ်စာ တံခါးပေါက်အသေးကို ဖွင့်ပြီးထွက်လာ၏။

“ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“ဟို. . ဟို. . ဒီအိမ်က အဆိုတော် နန်းမြင့်စံနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ”

“ဪ. . အိမ်ရှင်တွေ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးဗျ။ ကျုပ် လည်း ဒီမှာနေတာမဟုတ်ဘူး။ ခြံသန့်ရှင်းရေး လာလုပ်ပေးတာ”

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ၍ ရှင်မင်းက ဘေးမှ နန်းမြင့်စံကို မေးငေါ့ပြသည်။ နန်းမြင့်စံ ခေါင်းခါပြမှ. .

“ဪ. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ကျေးဇူးပါပဲ”

ရှင်မင်းက မာလီ မသင်္ကာမဖြစ်အောင် ခြံရှေ့မှ လှည့်ထွက် ခဲ့သည်။ ခဏနေတော့ မာလီ ခြံထဲမှထွက်လာကာ ခြံတံခါးကို အပြင် မှသော့ခတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ဒါကိုမယောင်မလည် စောင့် ကြည့်ပြီးမှ ရှင်မင်းတို့ ခြံရှေ့ပြန်သွားကြ၏။

“ဟုတ်ပြီ. . ဒီမှာ နန်းရယ်၊ နန်းသိပ်ချစ်ရတဲ့သူရယ်. . နှစ် ယောက်တည်းနေကြတာ၊ နန်း နည်းနည်းမှတ်မိလာပြီ”

“အထဲကို ဘယ်လိုဝင်မလဲ အရင်စဉ်းစားဦး”

နန်းမြင့်စံနဖူးကို လက်ညှိုးနှင့် တတောက်တောက် ခေါက် ရင်း ပြန်လည်တွေးတော စဉ်းစားနေ၏။ ခဏကြာတော့မှ. .

“သိပြီ. . ခြံထဲက ဟိုပန်းအိုးထဲမှာ ခြံသော့ရော အိမ်သော့ပါ

အပိုတစ်စုံ ရှိတယ်”

“ဟင်. . အဲဒီတော့ ခြံထဲ ဘယ်လိုဝင်မလဲ”

“လွယ်ပါတယ်”

နန်းမြင့်စံက ရှင်မင်းကို ခါးမှကိုင်မြှောက်ပြီး ခြံတံခါးအ လယ်လောက်ထိ တွန်းတင်ပေးလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်မှာ လူရှင်းနေ သော်လည်း မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်မှဖြစ်မည်ဆိုတာ သဘော ပေါက်ပြီး ရှင်မင်း သံတံခါးကိုကျော်ခွ တွယ်တက်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ကူးလိုက်၏။

သံတံခါးကို တွယ်ဆင်းပြီး သုံးပေလောက်အမြင့်အရောက် တွင် ခုန်ချလိုက်သည်။ နန်းမြင့်စံပြောသည့် ပန်းအိုးထဲနီက၍ ဟိုစမ်း ဒီစမ်းနှင့် ရှာကြည့်၏။ မကြာခင်မှာ သော့တွဲတစ်တွဲ စမ်းမိသွား သည်။ ထိုသော့တွဲကို တံခါးကြားမှ နန်းမြင့်စံအား လှမ်းပေးသည်။ နန်းမြင့်စံက ခေါင်းခါပြရင်း. .

“ရှင်ပဲ တံခါးဖွင့်ပေး”

ရှင်မင်း လက်လျှိုကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“နေပါဦး ကျွန်မ အိမ်ထဲကျတော့ ကြိုက်သလို ဝင်ထွက်နေ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝင်မရတာလဲ”

“အဲလိုဝင်ရင် နန်းပဲ ဝင်လို့ရမှာလေ၊ ရှင်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဪ. . အင်း. . ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ”

ရှင်မင်း ဆက်မေးမနေတော့ဘဲ အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ အတွင်း သို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ရွှေတောင်ကြားမှာ နေကတည်းက ချမ်းသာသူများ ဖြစ်မှန်း သိသော်လည်း အထဲရောက်တော့ မမြင်ဘူးတာတွေ မြင် လိုက်ရ၍ ရှင်မင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေရှာသည်။

ဖိတ်ဖိတ်လက် အပြင်အဆင်နှင့် ခမ်းနားလွန်းသည့် ဒီဇိုင်း

ကြောင့် လှပလွန်းနေသော အိမ်ကြီးအား မက်မောအားကျစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ နန်းမြင့်စံက စိတ်မရှည်တော့သလို ရှင်မင်းလက်ကိုင်ဆွဲကာ ခေါ်သွား၏။

နှစ်ဆစ်ချိုးလှေကားနှင့် ခပ်နိမ့်နိမ့် ဖွဲ့စည်းထားသော နောက်တစ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ လှေကားနှင့် အခန်းနံရံတစ်လျှောက်တွင် နန်းမြင့်စံတို့စုံတွဲ ဓာတ်ပုံကြီးများ ချိတ်ထားတာ တွေ့သည်။ ဓာတ်ပုံထဲက နန်းမြင့်စံ၏ အမျိုးသားက ချောလွန်းခန့်လွန်းကျက်သရေရှိလွန်းသဖြင့် မျက်စိမခွာနိုင်အောင် ရှင်မင်း ကြည့်နေမိသည်။

သူများတွေများ ကံကောင်းလိုက်ကြတာဟုလည်း မနာလိုအတွေးဝင်နေသည်။

“ဟိတ်. . ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဪ နန်းရဲ့အမျိုးသားက ချောလို့ကြည့်နေတာပါ”

“စိတ်ထိန်းနော်၊ စိတ်ထိန်း. . ဒီမှာပိုင်ရှင်က မတ်တပ်ကြီးကုပ်ချိုးပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ”

“အယ်. . နန်းကလည်း ချောလို့ချောတဲ့အကြောင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ”

အိပ်ခန်းထဲမှ နံရံကပ်ဘီရိုရှည်ကြီး၏ တံခါးများကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ချိတ်နှင့်ချိတ်ဆွဲထားသော အဖိုးတန်အင်္ကျီတွေကလည်း ရေတွက်မဆုံးမို့ ရှင်မင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ သွားရည်ကျနေမိသည်။

နန်းမြင့်စံက ခရီးဆောင် ဘီးတပ်လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး ထုတ်ပေးသဖြင့် ရွေးထားသော အင်္ကျီများကို ရှင်မင်း စုထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘီရိုနှင့်အပြည့်ဖြစ်နေသော အင်္ကျီများကို ရှင်မင်း လိုချင်

မက်မောစွာ ငေးကြည့်နေခိုက် နန်းမြင့်စံမှာ အပေါ်ထပ်ရှိလှေကားလက်ရန်းသို့ ရောက်သွား၏။

ထိုနေရာမှ အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းအား လှမ်းမြင်နေရသည်။ နန်းမြင့်စံ ဧည့်ခန်းကိုကြည့်နေခိုက် အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ပြန်လည်မှတ်မိ မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုနေ့က နန်းမြင့်စံတစ်ယောက်တည်း သူဖော်ဖြေခဲ့သည့် စတိတ်ရှိုးတစ်ခုအကြောင်း အင်တာနက်တင်ထားသည့်ပုံတွေ၊ မှတ်ချက်ပေးထားတာတွေကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုနေသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် သူ့ယောက်ျားနှင့်ပတ်သက်တာတစ်ခု တက်လာတာတွေ့၍ ဝင်ကြည့်လိုက်၏။ စတိတ်ရှိုးအပြီးတွင် သူ့ကို လာကြိုစဉ် သတင်းသမားတွေနှင့် တွေ့သွားပြီး အမှတ်မထင် ဗျူးထားတာတွေ ပြန်လည်ဖော်ပြထားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်း ခွန်မှိုင်းက သူ့မိန်းမ၏ဆံပင်ရှည်ကြီးက သူမအတွက် ထိမ်းသိမ်းရတာ ပင်ပန်းကြောင်း၊ ဆံပင်ရှည်ကို သဘောကျသော်လည်း၊ ဆံပင်တို Hair Style နှင့် မိန်းကလေးများကို ပိုပြီး သဘောကျကြောင်း ပြောထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို comment တွေကို ဖတ်ပြီး နန်းမြင့်စံ ဒေါပွနေသည်။ ခွန်မှိုင်း ပြန်လာသည်နှင့် ပြဿနာရှာတော့၏။

“မောင်. . ဒီမှာကြည့်စမ်း ဒါဘာလဲ. . ဘာသဘောလဲ”

ခရီးရောက်မဆိုက် နဂါးမျက်စောင်းနှင့် ဆီးကြိုပြီး ပြဿနာရှာလာသည့် နန်းမြင့်စံကြောင့် အမောဆိုသွားသည်။ ဖတ်ကြည့်တော့မျက်လုံးပြူးသွား၏။ အသံဖမ်းမထားဘူးအထင်နှင့် နောက်သလိုပြောင်သလို စွတ်ရွတ်ပြောခဲ့တာက ပြဿနာကို အကောင်အထည်ဖော်ပြောင်းနှင့်တကွ သူ့မိန်းမထံ ပို့လိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

“အာ. . အဲဒါ မောင်နောက်ပြီးပြောလိုက်တာပါ နန်းရယ်”

“ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ ရှင် တကယ်ပဲ ဆံပင်တိုနဲ့ ကောင်မတွေကို သဘောကျနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး နန်းရာ၊ မောင်က ဟောဒီက ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုပဲ သဘောကျတာ. . ဟုတ်ပြီလား”

“ခေါင်းကူးပြီးပေးရတာ ပင်ပန်းတယ်ဆို. . ”

“နောက်လိုက်တာပါဆိုနေမှ နန်းရယ်”

“သူ ခေါင်းလျှော်တဲ့နေ့ဆို တိုင်ပတ်တယ်၊ ရေမချိုးရဘူးတဲ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီစကားတော့ မောင်ပြောတဲ့အထဲမှာ မပါဘူးနဲ့တူတယ်”

“စိတ်ချ. . ရှင်မကြိုက်တဲ့ ဒီဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြတ်ပစ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ နန်းရယ်”

ထိုသို့ ရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်ခဲ့တာတွေကို နန်းမြင့် ပြန်သတိရပြီး မျက်ရည်ဝေလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် သေတ္တာကိုဆွဲပြီး ရှင်မင်းရောက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် လှေကားမှ အတူဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ခဏထိုင်ကြရင်း နန်းမြင့်က အမှတ်ရစရာတွေ သတိရစရာတွေကို အစဖော်ကာ ပြန်တွေးကြည့်နေရှာသည်။ သူ့ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိသည့်အတွက် စိတ်ပျက်ပြီး ရှင်မင်းထံ ကြည့်နေရာမှ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ အဝတ်ခြင်းကိုတွေ့၏။ အဝတ်ခြင်းထဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ခွန်မှိုင်း၏ အဝတ်အစားတချို့ ရှိနေသည်။ နန်းမြင့် အဝတ်ခြင်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ပြီး အဝတ်အစားများကို

ကောက်ယူကာ နမ်းကြည့်လိုက်၏။ ခင်ပွန်း၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ကိုရလိုက်သဖြင့် နန်းမြင့် အဖြစ်အပျက်တချို့ကို အမှတ်ရသွားပြန်သည်။

အင်တာနက်မှ သတင်းကြောင့် နန်းမြင့်စိတ်ကောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ခွန်မှိုင်းအား လုံးဝအသိမပေးဘဲ ဆံပင်ရှည်ကို ဖြတ်ပစ်ကာ Hair Style ပြောင်းပစ်လိုက်၏။

ထိုဆိုင်မှအပြန်. . အပြန်. . .

ထိုနောက်ပိုင်းကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေပြန်သည်။

အရေးအကြီးဆုံးအပိုင်းကို စဉ်းစားလို့မရသဖြင့် နန်းမြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသလို ဖြစ်သွား၏။ ဆက်တီရိုရာ ပြန်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ချသလို ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လည်း နန်းမြင့်”

“နန်း ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရလို့. . ပြီးတော့ ဒီမှာနေရတာ သိပ်အဆင်မပြေသလိုပဲ”

“ဟင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေရတာ အဆင်မပြေဘူး. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါလည်း မောင့်ကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်”

“ဟောတော့ အဆန်းပါလား”

“မောင်က ဘာသာတရား အရမ်းကိုင်းရှိုင်းတာ၊ ဘုရားတန်တော့ရင်တောင် တစ်နာရီနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ ခါဆိုရင်လည်း ပြန်ကြရအောင်လေ”

“အင်း ပြန်တာပဲကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့”

ရှင်မင်းနှင့် နန်းမြင့်တို့ အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လင်းပေါ်ရောက်တော့ တက္ကစီကအလွယ်တကူနှင့် ငှားမရ။ သူ့ဌေးရပ်ထွက်မို့ တက္ကစီမဝင်ရနယ်မြေလို ဖြစ်နေသည်လားမသိ။ နန်းမြင့်

လည်း သူ့သေတ္တာသူ့ဆွဲကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျှောက်လာ၏။

ရှင်မင်း မျက်စိလည်ပြီး ဝင်လာမည့် တက္ကစီကိုသာ ရှေ့ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် လမ်းကြားထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။ အရှင်မင်းကိုမြင်ပြီး လမ်းပင် ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးကြဲပြူးကာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ရှင်မင်းလည်း ထိုလူ့အကြည့်ကို သဘောပေါက်သွားစွာ နန်းမြင့်ကိုင်ထားသော သေတ္တာလက်ကိုင်အား လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သေတ္တာကို နန်းမြင့်က ဆွဲလာတာဖြစ်၍ ဘေးလူတွေအမြဲမှာ အဝတ်သေတ္တာကြီး သူ့ဘာသာ အလိုလို ရွှေ့လာသလို မြင်သည်မို့... အလန်တကြားဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ထိုလူအား ရှင်မင်း လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်ရ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် တက္ကစီအလွတ်တစ်စီး ဝင်လာလက်ပြတားလိုက်သည်။ ဈေးတည့်၍ ကားပေါ်တက်တော့လျှင် နန်းမြင့်က တစ်ဖက်တံခါးပေါက်မှ တက်ဖို့ပြင်နေသဖြင့် ဆွဲခေါ်ထူမူတက်မယ့်ဘက်က အတင်းထိုးထည့်ရသေးသည်။

ဘယ်သူမှမရှိဘဲ တွန်းထိုးနေသော ရှင်မင်းအပြုအမူအကြည့်ပြီး တက္ကစီသမားလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။

ဒီအတိုင်းဆို လူမြင်ကွင်းထွက်လျှင် အတော်သတိထားသာ အဆင်ပြေနိုင်မည်မို့ ရှင်မင်းသက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိတော့၏။

အခန်း (၆)

ရှင်

မင်းနှင့် နန်းမြင့်စံတို့ ခေါင်းစားနေကြသည်။ ယူလာသည့်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မှိုရင်းစွဲအင်္ကျီကိုပင် ချွတ်လို့မရဖြစ်နေ၏။

နန်းမြင့် အင်္ကျီလဲချင်လွန်းသဖြင့် တင်္ကျီကိုလုပ်နေသည့်အဝတ်ထားသောအင်္ကျီကို ချွတ်မရ၍ ထပ်ဝတ်ကြည့်တော့လည်း အပေါက်ကိုပင် လျှို၍မရ တစ်ခုခုပိတ်ဆိုနေသလိုဖြစ်နေ၏။

နန်းမြင့်ရွေးယူလာသော အဝတ်အစားများမှာ ခွန်မိုင်းတိုယ်

တိုင်ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သလို နန်းမြင့်ထိုအကျိုးများ ဝတ်ထားတိုင်း တစ်နေကုန် အလှထိုင်ကြည့်နေတတ်သည်ဟုဆို၏။

ထိုအဝတ်အစားများ ဝတ်ထားလျှင် သူ့ယောက်ျား သူ့ကို လွယ်ကူစွာ မြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်နေခြင်းဖြစ်မည်။

နန်းမြင့် ရှိုးကော့(စ်)ပေါ်မှ ဆုတံဆိပ်ကို တွေ့သွားသည်။ ထိုဆုက ဆိုကြမယ်ပျော်ကြမယ်မှာ ရှင်မင်းရဲခဲသော နှစ်သိမ့်ဆုဖြစ် သည်။

“ဟယ် ရှင်က အဆိုပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရခဲ့တာကိုး၊ ဝါသနာပါ လာတူနေလို့ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ရှင် အဆိုတော် မဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“ဖြစ်ချင်တာပေါ့ နန်းရယ်၊ ခုတောင် အိပ်မက်ဆုံရာမှာ ဝင်ပြိုင်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်လို့ရအောင် ပြင်ဆင်နေတာ”

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို လူရွေးပွဲမှာပါအောင် နန်း ကူညီပြီး ထရိန်နင်ပေးမယ်လေ”

“ဟင်. . နန်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့. . ရှင်ရယ်”

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နန်းသာ ကူညီရင်တော့ ရှင်မင်း လုပ်နိုင်မှာ သေချာသွားပြီ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ဆိုလိုက်နှင့် တီဗွီအတူထိုင်ကြည့်နေကြ သည်။ ပြနေသည့် ဇာတ်ကားကလည်း အသုဘချသည့်အခန်းကို ပြနေ၏။ သေသူနောင်ဘဝမှာ သုံးစွဲနိုင်အောင်ဆိုသော အယူအဆ နှင့် ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူတွေ မီးရှို့ကာ တမလွန်ထိပါသွားအောင် ထည့်ပေးနေကြသည်။ ထိုပြတွက်ကိုကြည့်ပြီး ရှင်မင်းအကြံရသွား ၏။

“ဟယ်. . နန်းတွေ့လား၊ အဲဒါ ကွယ်လွန်သူ သုံးစွဲလို့ရ

အောင် ထည့်ပေးလိုက်တဲ့နည်းလေ၊ တရုတ်နည်းလို့ခေါ်တယ်” နန်းမြင့်လည်း မျက်ဝန်းများ အရောက်လက်အောင် ဝမ်း သာသွားပြီး. .

“ဒါ. . ဒါဆို. . အကျိုးတွေကို. . ”

“ဟုတ်တယ် နန်း မီးရှို့ပစ်ရမှာ. . ”

“နန်းဆီရောက်မလာရင် အကျိုးတွေ နှမြောစရာကြီး”

“သိပ်မကောင်းတဲ့ အကျိုးတစ်ထည်တော့ ရင်းကြည့်ရမှာ ပေါ့”

ရှင်မင်းတို့ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ စုဆောင်းကာ ဝရန်တာ သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဒန်အိုးကြီး တစ်လုံးထဲသို့ အကျိုးတစ်ထည်ထည့်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြသည်။ အကျိုးလုံးဝ ပြာကျသွားချိန်မှာ နန်းမြင့်အား ရှင်မင်း မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟယ်. . နန်း. . နန်းမြင့်. . တကယ်တော့. . တကယ် အောင်မြင်ပြီ သိလား”

တကယ်လည်း မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။ မီးရှို့ ဖျက်ဆီးလိုက်သည့် နန်းမြင့်အကျိုးက သူမကိုယ်ခန္ဓာပေါ်ရောက်သွား တာ မြင်တွေ့ရ၏။ နန်းမြင့်လည်း ကိုယ့်ဘာသာငုံ့ကြည့်လိုက်၊ မှန်တံခါးမှ ပုံရိပ်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် သဘောကျပြီး ရွှင်မြူးနေသည်။

နန်းမြင့်ကိုယ်ကို တစ်ဖက်လှည့်လိုက်လေရာ. .

“ဟင်. . ”

နန်းမြင့် ကျောပြင်တွင် အကျိုးက အပေါက်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ရှင်မင်း ခဏတော့ကြောင်သွားပြီး မီးရှို့သောဒန်အိုးကြီးထဲ ငုံ့ကြည့် မိသည်။

အကျိုးစလေးတစ်စက မီးစွဲမလောင်ဘဲ ကျန်နေသေး၏။

ရှင်မင်း အကြံရသွားကာ ထိုအင်္ကျီစလေးကို မီးထပ်ရှို့ပေးလိုက်၏။
ဒီတော့မှ နန်းမြင့်စံ၏ အင်္ကျီနောက်ကျောမှ အပေါက်
သည်လည်း အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၇)

သော်

တာ ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုပြီး လျှောက်လွှာတင်ကြ
မို့ အကြောင်းကြားလာသည်။ လိုအပ်တာတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့
ရှင်မင်းလည်း လာခဲ့မည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ရှင်မင်း သွားဖို့လာဖို့ကိစ္စ ပေါ်လာသည်ဆိုကတည်းက နန်း
မြင့်မှန်နှာမကောင်း။ မျက်နှာကြီးစူပပ်ပွကာ တံခါးရှေ့တွင် ပိတ်ထိုင်
နေ၏။ ရှင်မင်းက အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။ နန်းမြင့် အမှန်တကယ်
ပွဲကြမ်းလျှင် သူပဲနစ်နာမည်မို့ ချောမော့ပြီး ပြောရဆိုရသည်။

“သိပ်မကြာပါဘူး နန်းရယ်. . နော်”

“နန်းက အဝတ်အစားသစ်နဲ့ အိမ်ကိုသွားချင်တာ”

“အင်းပါ ရှင်မင်းသိပါတယ်၊ ကူညီမယ်လို့လည်း ကတိပေးထားပြီးသားလေ. . ကတိမဖျက်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ကတော့ ရှင်မင်းရဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အရေးကြီးကိစ္စမို့ပါ”

နန်းမြင့် ကသဘောတူလက်ခံချင်ပုံမရ။ အင်တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ ရှင်မင်းက မျက်နှာကို အချိုသာဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်ရင်း ထပ်မံတောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဒီနေ့က ရက်ရာဖာလည်း ဖြစ်နေတယ်လေ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ လည်း ချိန်းထားပြီးသားဖြစ်နေတော့ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး နန်းရဲ့”

သူ့ကိစ္စကိုယုံကိစ္စ ချိန်ထိုးစဉ်းစားပြီး လိုက်လျောမှ ဖြစ်မည်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားဟန်နှင့် နန်းမြင့်ထရပ်လိုက်ပြီး အပေါက်ဝမှ ဖယ်ပေးရင်း. .

“မြန်မြန်ပြန်လာနော်. . မလာရင် နောက်ကလိုက်လာမှာ”

“စိတ်ချပါ နန်းရဲ့. . ၊ ကဲ. . သွားမယ်. . တာ့တာ”

နန်းမြင့် စိတ်ပြောင်းသွားမှာစိုးပြီး ရှင်မင်း ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီရက်တွေထဲ သွားလေရာသို့ နန်းမြင့်ကပ်ပါလာ၍ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မနေခဲ့ရတာကြာပြီ။ ခုမှပဲ လွတ်လပ်မှု အရသာကို အားပါးတရ ခံစားခွင့်ရ၏။

ရုံးသွား၊ အလုပ်သွားကြသည့် အချိန်မို့ ဓာတ်လှေကားမှာ လူများနေသည်။ ဒါကို ရှင်မင်း သဘောကျ၏။ နန်းမြင့်နှင့် စဆုံပြီးကတည်းက ဓာတ်လှေကားကို ရှင်မင်းကြောက်နေခဲ့သည်။

ခုတော့ အဖော်တွေအများကြီးနှင့်မို့ ရှင်မင်း ရဲရဲပုံပုံပင်စီးလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့်ကိုယ် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနေသူများကို

ကြည့်ကာ ရှင်မင်းအားကျနေ၏။

သူ့အနေအထားက သရဲကို ဘော်ဒီဂက် ငှားမိတာလား. . ကိုယ်ကပဲ သရဲကို ဘော်ဒီဂတ်လုပ်နေရတာလား ဆိုတာ မကွဲပြားသလို ဖြစ်နေသည်။

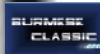
သို့သော်လည်း သူက နယ်နှယ်ရရ သရဲမဟုတ်၊ နာမည်ကြီး အဆိုတော် သရဲဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ကို အိပ်မက်ဆုံရာမှာ ဝင်ပါနိုင်အောင် ကူညီပေးဦးမည်ဆိုတော့ ကျွန်းကိုင်းမို့ ကိုင်းကျွန်းမို့ဆိုသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

တစ်ခုတော့ ဆုတောင်းမိ၏။ အချိန်သိပ်အကြာကြီး တွယ်ကပ်မနေပါစေနှင့်ဟူ၍ပဲ ဖြစ်သည်။ မြေညီထပ်ရောက်သည်တွင် အားလုံးက ခပ်သွက်သွက် တိုးထွက်ကာ လိုရာခရီးကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ သွားနေကြသည်။ လမ်းပိတ်ပြီး ကားကျပ်ကာ ဦးတည်ရာမရောက်ဘဲ လမ်းပေါ်တွင် ကြာမည့်အချိန်ကိုပါ ထည့်တွက်၍ ပြိုင်ပွဲဝင်သလိုပင် လျှောက်လှမ်းနေကြရသည်။

ရှင်မင်း တက္ကစီနှင့်ပင် ခရီးဆက်သည်။ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို တတ်သည့်နေရာများကို ရှောင်မောင်းနေသဖြင့် ခရီးကပိုပြီး ကြန့်ကြာနေသည်။ လှည်းတန်းဝုံးကျော်တံတားအရောက်တွင် သော်တာ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၏။ သူ့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒီနေ့အတွက် အစီအစဉ်အများကြီးရှိကြောင်း သတင်းလှမ်းပို့သည်။

သူလည်း ရောက်ခါနီးပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပြန်ပေးရင်း ရှင်မင်း ပျော်သွားသည်။ ချိန်းထားသည့်နေရာအရောက် လျှောက်လွှာတင်ဖို့ကိစ္စကို ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ကြရ၏။

ကိစ္စအားလုံးပြီးမှ သော်တာက အဖော်ပါလာသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့လိုပင် အိပ်မက်ဆုံရာ ဝင်ပြိုင်မည့် ဝါသနာရှင်

တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီနေ့ သူ့မမွေးနေ့ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရ၏။ မိဘတွေက ကာရာအိုကေဆိုင် ဖွင့်ထားသည်မို့ သူ့မွေးနေ့မှာ ကာရာအိုကေ အခန်းတစ်ခန်း တစ်နေ့ကုန် သုံးခွင့်ရမည်ဟု သိရတော့... ရှင်မင်းအားလုံးကို မေ့သွားတော့၏။

ဘာကိုမှ တွေးမနေတော့ဘဲ သော်တာနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းအသစ်ဖြစ်သည့် မိုင်လေးခေါ်ရာသို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိတော့သည်။

ရှင်မင်းတို့အုပ်စု အဆင့်မြင့် ကာရာအိုကေခန်းမကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ ဘာမှအားမနာနဲ့ ဒါ အသံလုံးခန်းတွေပဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အိုကေ”

မိုက်ကရိုဖုန်းမြင်လျှင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်တတ်ကြသည့် မိုက်ခဲမတွေ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထင်ရာမြင်ရာတွေ အော်ဟစ်သီဆိုရင်း ထင်တိုင်းကျနေကြသည်။ မွေးနေ့ဖြစ်သည့်အတွက် အစားအသောက်ကလည်း အလျှံပယ်ဆိုတော့ ကြိုက်မှကြိုက်ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ... လူရွေးပွဲအတွက် အာရုံစိုက်လိုက်ရအောင် R&B, Pop, Rock, Heavy Rock, Alternative နဲ့ Traditional အကုန်အစုံ တစ်ပုဒ်စီ ဆိုကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းတယ်... အရင်ဆုံး သီချင်းရွေးလိုက်ကြရအောင်”

သူတို့သုံးယောက် စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် သီချင်းတွေရွေးကာ တစ်လှည့်စီ သီဆိုကြသည်။ မြန်မာသံသီချင်း လေ့ကျင့်ခန်းအဖြစ် စိုးစန္ဒာထွန်း ပြန်လည်သီဆိုထားသော အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်မာမာ အေး၏ သီချင်းအများစုကို လေ့ကျင့်ဖြစ်ကြသည်။

“သီချင်းပေါင်းဆုံ ဆိုရတာက ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး၊ Performance, Danceနဲ့ Fashion ကအစ အားလုံးအာရုံစိုက်ရမှာဆိုတော့ အတော်ခက်ခဲမှာပဲ”

“ခက်တာပေါ့ ကိုယ်တွေက Note တွေဘာတွေ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ Band နဲ့ တစ်ခါမှ မဆိုဖူးဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရမှာလေ၊ လူရွေးပွဲမှာလည်း ပါချင်တယ်၊ ဆန်ကာတင် ရှစ်ယောက်မှာလည်း ပါချင်တယ်”

“ပါချင်ရင် ကြိုးစားပေါ့ ရှင်မင်းရယ်”

နားရင်း စားကြသောက်ကြ၊ သီချင်းပြန်ဆိုလိုက်ကြ၊ စကားထိုင်ပြောလိုက်ကြနှင့် အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။ အမောပြေ အအေးသောက်၍ စကားပြောနေခိုက် အခန်းတွင်း ထွန်းထားသည့်မီးများ မှိတ်လိုက်လင်းလိုက် ဖြစ်လာတော့၏။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မီးပျက်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မီးအားအတက်အကျ မငြိမ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ခဏအကြာတွင် မီးများပုံမှန် ပြန်လင်းလာသည်။ မှောင်လိုက်လင်းလိုက် ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်လင်းလာ၍ မျက်စိကျင့်သားရအောင် ကြိုးစားနေခိုက် တီဗွီပွင့်လာသည်။ ထို့နောက် နန်းမြင့်စံ သီဆိုထားသော ကာရာအိုကေသီချင်းတစ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစဉ်ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်အထိ သူတို့သုံးယောက် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေးမိသေး။ ပီသကြည်မြသော သီဆိုသံနောက်သို့ အားလုံးစီးခြောက်နစ်မွန်းသွားကြသည်။ ထူးခြားမှုကို အစောဆုံး သတိပြုမိသူက သော်တာပင် ဖြစ်သည်။

“ဟင်. . မိုင်လေး၊ ဟို. . ဟိုမှာ မိုက်. . မိုက်ကြီးလေထဲမှာ မြောက်နေတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အသံကတော့ နန်းမြင့်စံရဲ့ အသံ အစစ်ပဲ”

သော်တာနှင့်မိုင်လေး ကြောက်ကြောက်နှင့် တံခါးပေါက်ဆီ သို့ ဦးတည်နေကြပြီ။ ကြောက်စရာအဖြစ်ကို မြင်ကြရတာခြင်းအတူ တူ မကြောက်သလို ဖြစ်နေလျှင် ဖြေရှင်းရမှာတွေ အများကြီး ဖြစ် လာမှာ သေချာသည်မို့ ရှင်မင်းလည်း သော်တာတို့နှင့်အတူ ချော်လဲ ရောထိုင်ကာ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်ပြေးရတော့၏။

လက်သွက်သွက်နှင့်တံခါးကို ဦးအောင်ဆွဲဖွင့်လိုက်သူက လည်း သော်တာပဲ ဖြစ်သည်။ ပွင့်သွားသည့်တံခါးမှ သူတို့သုံး ယောက် အလုအယက် ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

မိုင်လေးအား လက်ပြနုတ်ဆက်ရုံသာ နှုတ်ဆက်ပြီး ခန်းမ ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ သော်တာ ဘယ်လောက်ထိ ကြောက်နေသည် မသိ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးတွေပါ ဝဏာမငြိမ်ဘဲ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်နေရှာသည်။

ဘတ်(စ်)ကား မှတ်တိုင်တစ်ခုနား ရောက်လာသည်တွင် ရပ်ထားသည့် ဘတ်(စ်)တစ်စီးပေါ် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သော် တာ တက်ပြေးတော့သည်။ နှုတ်ဆက်ဖော်ပင်မရ. .

ရှင်မင်းတစ်ယောက်ထဲ မှတ်တိုင်မှာ ကျန်နေခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့. .

“ဟူး. . တော်တော်နှောက်တဲ့နန်းမြင့်ပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြောက်မပြလို့”

ဟု တွေးမိသည်။ သူလည်း. . နန်းမြင့်ကို ခုမှပဲ နည်းနည်း

တော့ လန့်နေ၏။

နန်းမြင့်က လူမဟုတ်သည့်အတွက် တော်ရုံကျီစားလျှင် တောင် သူ့ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။ ခုလည်း သူ့ဘယ်မှာကျန်ခဲ့ သည်မသိ။ လူတွေကြားထဲ နန်းမြင့်ရောက်နေမလားတွေးကာ အနီး အနားမှာ ရှာကြည့်မိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မှတ်တိုင်အနီးတစ်ဝိုက် လေပွေတစ်ခု ဖြစ် ပေါ်လာသည်။ လန်ထွက်သွားသော ဂါဝန်စကို အမိဖမ်းကာ ဖုံးဖိ နေစဉ်မှာပင်၊ သူ့ဆံပင်တွေ လေထဲဝဲလွင့်ကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ ရှင်မင်း သူ့ဂါဝန်သူ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်နေခိုက် သူ့နားရွက်တစ် ဖက် တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အား. . နာတယ်”

နန်းမြင့်က သူ့နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲနေ၏။ ဘာများဖြစ်သလဲ သိရအောင် လှည့်အကြည့်မှာ စပ်ဖြူလုပ်နေသော နန်းမြင့်ကို တွေ့ ရသည်။ ရှင်မင်း အမြင်ကတ်စွာဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်၏။ နန်းမြင့်ချက်ချင်းပင် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာသို့ ရောက်လာ သည်။

နန်းမြင့်၏ လှုပ်ရှားမှုက အနားမှာရပ်နေသည့် ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်အား ဝင်တိုက်မိ၏။ ထို့အတွက် ထိုဦးလေးကြီးမှာ တအံ့တကြနှင့် မမြင်ရသည့် တရားခံကို ရှာနေသည်။

ဒါကို ရှင်မင်း သတိမပြုမိ. .

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

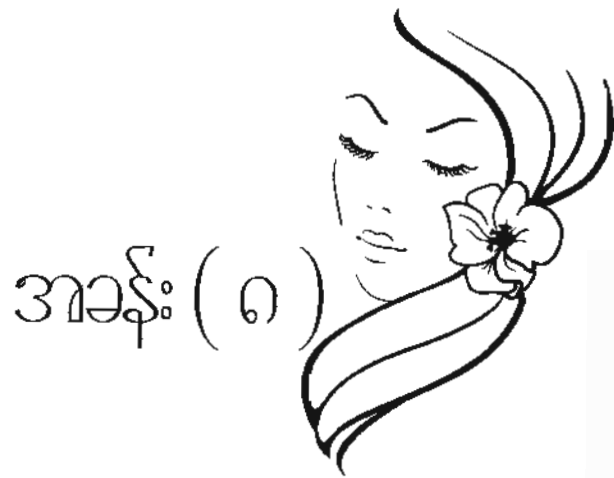
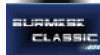
“ဟေ. . .”

သူ့ကိုပြောသည်အထင်နှင့် ဦးလေးကြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ဒါကိုလည်း ရှင်မင်း မသိသေး. . ။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြော

နေသော ရှင်မင်းကိုကြည့်ပြီး ဦးလေးကြီး တအံ့တကြမ်းပြန်သည်။
ထိုအဖြစ်ကြောင့် နန်းမြင့် တခွဲခွဲရယ်နေလေ၏။

နောက်ထပ် မလိုလားအပ်တာတွေ ထပ်ဖြစ်မလာဖို့ ရှင်မင်း
လက်ကိုဆွဲရင်း နန်းမြင့်တို့ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း (၈)

အိပ်

တန်းထွက် ငှက်လေးများ၏ တီတီတျာတျာ မြည်သံသာနှင့် နှိုးထလာသော နံနက်ခင်းသည် နှင်းသောက်ပန်းတဲသို့ နုဖတ်လန်းဆန်းနေသည်။ အသစ်စက်စက် ထိုနံနက်ခင်းတွင် အစာရှာထွက်သည့် ငှက်များနှင့် လူတို့တိုးမိမတတ် ပျားပန်းခပ်သလို လှုပ်ရှားနေကြပြီ။

ထိုအထဲတွင် ရှင်မင်းနှင့် နန်းမြင့်လည်းပါသည်။ သို့သော် သူတို့က အစာရှာထွက်လာတာ မဟုတ်သလို လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့လည်း

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ချင်တိုင်းပြန်လို့မရသည့် သရဲမတစ်
ကောင်၏ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ပြုလုပ်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုပွဲ
အတွက် အဓိက Main Sponsor က ရှင်မင်းသာ ဖြစ်၏။

မနက်ရှစ်နာရီ မထိုးမှီမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက် နန်းမြင့်ခြံ
ရွှေ ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့ရောက်လာကတည်းက တိုက်ကြီးအ
ပေါ်ထပ်ဆီမှ ဘုရားရှိခိုးသံကို ကြားနေရတာ ခုချိန်ထိ မပြီးသေး။

“မောင်က ဘုရားတရား သိပ်လုပ်တာ၊ နေ့တိုင်း ဝတ်မပျက်
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ မောင်ရဲ့ဘုရားရှိခိုးသံကြားရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊
အားကုန်ပြီး ပင်ပန်းနေသလို ခံစားရတယ်”

မနက်ရှစ်နာရီခွဲမှာတော့ ကြေးစည်ရိုက် အမျှဝေသံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ဟော. . မောင် ဘုရားရှိခိုးတာ ပြီးသွားပြီ”

“အင်း. . သူထွက်လာရင် ရှင်မင်း ဘာပြောရမလဲဆိုတာ
ကြိုပြောထားဦးလေ နန်းရဲ့”

“နန်း ပါလာတယ်လို့”

“အင်းပါ. . အင်းပါ”

တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းအပြီးတွင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို
ရှင်မင်း နှိပ်လိုက်တော့၏။ နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် နန်းမြင့်၏ခင်ပွန်း
ခွန်မှိုင်း ထွက်လာသည်။ ထွက်ပေါက်တံခါး အသေးလေးကိုဖွင့်ပြီး
အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ ခွန်မှိုင်းက ဓာတ်ပုံထဲကထက် ပိုချောပိုခန့်
နေသည်မို့ ငေးရင်း ရှင်မင်းလာရင်းကိစ္စကိုပင် မေ့သွားသည်။

အနားမှ နန်းမြင့်က လက်မောင်းကို ဖြတ်ခနဲရိုက်ပြီး သတိ
ပေးမှ ရှင်မင်းအသိဝင်လာ၏။ နန်းမြင့်အား မကျေမနပ်လှည့်ကြည့်
ရင်း နာသွားသည့်လက်မောင်းအား ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ် လိုက်ရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ. . ”

“အဟင်း. . ဟို. . ဟိုလေ. . နန်း. . နန်းမြင့်စံကိစ္စ ပြော
ချင်လို့ပါ”

“ဪ. . ပြောပါ၊ ဘာများပါလိမ့်”

“ဒီ. . ဒီလိုပါရှင်၊ နန်းမြင့်စံ ဘာဖြစ်လဲတော့မသိဘူး ကျွန်မ
ဆီရောက်နေလို့ပါ”

“ဗျာ”

“ကိုခွန်မှိုင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့. . သူလည်းပါလာတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ရှင်မိန်းမ ပါလာတယ်လို့ပြောတာ၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် ဟော
ဒီက ကျွန်မဆံပင်ကိုကိုင်ပြီး ကျွန်မဘေးကို ကြည့်လိုက်ပါ”

ရှင်မင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှေ့တိုးပြီး သူ့ဆံပင်ကို ထိုး
ပေးလိုက်၏။ ခွန်မှိုင်းက ရှင်မင်းအား အရူးတစ်ယောက်လို သဘော
ထားကာကြည့်နေသည်။

“ဗျာ. . ခင်ဗျား ရှူးနေလား”

ခွန်မှိုင်း ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ခြံထဲပြန်ဝင်ပြီး တံခါး
ဆောင့်ပိတ်သွားသည်။

“မောင်. . မောင်. . မောင်”

နန်းမြင့် အော်ခေါ်နေသလို ရှင်မင်း လိုက်အော်ပေးသည်။
သို့သော် ခွန်မှိုင်းကတော့ အိမ်ထဲဝင်သွားလေပြီ။ ရှင်မင်းက နန်းမြင့်
အား လှည့်ကြည့်ကာ. .

“သူ မယုံဘူး နန်း”

“သူ့ကိုအော်ခေါ် လှမ်းခေါ်ပေးပါ”

“ကိုခွန်မှိုင်း. . အဲ. . မဟုတ်ဘူး၊ မောင်. . မောင်. . မောင်

www.burmeseclassic.com

၀၂ **အလော**

တံခါးလာဖွင့်”

အိမ်တံခါးပိတ်သံသာ ကြားလိုက်ရသည်။ ရှင်မင်းနှင့်နန်းမြင့် စိတ်ဓာတ်ကျစွာ အချင်းချင်း ကြည့်မိကြသည်။ အိမ်ပြန်ခရီးက မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်...။

အိမ်ပြန်ခရီး ၁၃

အခန်း (၉)

“**ပ**ဟုတ်သေးဘူးလေဟာ၊ ရင်နာနာနဲ့ လမ်းခွဲခွဲတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ လမ်းခွဲခွဲတယ် ကိုဆိုတာနဲ့... ကီးချိန်းပြီး အသံကိုတင်ပစ်လိုက်ရမှာ”

“အင်း... အင်း... ပြန်ဆိုမယ် ပြန်ဆိုမယ်...။ ခုတော့ သိပ္ပံဇင်းက... မျက်နှာခပ်များများ... ရင်နာနာနဲ့... လမ်းခွဲခွဲတယ်... နောက်ဘဝထိတောင် မဆုံချင်တော့ဘူး... ဟေ့”

“ဟုတ်ပြီ အဲဒါမှ အမှန်... ဝတ်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

နန်းမြင့်က လက်မထောင်ပြီး ခိုးကြူးလိုက်၍ ရှင်မင်း အား တက်သွား၏။ ရှင်မင်း မှန်ကြည့်ရင်း အထပ်ထပ်အခါခါ သီဆိုလေ့ ကျင့်နေသည်။ ဆိုရတာ အာခြောက်လာ၍ ရေဘူးကို လှမ်းအယူ တွင် ဆက်တီပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်နေသော နန်းမြင့်ကိုတွေ့၍ စိတ်ပူသွားသည်။

“ဟင် နန်း ဘာဖြစ်လဲ နေမကောင်းဘူးလား”

သရဲကို လူလို ဝရုတစိုက်မေးမြန်းမိ၏။ ထိုအခါမှ နန်းမြင့် အနည်းငယ် ပြုံးလာသည်။

“နေကောင်းပါတယ် မောင် လက်ခံလာအောင် ဘယ်လို ချဉ်းကပ်ရမှန်း မသိလို့ ဒါနဲ့ လူရွေးအသံစစ်မှာ ဘယ်နေလဲ”

“သန်ဘက်ခါလေ နန်းရဲ့”

“နီးနေပြီ မပေါနဲ့. . ထပ်ကျင့်လိုက်ဦး”

“အင်းပါ ကျင့်မှာပါ နန်းရယ်၊ ဒါက ရှင်မင်းရဲ့ အိပ်မက်ပဲ လေ”

ဒီလိုနှင့် ရှင်မင်းအတွက် ရင်ခုန်သံမြန်စေသော နေ့သစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရှင်မင်း ရင်ခုန်မြန်နေသလို တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ယင်နေသည်။ နန်းမြင့်က သူ၏ အေးစက်စက်လက်ကြီးနှင့် ရှင်မင်းကို ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်အားပေးသည်။ ဒီနေ့ ပဏာမလူရွေးအ သံစစ်ပွဲကျင်းပမည် ဖြစ်သည်။ ကျင်းပမည့် အဆောက်အဦးထဲ ပြိုင်ပွဲ ဝင်တွေ ရောက်ရှိနေကြ၏။

သော်တာ၊ မိုင်လေးနှင့် ရှင်မင်းတို့လည်း ပြိုင်ပွဲဝင် နံပါတ် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်နှင့် အလှည့်ကျမည့်အချိန်ကို မျှော်လင့်နေကြ ၏။

မိုင်လေးက စိတ်ဝဏာမငြိမ်သလို ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်

လျှောက်နေသည်။ အတန်ကြာတော့ ညောင်းလာဟန်နှင့် ရှင်မင်း ဘေးကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိုင်လေးမမြင်ရသော်လည်း ထိုခုံ မှာ နန်းမြင့်ထိုင်နေ၏။ မိုင်လေးက ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်သည်မို့ နန်းမြင့်ရှောင်ပေးဖို့ အချိန်မရလိုက်. .

“အောင်မလေးတော့”

“ဟဲ့. . မိုင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဖင်စူးသွားလို့. . ”

ရှင်မင်း လှည့်ကြည့်တော့ ထိုင်ခုံမှ ထသွားသော နန်းမြင့်ကို တွေ့သည်။ ရှင်မင်းသက်ပြင်းသာ ချမိတော့၏။ မိုင်လေးက ခုံတို လက်နှင့် စမ်းကြည့်သည်။ ဘာအဆူးရယ်လို့မှမတွေ့. .

ဒီလိုနှင့် အားလုံးကိုယ်စီ ဖုန်းနှင့် နားကြပ်သုံးကာ ကိုယ်ဆို မည့်သီချင်းကို အကြိမ်ကြိမ် နားထောင်ကာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ နန်းမြင့်လည်း လူတွေကြားထဲမှာ ဘယ်သူနှင့်မှ မတိုက်မိအောင် သတိထား ရှောင်တိမ်းနေတာ တွေ့ရသည်။

“ဒိုင်တွေက အမှတ်မပေးဘူးတဲ့ Comment ပဲပေးမှာတဲ့၊ ပရိသတ်က SMS နဲ့ Vote ပေးတာကို ရေတွက်ပြီး ရွေးမှာတဲ့”

“ရင်တုန်လိုက်တာဟယ်၊ ငါ့ကို ပရိသတ်က မဲများများပေး ပါစေ”

ရှင်မင်း ပြောဆိုနေတာကိုကြည့်ပြီး. . မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကောင်လေးတစ်စုံ ဝိုင်းဟားကြ၏။

“သူ့ပုံစံနဲ့များ အလွန်ဆုံးမဲရ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပဲ စကားပြောတဲ့အသံကိုက နှာခေါင်းပိတ်နေတဲ့အ သံမျိုး. . ဟားဟားဟား”

“ဖြောင်း. . ဖြောင်း. . ”

အားမနာပါးမနာ ဝင်ဖွဲနေသော ကောင်လေးနှစ်ယောက် အား နန်းမြင့်က လက်စင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်. . ငါ့ကို ဘာလို့ရိုက်တာလဲ”

“မရိုက်ပါဘူး၊ ငါလည်းအရိုက်ခံရတာပဲ”

ဒီလိုနှင့် သော်တာနှင့်မိုင်လေး တို့ အလှည့်အပြားမှာ ရှင်မင်း အလှည့်ရောက်လာသည်။ ရှင်မင်း တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေ၍ နန်းမြင့်က ပခုံးဖက်ပြီး စင်ပေါ် ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရ၏။ ဒိုင်များနှင့်အဝေးမှ ပရိသတ် ကို လှမ်းမြင်ပြီး ရှင်မင်း ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလာသည်။

နန်းမြင့်က ကျောသပ်၍ အားပေးရင်း. .

“ရှင်နားမှာ နန်းရှိနေမှာ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ရဲရဲသာဆို”

“အင်း. . အင်း. . ”

Presenter က ဒိုင်များဖြစ်သော တေးရေး မြင့်မိုးအောင်၊ အဆိုတော် စည်သူလွင်၊ အဆိုတော် ဆုန်သင်းပါ(ရ်)တို့နှင့် မိတ်ဆက် ပေးပြီး သီဆိုဖို့အပ်နှံသည်။ ရှင်မင်း ဘုရားတရား အာရုံပြုကာ သီဆိုမှုကို စတင်လိုက်၏။

အကြိမ်ကြိမ် လေ့ကျင့်ခဲ့၍လားမသိ၊ ချောချောမောမော သီဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအပိုဒ်အဝင်မှာ ရှင်မင်း လည်ချောင်းကပ်ပြီး အသံဝင်သွား၏။ အမှားမခံသည့် အဆင့်မို့ ရှင်မင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့် လာသည်။ ထိုစဉ်. . ရှင်မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်နဲ့သွားကာ ရင်ထဲ နှလုံးထဲ တစ်ခုခု တိုးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သို့သော် သီချင်းဆိုတာမပျက် သူ့စွမ်းဆောင်မှုမပါဘဲ အ ကောင်းဆုံးဆက်ဆိုနေ၍ သူ့ဘာသာ အံ့ဩနေမိသည်။ လှုပ်ရှားမှု တွေပါ အသက်ဝင်နေ၍ နောက်မှ နန်းမြင့် သူ့ကိုယ်ကိုပူးဝင်ပြီး သီဆိုနေမှန်း သိသွားကာ သက်ပြင်းရှိုက်မိတော့၏။

သူ့ဖျော်ဖြေမှုအဆုံးမှာ ပရိသတ်၏ အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ် အားပေးမှုကို ရရှိလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာ သူ့ကိုယ်ထဲက တစ်ခုခု တိုးထွက်သွားသလို ခံစားရပြီး ယိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ဒိုင်သုံးယောက်စလုံး၏ ချီးကျူးမှုကိုလည်း ဖေါဖေါသီသီ ရရှိလိုက်၏။

သူ့ဆိုတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သရဲကူဆိုတာပဲဖြစ်ဖြစ်. . လူရွေးပွဲ အောင်မြင်ဖို့က အဓိကပဲ ဖြစ်သည်။ SMS, Vote တွေ ရေတွက်ပြီး ရွေးချယ်ခံရသူစာရင်းကို ဂျာနယ်များတွင် ကြော်ငြာပြီး ကာယကံရှင် ထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမည်မို့ ရှင်မင်း ပြန်လာခဲ့တော့၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

ရှင်

မင်းကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ကူညီပြီးပြီမို့ ဒီနေ့သူ့ကို ကူညီရမည်ဟု နန်းမြင့်က အရေးဆိုလာသည်။ လုပ်ရမည့်အစီအစဉ်များကို ညကတည်းကဆွဲပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့၏။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ပိုက်ဆံပါမှရသဖြင့် . . . လက်ကျန်နည်းနေပြီဖြစ်သည့် ရှင်မင်းမှာ မန္တလေးကို ပိုက်ဆံလှမ်းမှာရသေးသည်။

အမေတို့က ဦးမိုးထိထံမှ ကြိုက်သလောက်ယူသုံးထားဟု အကြောင်းပြန်သည်။ အလုပ်တွေများနေ၍ ဇကာတင် ရှစ်ယောက်

စာရင်းထဲပါပြီး အဆင့်မြင့်မြင့် ယှဉ်ပြိုင်တော့မှပဲ လာအားပေးတော့မည်ဟုလည်း အကောင်းမြင် နိမိတ်ဖတ် ပြောဆိုသွားသေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကွန်ဒိုပေါ်မှ ဆင်းလာတော့ ရှင်မင်းလက်ထဲ အလူမီနီယံခေါက်လှေကားတစ်ခု ပါလာသည်။ လှေကားတင်သွားလို့ရအောင် ပစ်ကပ်တစ်စီးငှားပြီး နန်းမြင့်တို့အိမ်ကို ထပ်မံလာခဲ့ကြပြန်၏။

နန်းမြင့်က သူ့ယောက်ျားခွန်မှိုင်း ဘုရားရှိခိုးအပြီးတွင် မနက်ကိုးနာရီမှစ၍ လသာဆောင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်လေ့ရှိကြောင်း၊ လသာဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အုတ်တံတိုင်းမှာ လှေကားထောင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောလို့ရကြောင်း အကြံပေးခဲ့သည်။

ထောင့်ကွက်ဖြစ်သည့် နန်းမြင့်တို့အိမ်ဘေးမှ လမ်းသွယ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ နန်းမြင့် ညွှန်ပြသောနေရာမှာ လှေကားတို့ ထောင်လိုက်သည်။ လှေကားကို နန်းမြင့်အား ကိုင်ခိုင်းပြီး ရှင်မင်းတစ်ထစ်ချင်း တွယ်တတ်သည်။ နောက်ဆုံးအထစ်ထိ တက်လိုက်မှ အုတ်တံတိုင်းပေါ် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

နန်းမြင့် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကိုခွန်မှိုင်း Laptop နှင့် အလုပ်လုပ်နေတာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ စာကြည့်မျက်မှန်တပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစား အလုပ်လုပ်နေသည့် ခွန်မှိုင်းကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးနေမိ၏။

“ဟိတ်. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ သေချာကြည့်လေ၊ မောင် ရှိတယ်မို့လား”

“ဟင်. . . အင်း. . . ရှိတယ်. . . ရှိတယ်”

“ရှိရင် လှမ်းခေါ်လိုက်လေ”

“ကိုခွန်မှိုင်း.. ကိုခွန်မှိုင်း.. အဲ.. မောင်.. မောင်”

သိပ်မဝေးလှသည်မို့ အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့်ပင် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကိုခွန်မှိုင်း ခေါ်သံကြားသော်လည်း ဘယ်ကခေါ်မှန်း မသိသဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ လိုက်ရှာနေ၏။

“ဒီ.. ဒီမှာ.. မောင်၊ နန်း ဒီမှာ”

ရှင်မင်း အောက်မှ နန်းမြင့်ကိုငုံကြည့်ရင်း..

“ဟုတ်တယ်နော်.. နန်း ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်လုံးမှမလွဲဘူး၊ ကဲ.. ဘာပြောရမလဲ ဆက်တိုင်ပေးအုံး”

“ဪ.. မောင်.. မောင်.. ဒီဘက်ကိုကြည့်ပါအုံး၊ နန်း ရောက်နေပြီလေ”

ထပ်ပြီး အသံပေးလိုက်တော့မှ ခွန်မှိုင်း ရှင်မင်းကို တွေ့သွားသည်။ တစ်ခါတွေ့ပြီးပြီမို့ မှတ်မိနေပြီဖြစ်သည့် ခွန်မှိုင်း ဝရန်တာ အစွန်ထိလျှောက်လာကာ တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်နေ၏။

“နန်းကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်..”

ရှင်မင်းက ရုပ်ကြမ်းကြီးနှင့် နွဲ့ကာပြောနေ၍..

“ဟာ.. ဒီအရူးမ အုတ်တံတိုင်းပေါ်တက်ပြီး ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ”

ရှင်မင်း အမူအရာတွေ လုပ်နေသေးသည်။

“နန်း.. တကယ်ရောက်နေတာပါ၊ မယုံရင် မောင့်ရဲ့ ဟိုနေရာမှာ မှည့်ရှိနေတာ နန်းပဲသိတာနော်”

“ဟင်”

“နားထောင်နေသော ခွန်မှိုင်းပင် လန့်ဖျပ်သွား၏။ ရှင်မင်း အောက်ကိုငုံရင်း..

“နန်း.. ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ..”

နန်းမြင့်စံက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး..

“မောင့်.. ဖင်မှာလို့ ပြောလိုက်..”

ဒီတော့မှ ရှင်မင်း အကြည့်ကို ခွန်မှိုင်းဆီ ပြန်ပို့လိုက်ပြီး..

“မဲ့က ရှင့်ဘယ်ဘက်ဖင်မှာ ရှိတာတဲ့..”

ခွန်မှိုင်းလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် သူ့ဖင်သူ့ကိုင် လိုက်မိသည်။ ရှင်မင်း ကြားခံမီဒီယာအဖြစ် အသုံးတော်ခံကာ လူနှင့် သရဲအကြား ဆက်သွယ်ရေးကွန်ရက် ထူထောင်ကာ ဝန်ဆောင်မှု ပေးနေရ၏။

ထိုစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ခွန်မှိုင်း တွေ့တွေဝေဝေ ဖြစ်သွား၏။ ရှင်မင်းကိုကျော်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ သူ့ဇနီးနန်းမြင့် ရှိနေမလား လှမ်းကြည့်ရှာသည်။ လက်ခံချင်သလို အမူအရာမျိုးမို့ တွန်းတွန်း တိုက်တိုက် ရှင်မင်း ထပ်အော်ပေးရသည်။

“နန်းစိတ်ကောက်ပြီဆိုရင် နန်းဆံပင်ရှည်ကြီးကို မောင်အမြဲဖီးပေးတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မောင်နဲ့နန်း စိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောတဲ့အချိန်မှာ မောင်က သွားတိုက်ဆေးနဲ့ ရေချိုးခန်းမှန်မှာ စာရေးပြီး နန်းကိုအမြဲ ချောတတ်တယ်လေ”

ရှင်မင်းက လူနဲ့သရဲကြား ဘာသာပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အတော်ကလေး ဟတ်ထိသွားပုံရသည်။

ခွန်မှိုင်း မျက်နှာညှိုးသွားကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ခွန်မှိုင်း ရှင်မင်းအား လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြကာ ဝရန်တာမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

“ဟာ.. ကိုခွန်မှိုင်း.. မောင်.. မောင် နေဦးလေ ဟဲ့.. သွားပြီ ဝင်သွားပြီ”

ခွန်မှိုင်းက လသာဆောင်မှာပင် မနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲထိ တန်း ဝင်သွားကာ တံခါးပါ ပိတ်လိုက်တော့သည်။ ရှင်မင်း စိတ်ဓာတ် ကျသွားကာ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ပလက်ဖောင်းမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေကြ၏။ ရှင်မင်းက နန်းမြင့်စံအား ခွန်မှိုင်းကို အိပ်မက်ပေးပြီး ဆက်သွယ်ရန် အကြံပေးကြည့်သည်။ နန်းမြင့်စံက သူ့မှာ အဲလောက် ပါဝါမရှိဟု ပြန်ပြော၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း အပြင်ထွက်လာတာစောင့်ပြီး သူ့ကိုယ်ထဲ သာ ပူးဝင်လိုက်တော့”

“ဝေးသေး သူက ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ အဲဒီလို သွားလုပ်လို့မရ ဘူး ရှင်မင်းရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး နန်းရယ်”

ထိုစဉ် ကားတစ်စီး စက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခြံတံခါး ပိတ်သံနှင့်အတူ ခြံထဲမှ ကားတစ်စီး ထွက်လာ၏။ အမှတ်မထင်ပင် သူတို့လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟယ်. . . အဲဒါ. . . မောင်. . . မောင်. . . မောင့်ရဲ့ကား လိုက် ပါဦး ရှင်မင်း. . . လိုက်ပါဦး”

နန်းမြင့်စံ အမောတကောပြောပြီး အသည်းအသန် ပြေး လိုက်သွားသဖြင့် ရှင်မင်းလည်း နောက်မှ လှေကားကြီးကိုကိုင်ကာ အလောတကြီး ပြေးလိုက်ခဲ့ရတော့၏။

ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် နန်းမြင့်စံ အော်ပြောသမျှကို ရှင်မင်း အသံကုန်လိုက်အော်နေရသေးသည်။

“ကိုခွန်မှိုင်း. . . မောင်. . . နေပါဦး”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်မို့ ဘရိတ်ကိုမှေးရင်း နောက်ကြည့်

မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ. . . အရူးမ လိုက်လာပြန်ပြီ”

ခွန်မှိုင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပြီး ကားကို လမ်းဘေး ချကာ ရပ်လိုက်၏။ အမောတကော ပြေးလာသော ရှင်မင်း ကားကို မီလာသည်။ ခွန်မှိုင်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်၍ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

လှေကားကိုင်ရင်း ကားနောက်ပြေးလိုက်ရသဖြင့် အမော ဖောက်နေသော ရှင်မင်းမှာ ခွန်မှိုင်းနားအရောက်တွင် စကားမပြော နိုင်တော့. . . ။ ဟောဟဲစိုက်ကာ ရင်အစုံတည်ငြိမ်အောင် အသက် မှန်မှန်ရှူနေရသည်။

နန်းမြင့်စံကတော့ အနားမကပ်ရဲဘဲ ကားနောက်နားမှ ခေါင်းပြုခြောင်းကြည့်နေရှာသည်။ ရှင်မင်း အမောမပြေခင် ခွန်မှိုင်း စကားစသည်။

“ဒီမယ် မိန်းခလေး၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလဲဆို တာတော့မသိဘူး၊ နန်း သရဲဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားထပ်မပြောပါနဲ့ တော့၊ ကျုပ်လုံးဝကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နန်းက ကားအက်ဆီးဒင့်(နံ)ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ သူ မသေသေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိနေလို့ပဲ”

“ရှင်. . .”

ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် ခွန်မှိုင်း ကားတံခါးပိတ်ကာ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ရှင်မင်းနှင့် နန်းမြင့်စံတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ပြောသွားတာကြားတယ်နော်. . . နန်း စဉ်းစားလို့မရတဲ့ အပိုင်းတွေ. . . ။ နန်း ကားအက်ဆီးဒင့်(နံ)ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေ

တာတဲ့”

“မောင်.. မောင်ပြောသွားတာဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာပါ.. ၊
ဘုရား.. ဘုရား.. ငါ ကားအက်ဆီးဒင်(နံ့)ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ အဲဒါကို
လုံးဝစဉ်းစားလို့ မရတာ”

“အရေးအကြီးဆုံးက နန်း မသေသေးဘူးတဲ့”

“ဒါ.. ဒါဆို နန်းက ဘာလဲဟင်”

“မြောလွင့်ဝိညာဉ် ဖြစ်နေတာပေါ့”

ကွင်းဆက်ပြတ်နေသော အစတစ်စကို ဆွဲထုတ်ဆက်စပ်မိ

ကြပြီဖြစ်၍ သူတို့အားတက်နေကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဆေးရုံလဲဆိုတာ မသိလိုက်ရဘူး”

“အင်းနော်.. ဒါကိုသိဖို့သိပ်တော့ မခက်ခဲပါဘူး၊ ရှင်မင်း
တော့ နန်းသရဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာနဲ့တင် ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဝိညာဉ်တစ်ခုနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ဖို့..
ရှင်မင်း လုံးဝမကြောက်တော့.. ။

အခန်း (၁၁)

ဦး

မိုးထိ ထုတ်ပေးသည့် ငွေဆယ်သိန်းကို ရှင်မင်း အိတ်
ထဲသေချာထည့်သိမ်းလိုက်သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ရှင်မင်း”

“ပြေပါကယ် ဦးမိုး”

“ဒါနဲ့ နင် အခုလာတာ တစ်ယောက်တည်းလား”

ရှင်မင်းက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သူ့ဆံပင်ကို သပ်ယူကာ လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။ ဦးမိုးထိ ပျာပျာသလဲ လက်ခါကာ ငြင်းတော့သည်။

“တော်. . တော်ပါတော့ ရှင်မင်းရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က နင် လာသွားတာ နှစ်ညလောက် အိပ်မပျော်ဘူးဖြစ်သွားတာ မကြည့်ပါရ စေနဲ့တော့”

“အဟင်း. . ဦးမိုးထိက တအားကြောက်တတ်တာကိုး”
အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဇာခြည်က. .

“မမရှင်မင်းက သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲနော်”

“သတ္တိကောင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်အ ခက်အခဲ တစ်ယောက်ကူညီပေး. . အဲ. . ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“မမဆံပင်တွေ ဆက်ထားတာ ပြန်ဖြုတ်လိုက်ပါလား၊ အဲဒါ မှ သရဲမကို မမြင်ရတော့မှာ”

ရှင်မင်းက သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို မဖြတ်ချင်၍ ခေါင်းခါပြရင်း ဦးမိုးထိနှင့် ဇာခြည်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရှင်မင်း အပြင်ရောက်တော့ အုတ်ခုံလေးတွင် ထိုင်စောင့် နေသော နန်းမြင့်စံကို တွေ့သည်။

“ရှင်မင်းရယ်. . ကူညီပါဦး၊ မောင်ကားပျက်နေပြန်ပြီ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ နန်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ရှင်မင်း အထဲဝင်နေတုန်း နန်း. . မောင့်နောက်လိုက်သွား ကြည့်တာ. . ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြ သည်။ စကားပြောတိုင်း ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် အားပါးတရ ပြော တတ်သည့် ရှင်မင်းကြောင့် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ မျက်လုံးဖြူးသွား ကြတာ မြင်နေရသည်။

တစ်ယောက်တည်း ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် စကားပြောလာ သည့် ရှင်မင်းအား စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှုမြင်ကာ မှတ်

ချက်ပေးသွားကြ၏။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ မကြာခဏ ကြုံနေရသည်မို့ ရှင်မင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေတော့. . .

သို့နှင့် ခွန်မိုင်း ကားပျက်သောနေရာသို့ ရောက်လာကြ သည်။

နန်းမြင့်စံ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားလေ၏။ ရှင်မင်းလည်း ကားဘေးမှာ ရပ်ပြီး ဖုန်းဆက်နေသည့် ခွန်မိုင်းထံ မယောင်မလည် နှင့် ကပ်လာခဲ့၏။

“ဟယ်. . ကိုခွန်မိုင်းပါလား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင်. . အရူးမ. . အဲ. . မ မဟိုဒင်း”

“အဟင်း. . ကျွန်မနာမည် ရှင်မင်းပြည့်ပါ နန်းမြင့်စံရဲ့ သူ ငယ်ချင်းပေါ့”

“ဪ. . ”

“ကားပျက်နေတာလား”

“အင်း. . ဟုတ်တယ်”

ဖွင့်ထားသော ကားစက်ဖုံးရှေ့သို့ ရှင်မင်း ဆက်လျှောက် သွားသည်။ ဒီအရူးမ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော ဆိုသောသဘောနှင့် လွှတ်ပေးထားလိုက်ပြီး ဝက်ရှော့ဆရာဆီ ဖုန်းခေါ်နေလိုက်သည်။ တဖက်က ဖုန်းမကိုင်သဖြင့် ခွန်မိုင်း အခက်တွေ့နေလေသည်။

“စက်နိုး. . စက်နိုးလိုက်တော့ ကိုခွန်မိုင်း”

စက်ဖုံးဘောနပ်ကို ရှောင်ကာ ခွန်မိုင်းအား မြင်အောင် ကြည့်ရင်း ရှင်မင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ခွန်မိုင်းလည်း ဟုတ်လို့ တုတ်ငြား စက်နိုး ကြည့်၏။

“ဝိုး. . ဝရီး. . ဝရီး. . တောက်. . တောက်. . လောက်”
ကားအင်ဂျင် နိုးလောက်သည့် လျှပ်စစ်ပါဝါကို မရသဖြင့်

စက်နှိုး၍မရ။ ပေါတောတောနှင့် ဂျပမပြောတာ လိုက်လုပ်မိ၍ ခွန်မှိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်တိုနေမိသည်။

“လုပ်ကြည့်ပါဦး ကိုခွန်မှိုင်း စက်က နှိုးချင်နေပြီ”

“ဂရစ်. . ဂရစ်. . ဂရစ်. . ဂီး. . ဂီး”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး စက်နှိုးပြီး. . . မရသည့်အတွက် ခွန်မှိုင်း ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာ၏။ ထိုစဉ်. . လူငယ်တစ်ယောက် ကားနားရောက်လာကာ. .

“ကားက တွန်းနှိုးမှာလား”

“ဘက်ထရီ ဒေါင်းသွားတာဆိုတော့ တွန်းမှပဲရတော့မှာ ပေါ့”

“ဟောဟိုက အစ်မ အကူအညီတောင်းလို့ ကျွန်တော်လာ တာ. . ဟင်”

ထိုသူငယ် လက်ညှိုးထိုးပြသောနေရာတွင် သူပြောသည့် အစ်မကိုလည်း မတွေ့တော့သဖြင့် လူငယ် ခေါင်းကုပ်ရတော့သည်။ နန်းမြင့်စံ အကူအညီသွားတောင်းတာကို ရိပ်မိသော ရှင်မင်းက. .

“ကဲ. . မောင်လေး. . ကူညီမှာမလား၊ တွန်းရအောင်. .”

ပြောမယ့်သာပြောရသော်လည်း ရှင်မင်းအဖြစ်က ငရုတ် သီးနှင့်ပေါင်းမိ၍ အထောင်းခံရသည့် ကြက်သွန်လို ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ကယ်တင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်အတူ ရှင်မင်း ကားတွန်းရတော့သည်။ ခွန်မှိုင်းက ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးသည်။ လမ်းက ကုန်းတက်မို့ ရှင်မင်း လျှာထွက်နေ၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရှင်မင်းဘေး၌ နန်းမြင့်စံ ပေါ်လာ သည်။ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်တွန်းနေသောလူငယ် နန်းမြင့်စံကို မြင်လေလျှင်. .

“ဪ. . . အစ်မပါလား၊ အကူအညီတောင်းပြီး ဘယ် ပျောက်သွားတာလဲ. .”

“ကဲပါ. . မောင်လေး. . တွန်းမှာသာတွန်းစမ်းပါ၊ ဒီမှာ အီး ထွက်တော့မယ်”

ရှင်မင်းက စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ နန်းမြင့်စံ ပါ ကူတွန်းပေးတော့ ကားက အရှိန်နှင့်ပြေးတော့၏။ ခွန်မှိုင်းလည်း အရှိန်ရလာသည်နှင့် စက်နှိုးလိုက်တော့ ဗြိဗြိ ဗြဗြနှင့်အော်ဟစ်ပြီး နှိုးသွားတော့၏။ လီဗာပုတ်၍ အင်ဂျင်ပုံမှန်ဖြစ်အောင် စက်ရှိန်မြှင့် ပေးလိုက်သည်။ စက်နှိုးသွား၍ ခွန်မှိုင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ လူငယ်အား ကျေးဇူးတင်စကားပြောအပြီး ထိုလူငယ်က နန်းမြင့်စံ ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ ပြန်သွားလေသည်။ ဒါကိုမြင်နေရသော ခွန်မှိုင်းက နားမလည်သောပုံစံနှင့် ရှင်မင်းကိုကြည့်ပြီး. .

“ဒီကောင်လေး ဘယ်သူ့ကို စကားတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှင့်. . မိန်းမ နန်းမြင့်စံကိုဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာ. . လာပြန်ပြီ၊ စကားအကောင်းပြောရင် မဖောက်နဲ့ နော်”

ထိုစဉ် နန်းမြင့်စံ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွား၍ ခွန်မှိုင်းနား တွင် ရှင်မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ယောက်ျားပီသ လွန်းသော ခွန်မှိုင်း မျက်နှာကို ရှင်မင်း အနီးကပ်ငေးနေမိသည်။ ခွန်မှိုင်း ပြုံးပြနုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်ပြန်တက်ရန် လှည့် ထွက်သွား၏။ ထိုစဉ်. .

“မောင်. .”

အသံကြောင့် ခွန်မှိုင်း ကြောင်ပြီး. . လည်ပြန် လှည့်ကြည့် သည်။

ရှင်မင်း တုန်တက်ကာ မျက်လုံးများမှူးစင်း သွားသည်ကို မြင်နေရသည်။ ရှင်မင်း မျက်လုံးမှိတ်လျက်သားနှင့်ပင် ခွန်မှိုင်းအနား တိုးကပ်သွားပြီး နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်၏။ ပါးစပ်မှလည်း . .

“မောင်. . မောင်ရယ်၊ နန်းကို တစ်ယောက်တည်းထားမ သွားပါနဲ့”

“ဟ. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လွတ်. . လွတ်ပါဗျ”

“မောင့်ကို အရမ်းချစ်တာပဲကွာ၊ မောင့်ကိုယ်က အရမ်းဖက် လို့ ကောင်းတာပဲ”

“လွတ်စမ်းပါဗျာ”

“အခုဖက်နေတာ နန်းပါ မောင်ရဲ့”

“ဟာ. . မဖြစ်နိုင်တာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ် ကျုပ်မိန်းမ ဖြစ်မှာလဲ”

ခွန်းမှိုင်း အတင်းရုန်းထွက်သော်လည်း နောက်မှ တင်းကျပ် အောင်ဖက်ထားသဖြင့် ရုန်းမရဖြစ်နေသည်။

“အဟမ်း. . အဟမ်း”

ထိုအချိန်တွင် ရှင်မင်းတစ်ယောက်သာ ကြားရသော. . ချောင်းဆိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှင်မင်းမှာ သူ့အာရုံနှင့်သူမို့. . ချောင်းဟန့်သံကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့. .

အသံပိုင်ရှင်က နန်းမြင့်စံဖြစ်နေ၏။ နန်းမြင့်စံက ရှင်မင်း အား နောက်မှ ခါးထောက်ရင်း ဒေါသတကြီးနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

“ရှင်မင်း. . ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“နန်းက ရှင်မင်းကိုယ်ထဲ ဝင်ပူးနေတာလေ”

“အခုလွတ်စမ်း. .”

ဒီတော့မှ အသံလာရာသို့ ရှင်မင်း လှည့်ကြည့်မိသည်။

“လွတ်ဖူး. .”

လက်က တင်းကျပ်စွာ ထပ်ဖက်ထားလိုက်သေးသည်။

“အ. . အား. .”

နန်းက ရှင်မင်းနားရွက်ကို ဆွဲလိမ်လေပြီ။ ဒီတော့မှ ဖက် ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ရှင်မင်း လွတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။ ခွန်မှိုင်း ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ရှင်မင်းဘက်လှည့်လာပြီး. .

“ဒီမယ် ခင်ဗျား ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်နှောင့်ယှက်နေ တာလဲ၊ ကျုပ်နဲ့လုံးသားထဲမှာရှိတာ နန်းပဲ၊ ကျုပ်မိန်းမအသက်ရှင်ခွင့် ရအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေရတာ၊ ကဲ. . ဒီမှာကြည့်”

ခွန်မှိုင်းက သူ့ဖုန်းကိုထုတ်၍ နန်းမြင့်စံနှင့်အတူ တွဲရိုက် ထားသော ပုံများကို ပြလေ၏။

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ် သူပဲ”

“သူ့အခု ဆေးရုံပေါ်မှာ. .”

နောက်က လက်ပိုက်ကြည့်နေသော နန်းမြင့်စံက. .

“နန်းကို ဆေးရုံခေါ်သွားပေးပါလို့ ပြောပေး”

“မပြောပေးဘူး၊ စောစောက နားရွက်လိမ်ဆွဲတာ အခုထိ နာနေတုန်းပဲ. . . အား”

နောက်ထပ် နားရွက်တစ်ဖက်အား နန်းမြင့်စံ ထပ်လိမ်ဆွဲ လိုက်၏။ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားကာ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်အုပ် ရင်း. .

“ပြောပေးပါမယ်. . မလုပ်ပါနဲ့တော့. . ပြောပါမယ်”

ခွန်းမှိုင်းမှာတော့ အရူးတစ်ယောက်ဘေးတွင် နေရသလို ခေါင်းကုပ်ကာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေမှတော့ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံကို

ခေါ်သွားမယ်၊ ကျုပ်မိန်းမ သရဲမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြမယ်”
မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသည့် အချိန်ကိုရောက်လာခဲ့ပြီ။
ခွန်မှိုင်းက ကားထဲအရင်ဝင်ထိုင်ကာ ရှေ့ခန်းတံခါး ကြိုဖွင့်ပေးထား
သဖြင့် ရှင်မင်းပျော်သွားပြီး တက်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်ခိုက် ရှေ့ခန်းခုံပေါ်
တွင် ရောက်နေသူက နန်းမြင့်စံ ဖြစ်နေ၏။

ကားနောက်ခန်းသို့ လက်မနှင့်ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်း. . ဟင်း. . ကျွန်မ နောက်ခန်းကပဲ လိုက်တော့မယ်
ကိုခွန်မှိုင်း”

ရှင်မင်း နှုတ်ခမ်းကို တစ်တောင်လောက်ထိ ချွန်ထွက်လာ
အောင် စုပစ်လိုက်ပြီး နောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

ခွန်မှိုင်းလည်း ခေါင်းခါရင်း သူဖွင့်ပေးသောတံခါးကို သူ
ဘာသာ ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ ခွန်မှိုင်းက ဘာကိုမှ သတိပြုမိပုံမရ။
ကားကိုသာ ဝရုတ်စိုက်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာစကားမှမပြော
ရှင်မင်းနှင့် နန်းမြင့်လည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် လိုက်လာခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတော့ လှိုင်မြစ်ကမ်းပါးအနီးမှ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံသို့
ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကားပါကင်တွင် ကားကို စနစ်တကျရပ်ပြီး. . .
ခွန်မှိုင်းက လိုက်ခဲ့ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောကာ ထွက်သွား၏။

ရှင်မင်းတို့နောက်မှ အသော့နှင့်ကာ ပြေးလိုက်ကြရသည်။
ဆေးရုံတက်နေရသည့် နန်းမြင့်စံ လူအစစ်နှင့် တွေ့ရမည်ဆို၍ ရှင်
မင်း အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ကာယကံရှင် ဖြစ်သည့်
နန်းမြင့်စံအတွက် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့. . . ။

နှစ်ဘက်ပွင့် ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် သုံး
လွှာမှ အခန်းတစ်ခန်းဆီ ခွန်မှိုင်းလျှောက်သွား၏။ ခွန်မှိုင်း တံခါးဖွင့်
ဝင်သွားသည်နှင့် ရှင်မင်းကို နန်းမြင့်က လှမ်းဆွဲလေသည်။

“နန်း. . မလိုက်ရဲဘူး”

“လာလေ နန်းရဲ့. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို. . ဟို. . နန်းကိုယ်နန်း ပြန်တွေ့ရမှာ လန့်နေလို့ပါ”

“ဪ. . နန်းရယ် ရင်မဆိုင်ဘဲ ပြီးသွားမယ့် ကိစ္စမှမဟုတ်
တာ၊ လာပါ. . လာလိုက်ခဲ့”

ရှင်မင်း ဇွတ်ဆွဲခေါ်ခဲ့၍ နန်းမြင့် တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့်
လိုက်လာသည်။

အခန်းထဲအရောက် ဆရာဝန်သူနာပြုများနှင့် စကားပြော
နေသော ခွန်မှိုင်းအား တွေ့ရသည်။ အဆိုတော် နန်းမြင့်စံအစစ်တ
လူနာခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လေး။ အောင်ဆီဂျင်ပေးပြီး အသက်ရှ
ခိုင်းထားရသည့် သတိကင်းလွတ်နေသော နန်းမြင့်စံကိုကြည့်ပြီး. . .
ဦးညောင် နန်းမြင့်စံ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်ဇနီး ပြန်ကောင်းလာမှာပါနော်”

“အပိုင်တော့ တွက်ထားလို့မရဘူး၊ အခုသူက COMA ဝင်
နေတာလေ၊ ခွဲစိတ်မှုလုပ်ရင် အခွင့်အလမ်းက (၅၀-၅၀) ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ဦးရာဂေ(ပ်)ဆေးရုံက ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြော ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီး ကိုင်
တွယ်တဲ့ Cases မှန်သမျှ နိုင်တိပါစင့်(န်) အောင်မြင်ပါတယ် ကိုခွန်
မှိုင်း”

“ဒါဆို သူက ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“တစ်လနီးပါးတော့ စောင့်ရမယ်၊ Confirm ဖြစ်ရင် ပြော
ပေးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခွဲစိတ်ဖို့ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်၊ စာရေး
တာ သွင်းထားပေးပါ ဒေါက်တာ”

“OK. . ခင်ဗျားမိန်းမ ကံကောင်းမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ရှင်မင်းတနန်းမြင့်စံ လက်ကိုင်ဆွဲကာ ခုတင်နားကပ်လာ၏။ ပြီးတော့ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဝိညာဉ်နန်းမြင့်စံအား တွန်းထိုးကာ ခုတင်ပေါ်မှ ကိုယ်ထဲသို့ အတင်းဝင်ခိုင်းတော့၏။

“နန်း. . ဝင်. . ဝင်. . ပြန်ဝင်လိုက်. . ဒါမှ ပြန်သတိရလာမှာ”

ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်လို့ ရမရ ရှင်မင်းမသိ၊ နန်းမြင့်စံ အသက်ပြန်ရှင်လာဖို့ စိတ်စောပြီး ဇွတ်တရွတ် လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နန်းမြင့်စံမှာ ပြန်ဝင်လို့မရသည့်အတွက် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ယိုင်လဲနေရင်းမှ ငြင်းဆန်နေသလို. . ခွန်မှိုင်းလည်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်နေလေ၏။

“ရှင်မင်း. . မလုပ်နဲ့. . မလုပ်နဲ့၊ နန်း ပြန်ဝင်လို့မရဘူး”

“ဟာ. . ဟေ့. . ဟေ့. . ရှူး. . ရှူး ခင်ဗျားဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ လူနာကို ထိသွားလိမ့်မယ် မလုပ်နဲ့”

“ရှင်မိန်းမကိုယ်ထဲ ဝိညာဉ်ပြန်သွင်းနေတာလေ မသိဘူးလား မောင်ရဲ့. . အဲ. . ကိုခွန်မှိုင်းရဲ့”

တွန်းတိုက်နေသော ရှင်မင်းလက်တွေကို ခွန်မှိုင်းဖမ်းဆွဲကာ တားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလုပ်ရပ်ကို ခုချင်ချင်း ရပ်လိုက်ပါ”

ခွန်မှိုင်း ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလာသဖြင့် ရှင်မင်း ဝမ်းနည်းသွားသလို မခံချင်စိတ်လည်း ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ်က စေတနာနှင့် ကူညီတာကို အသိအမှတ် ပြုမခံရသည့်အတွက်ပိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။

“ရှင်မင်းက အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကူညီနေတာနော်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှင်မိန်းမဝိညာဉ်လည်း ရောက်နေတယ်”

“ဒီမှာ သူရှိနေတာ ခင်ဗျားအမြင်ပဲလေ၊ ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် အချိန်အကြာကြီး သတိလစ်နေတာ”

အခန်းထဲသို့ နန်းမြင့်စံ၏ ဝိညာဉ်ရောက်ရှိနေခြင်းအား ခွန်မှိုင်းက လုံးဝလက်မခံဘဲ တစ်ယူသန်ပြောဆိုနေသည့်အတွက် ရှင်မင်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာ၏။

“ကျွန်မဘေးမှာ ရှင်မိန်းမ ရပ်နေတယ်လေ”

“ကျုပ်လည်း မမြင်ရပါလား၊ တကယ်ဆို ခင်ဗျားလည်းမြင်ခွင့်ရရင်. . ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်လည်းမြင်ချင်တာပေါ့”

ဘာမှရှိမနေသော ရှင်မင်းဘေးသို့ကြည့်ကာ ခွန်မှိုင်း ပြောလိုက်သည်။ ခွန်မှိုင်း၏ အမူအရာက လက်ခံယုံကြည်နိုင်ခြင်း မရှိသလို အင်တင်တင် ဖြစ်နေ၏။

ရှင်မင်းက သူ့ဆံပင်ကိုကိုင်ကာ လှမ်းပေးရင်း. .

“ကောင်းပြီ. . ဒါဆို ကိုခွန်မှိုင်း ကျွန်မရဲ့ဆံပင်ကိုကိုင်ပြီး

ရှင်မင်းဘေးကိုကြည့်လိုက် နန်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မြင်ရလိမ့်မယ်၊ အလှပြင်ဆိုင်မှာ နန်း ဖြတ်ထားခဲ့တဲ့ ဆံပင်ကိုဝယ်ပြီး ရှင်မင်း ဆက်ထားတာ၊ ဒါကြောင့် နန်းရဲ့ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မမြင်နေရတာလေ”

ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် အခိုင်အမာပြောလာသော ရှင်မင်း၏ အမူအရာကြောင့် ခွန်မှိုင်းစမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခွန်မှိုင်း၏ ညာလက်တဖြည်းဖြည်း မြောက်တက်လာ၏။ ရှင်မင်းက အားတက်သရောနှင့် ဆံပင်ကို ခွန်မှိုင်းလက်ထဲ အရောက်ယဉ်းထေလိုက်သည်။

ခွန်မှိုင်းက ရှင်မင်းဆံပင်များကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ရှင်မင်း၏ ညာ

ဘက်နောက်နားသို့ ကိုယ်ကိုစောင်းငဲ့၍ကြည့်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မယုံကြည်သော်လည်း မျှော်လင့်ခြင်းတို့ စွန်းထင်းနေတာကို ရှင်မင်း မြင်နေရသည်။

ရှင်မင်း၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ထူးထူးခြားခြား ဘာကိုမှ မတွေ့ရ။ ခွန်မှိုင်း မျက်နှာကြောတင်းသွားပြီး ဘယ်ဘက်သို့ စောင်း ငဲ့ကာ ထပ်မံကြည့်ပြန်သည်။ သူ၏ မယုံကြည်မှုတို့ ခိုင်မာသွားသည့် အလား အားရကျေနပ်သွားသော အမူအရာက သူ့မျက်နှာတွင် ထင် ဟပ်လာ၏။

“မရှိဘူး ဘာဝိညာဉ်မှလည်း မရှိဘူး၊ ဘာမှလည်း မတွေ့ ဘူး”

“ရှင်”
ခွန်မှိုင်းက ကိုင်ထားသည့် ဆံပင်များကို လွှတ်ပေးလိုက်၍ ရှင်မင်း သူ့နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ခွန်မှိုင်းပြောတာ မှန်နေ သည်။ နန်းမြင့်စံ မရှိတော့...။

အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ရှာဖွေသော်လည်း အရိပ် အယောင်မျှမတွေ့၊ သူ့ကို ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် စိုက်ကြည့် နေသော ခွန်မှိုင်းအား မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ခုနလေးတင် ရှိသေးတယ်၊ နန်း ဘယ်ရောက်သွားရတာ လဲ”

“တော်... တော်တော့ဗျာ၊ ကဲ... ခင်ဗျားပြန်ပါတော့... ကျုပ်သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်နေပြီ... ခင်ဗျားသွားပါတော့”

“ကျွန်မ...”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့... သွားတော့လို့ ပြောနေတယ်လေ”
လေသံမာလာနေပြီမို့ ရှင်မင်းလည်း ကြောက်လန့်ကာ

အခန်းထဲမှ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။ အပြင် ရောက်မှ ကော်ရစ်တာနံရံကိုမှီကာ ရပ်နေသော နန်းမြင့်စံအား တွေ့ ရသည်။

“နန်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာလို့ ထွက်သွားတာလဲ အခု ရှင့်ယောက်ျားက ကျွန်မကို မယုံတော့ဘူး၊ ဘယ်လို ဆက်လုပ် ကြမလဲ”

“တောင်း... တောင်းပန်ပါတယ် ရှင်မင်းရယ်၊ နန်း... ဒီလို ပုံစံနဲ့ မောင့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့လို့ပါ၊ မောင်... နန်းကို တွေ့သွား ရင် အရမ်းကို ခံစားရလိမ့်မယ်၊ မောင့်ကို ထပ်ပြီးမခံစားစေချင်တော့ ဘူး”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှင်းပြသော နန်းမြင့်စံကို မြင်ရတော့ လည်း သနားစိတ် ဖြစ်မိပြန်သည်။ ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ရှင်မင်း ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့၏။ နန်းမြင့်စံ လိုက်လာသေးလား ဆိုတာပင် လှည့်မကြည့်တော့...

www.burmeseclassic.com

အမန်း (၁၂)

ရှင်

မင်း စိတ်ကောက်နေ၍ . . နန်းမြင့်က ချော့မော့ကာ သိချင်းဆိုသင်ပေးနေ၏။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကောက်နေပါစေ သိချင်းဆို တာကိုတော့ ရှင်မင်း သဘောကျ၍ သေချာလေ့ကျင့်သည်။

နန်းမြင့်စံက Vocal Trainer အဖြစ် တာဝန်ယူကာ ရှင်မင်း အား အပြတ်မောင်းပေးသည်။ ရှင်မင်းမှာ သံပုရာသီးနှင့် လျက်ဆား ဆောင်ထားရင်း တစ်နေ့ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် သိချင်းဆိုကျင့်သည်။ ခဏတဖြုတ် နားကြတော့ နန်းမြင့်စံပုံစံက မသွက်လက်တော့ဘဲ

ငိုငံတွေနေတာ သတိပြုမိသည်။

“နန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး . . မောင့်ကိုသတိရလို့ပါ။ မောင်တ ဘာမှအသုံးမဝင်တဲ့ နန်းရဲ့ကိုယ်ကို အပင်ပန်းခံ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေ တာလေ”

“ရှင်ကို အရမ်းချစ်လို့နေမှာပေါ့”

“ဟင်း . . အဲဒါကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ရတာပေါ့။ မောင့်အ တွက် နန်း ဘာတာဝန်မှမကျေဘူး ဖြစ်နေတာလေ”

“ဒါဆို နန်းကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်လို့ရအောင် ကြိုးစားပေါ့”

“ဝင်ချင်တာပေါ့ ရှင်မင်းရယ်၊ ရမ္မမရတာ”

နှစ်ယောက်သား ပြောစရာစကား ကုန်သွားဟန်နှင့် တွေ တွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွားကြသည်။ ရှင်မင်းလည်း ထိုကိစ္စကို လေး လေးနက်နက် တွေးတောစဉ်းစားကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စ လူကြီးတွေကို မေးကြည့်မှ နည်းလမ်းရမှာ၊ ဒီလို လုပ်ကြည့်မလား နန်း၊ ဦးမိုးက စုံတော့စုံတယ် သူ့ကို သွားမေးကြည့် ရင် ကောင်းမလား”

“ရှာကြဲကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့”

သို့နှင့် သူတို့ ဦးမိုးထိဆိုင်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ ကြ၏။ ဦးမိုးထိတို့ မိသားစုကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။ ရှင်မင်း တ လာရသည့်ကိစ္စကို ရှင်းပြတော့ သူတို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား ကြပြန်သည်။

“ရှင်မင်းရယ် ခက်တော့တာပဲ နင်ပြောတာတွေက သူ့ရ အခက် မယုံရအခက်နဲ့ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး၊ နင့်ကိုပါ ဝိညာဉ်နှုတ် သွားဦးမယ်”

“အို. . ဦးမိုးရယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အခု သူ ပါလာ တယ်၊ ဦးမိုးဘေးမှာ ရပ်နေတယ်”

ဦးမိုးက ရှင်မင်းတို့မြန်မြန်ပြန်အောင်. . ရပ်ကွက်ထဲက ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ထံ လမ်းညွှန်ကာ အတင်းသွားခိုင်းသည်မို့ ရှင်မင်းတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

မနောသိဒ္ဓိအကြားအမြင် ဗေဒင်ဆရာကျော်စိုး၏ ရှစ်လွှာ အခန်းသို့ရောက်တော့ ရှင်မင်း ဒူးတွေမခိုင်တော့၊ နန်းမြင့်စံကတော့ မောပန်းခြင်း အလျဉ်းမရှိ။

“ကျွန်မ ဗေဒင်မေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိညာဉ်နဲ့ပတ်သက် ပြီး အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

ရှင်မင်းက နန်းမြင့်စံ၏နာမည်ကို မသုံးဘဲ အကျိုးအ ကြောင်း အစုံအလင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဇာတ်ရည်လည်သွားသည့် ဆရာကျော်စိုး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“အခု. . အခု. . အဲဒီ ဝိညာဉ်ပါလာလား”

ရှင်မင်း အဖြေမရခင်မှာပင် ကျော်စိုး ရှေ့မှစားပွဲတွင် ထွန်း ညိုထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို နန်းက လေမှုတ်ပြီး ငြိမ်းပစ်လိုက် သည်။ ဝုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသော ဖယောင်းတိုင်ကိုကြည့်ပြီး ကျော်စိုး သွေးပျက်သွားသည်။

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ဝိညာဉ်ကိုမှ မလေးမစား မလှစ် ဝံ့ပါဘူး၊ အကူအညီလည်း မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဗေဒင်ပဲ ယော တတ်တာပါ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဆရာရယ်”

“ဝိညာဉ်နှုတ်တာတို့ သူ့နေရာသူ ပြန်ပို့ပေးတာတို့ ဆိုတာ အင်မတန်မှ အကုသိုလ်ကြီးတဲ့အလုပ်လေ၊ ဒါမျိုးကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်တဲ့

အောက်လမ်းဆရာတွေပဲ လုပ်ကြတာကွဲ့၊ ဘယ်သူတော်ကောင်းမှ မလုပ်နိုင်ကြဘူး”

“ရှင်. . ဒါ. . ဒါဆို”

“အကုသိုလ် မကြောက်တဲ့ သူတွေ ရှာကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အနိစ္စဆိုတာ ပရမတ္တသစ္စာတရားပါ၊ သတ္တဝါ လည်း မမြဲဘူး၊ ဝိညာဉ်လည်း မမြဲဘူး၊ ဘဝကူးဖို့ အချိန်မသင့်သေး ဘူးဆိုရင် သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်သွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကဲ. . သွားကြပေဦးတော့. . ”

ဆရာကျော်စိုးက ပုတီးကို ပြန်တိုင်လိုက်သဖြင့် ရှင်မင်းတို့ လည်း ဦးတင်ရှိခိုးရင်း ထပြန်ခဲ့ကြရတော့သည်။ နန်းမြင့် စိတ်ဓာတ် ကျနေပြီဖြစ်သော်လည်း ရှင်မင်းက အားမလျော့။ နတ်ကတော် ဖြစ်ဖြစ်၊ အောက်လမ်းဆရာဖြစ်ဖြစ် ထပ်ရှာကာ ကြိုးစားကြည့်ချင် သေးသည်။

အနွေးယာဉ်ဂိတ်တစ်ခုအရောက် ရှင်မင်း ရုတ်တရက်အ ကြံ့ရပြီး ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်အား စကားစလိုက်သည်။

“ဦးလေး. . ဟိုလေး. . ဒီအနီးအနားမှာ နတ်ကတော်တို့

ဝိညာဉ်နဲ့အဆက်အသွယ်လုပ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘာတွေများ မရှိဘူး လား”

“သိပ်ရှိပေါ့ ကလေးမရာ”

“ဒါဆို ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပေးပါ”

“ရတယ်. . တက်”

ရှင်မင်း အားရဝမ်းသာနှင့် ဆိုက်ကားပေါ်တက်မည်ပြုစဉ်

နန်းမြင့်စံက နောက်ခံမှာ အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဆိုက်ကားဖင် ထောင်သွားသည်။ ခြေနင်းပေါ် ခြေတစ်ဖက်သာ တင်ရသေးသည့် ဆိုက်ကားဆရာလည်း အံ့ဩသွား၏။ ဘာကြောင့် ဆိုက်ကားထောင် သွားရသလဲဆိုတာ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်နေရှာသည်။

ရှင်မင်းက နန်းမြင့်စံအား ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့်တားပြီး . . ရှေ့ခံမှာ အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ အဆင်ပြေသွားတော့ ၏။ သူတို့ ဆိုက်ကားခေါ်ဆောင်ရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာခဲ့ကြ သည်။

မိုးကောင်းဘုရားမှ ထွက်လာပြီး ကံဘွဲ့ဘူတာရုံလမ်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ထိုလမ်းအတိုင်း ဆယ်မိနစ်ခန့် နင်းလာအပြီး လမ်း ကြားကလေးတစ်ခုထိပ်တွင် ရပ်ပေးသည်။

“ဒီလမ်းလေးအတိုင်း ဝင်သွား၊ လေးငါးခြောက်အိမ်ကျော် လောက်ရောက်ရင် မေးကြည့်လိုက် . . ကနွားစီးမောင်မျိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ”

ဆိုက်ကားခ ငါးရာဟုပြော၍ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်ပြီး နှစ် ယောက်အတူ လမ်းကြားထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မှာလိုက်သည့်အတိုင်း အိမ်ငါးလုံးခန့်အကျော်တွင်ပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးစရာမလိုဘဲ ဆိုင်း ဘုတ်တစ်ခုအား ထင်ရှားစွာ မြင်ကြရသည်။

“ရွှေတိုက်စာရင်းဝင် ကနွားစီးမောင်မျိုးတဲ့”

“တို့လာတာ မှန်သွားပြီ ထင်တယ်”

အချင်းချင်း လက်တို့ရင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုအိမ်ပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်။ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်း ကျင် အမျိုးသမီးကြိုတစ်ယောက်ကို အရင်တွေ့ရ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ . . ”

ရှင်”

“ဟို . . ဟို . . ဦးမောင်မျိုး . . အဲ . . မာမိမျိုးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ

“နတ်မေးဖို့လား ကနွားပေးဖို့လား”

“နတ်မေးဖို့ပါ . . ”

“လာ . . လိုက်ခဲ့”

အဒေါ်ကြီးနောက်သို့ ရှင်မင်းတို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ် အလယ်လောက်မှ အခန်းကျယ်ကြီးထဲရောက်တော့ အနိမ့်အမြင့် မတူသည့် စင်ကြီးများပေါ်မှ အရွယ်စုံဆိန်စုံ နတ်ရုပ်များစွာနှင့် ကန် တော့ပွဲပေါင်းများစွာတို့ ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော မိန်းမလျှာကြီးတစ် ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်အား တွေ့ရသည်။

“ဘာတဲ့လဲ တင်တင်”

“မေးချင်လို့တဲ့ . . ”

အဒေါ်ကြီးက မိတ်ဆက်ပေးပြီး ရှင်မင်းအား မျက်စမုက်န ဖြင့် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့် နတ်ကတော်ကြီးက . .

“ပြော . . သမီး၊ ဘာဖြစ်လာလဲ ဘာကူညီရမလဲ”

“ဒီလိုပါရှင်၊ ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ကွာနေတာ . . အဲဒါ ပြန်ကပ်ချင်လို့”

“ဟင် . . ဘာ . . ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်လို . . ဘယ်လို . . ”

နတ်ကတော်ကြီး ထိတ်လန့်သွားဟန်နှင့် ပြူးပြူးပြာပြာ ပြန် မေးလေ၏။ ရှင်မင်းလည်း မမောနိုင်မပန်းနိုင် ဇာတ်ကြောင်းပြော ရှင်းလင်းရပြန်သည်။ ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် မာမိမျိုး အံ့ဩသွား တော့သည်။

“အခု . . အခု . . အဲဒီဝိညာဉ် ပါလာလား”

“ပါ . . ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘေးမှာထိုင်နေပါတယ်”

ရှင်မင်း သူ့ဘေးသို့ မေးငေါ့ပြကာ ပြောလိုက်၏။

“အင်း. . မာမီက ဝိညာဉ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် အားလုံးက ဘဝကူးပြီးသား ဝိညာဉ်တွေလေ၊ ခုလို ဟို မရောက် ဒီမရောက် ဝိညာဉ်မျိုးတော့ မဆုံဖူးသေးဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီပေးပါရှင်”

“မာမီတော့ လုပ်ပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး ကြားဖူးနားဝ အဖြစ် မျိုးလောက်ပဲ ရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါရှင်”

“သူ့ကိုယ်သူ မာမီဟု နာမ်စားသုံးသည့် ကနွားစီးမောင်မျိုးက ရပ်ရွာက စုန်းဟုသမုတ်ကြသည့် အောက်လမ်းဆရာမတစ်ဦးနှင့် ဆုံဖူးပုံကို ပြန်ပြောပြသည်။

တစ်ခါက ရောဂါကြောင့် အသည်းအသန် ဝေဒနာခံစား ရပြီး မေ့မြောက်ကာ ဝိညာဉ်ထွက်သွားသူ တစ်ဦးရှိခဲ့ဘူးသည်ဟု စကား စသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်မဝင်နိုင်ဖြစ် ပြီး ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အား အိပ်မက်ပေးခဲ့သည်တဲ့။ ထိုကိစ္စကြောင့် ရွာကကျဉ်ထားသည့် စုန်းမထံ အကူအညီသွားတောင်းကြသည်။

စုန်းမက ဝိညာဉ် ပြန်ဝင်တာ လက်ခံနိုင်သည့် သက်ရှိခန္ဓာ တစ်ခုအတွင်း ဝင်ပူးရန် အကြံပေးခဲ့သည်။

ထိုတစ်ဆင့်ခံ ဝိညာဉ်အပူးခံထားရသော ခန္ဓာပိုင်ရှင်က မြောနေသောလူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်း (သို့မဟုတ်) အချစ်ရဆုံးသူ၏ နှုတ်ခမ်းကိုနမ်းကာ ဝိညာဉ်ကို ခန္ဓာပြောင်းပေးရမည်။

ထိုမှတဆင့် ဝိညာဉ်အပူးခံထားရသော ဆွေမျိုးသားချင်း အချစ်ရဆုံးသူ တစ်ယောက်ယောက်က မေ့မြောက်နေသောလူ၏ နှုတ်

ခမ်းကို သွားနမ်းကာ ဝိညာဉ်ပြန်ပို့ပေးရမည်။

နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ဝိညာဉ်က နှုတ်ခမ်းမှတဆင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲပြန်ဝင်ကာ သတိရသွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ သည်။

“အဲလိုလုပ်လိုက်တာ မြောနေတဲ့လူထဲ သူ့ဝိညာဉ် ပြန်ဝင် သွားတယ်လို့ အဲဒီစုန်းမပြန်ပြောတာတော့ ကြားဖူးတယ် သမီး”

“ဪ. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ထူးဆန်းလိုက်တာရှင်”

ရှင်မင်းတို့ နန်းမြင့်တို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရပြန် သည်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အပထား. . နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့ကုန် သွားရလာရတာတွေ များသွားသည်မို့ အိမ်ပြန် ပြီး နားလိုက်ကြတော့၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၃)

ရှင်

မင်းနှင့် နန်းမြင့်တို့ အခန်းထဲအောင်းကာ ခွေနေကြသည်။ ရှင်မင်းက အိမ်ထဲအောင်းနေရခိုက် ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်သီချင်းကို အဆိုတော်ပေါင်းစုံဆိုထားသော အခွေအားဖွင့်ပြီး ဆိုဟန်ဆိုပေါက်များ လေ့လာမှတ်သားနေသည်။ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းအား အကြိမ်ကြိမ်ကြားနေရ၍ လားမသိ နန်းမြင့် စိတ်ရှုပ်လာဟန်တူသည်။ ခွေနေရာမှ မထဘဲ ရီမု(ဒ်)ကို တန်ခိုးနှင့်လှမ်းယူကာ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ နန်း၊ ကန္နားစီးကြီးပြောလိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ ကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်ချင်လို့လား”

“အဲဒီနည်းက သုံးလို့မရပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နန်း”

“ဟင်. . ဒါ မေးစရာလား၊ ရှင်ကိုယ်ထဲ အရင်ဝင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်က နန်းယောက်ျားကိုနမ်းရဦးမယ်၊အဲဒါ လုပ်စရာလား”

“ဪ. . ဟဲဟဲဟဲ. . ဒါကြောင့် ငြင်းနေတာပေါ့. . ဟုတ်လား၊ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်သားတည်းပြန်ဖြစ်မယ့် အခွင့်အရေးအတွက် ဒီလောက်တော့ ရင်းရမှာပေါ့ နန်းရယ်. . အဟင်း. . ဟင်း”

“မရင်းပါဘူး ဘာလို့ရင်းရမှာလဲ၊ မောင့်ကိုတော့ အပါမခံနိုင်ဘူး”

“ရင်းလိုက်ပါ နန်းရယ်. . ကိုခွန်မှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးက ဖူးဖူးလေး၊ သူ့ကိုတစ်ခါလောက် နမ်းခွင့်ရရင် သေပျော်ပါပြီ. . အဟီး. . ဟီး”

ရှင်မင်းက သဝန်တို့လွန်းသည့် နန်းမြင့်ကို စလိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း နန်းမြင့် အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲသွား၏။

“သိတယ်. . သိနေတယ် ရှင်ရုပ်ရှင်ရည်နဲ့ ဒီလိုယောက်ျား ချိုးနားကပ်ရဖို့ လွယ်မယ်ထင်သလား၊ ရှင်ဟာလေ နန်းကို ကူညီချင်တာကနည်းနည်း. . နန်းယောက်ျားကို မြဲဆွယ်ချင်တာကများများ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟင်. . နန်း. . ရှင်. . ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“မှန်တာကို ပြောလိုက်တာလေ”

စေတနာနှင့် အခက်အခဲပေါင်းစုံ ကျော်လွှားကာ အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီခဲ့တာကိုမှမထောက်၊ မညာမတာ စွပ်စွဲပြောဆိုရက်

www.burmeseclassic.com

၍ ရှင်မင်း ကြေကွဲသွားသည်။

ကူညီချင်စိတ်လည်း ကုန်ခမ်းသွား၏။ ကိစ္စနိမ့်ငိုင်း ချောလွန်း ခန့်လွန်း၍ သဘောကျမိတာကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ကို ပရိသတ်က သဘောကျနှစ်သက်မှုမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်ကို ဒုက္ခပေးပြီး သူ့လင်အား အပိုင်သိမ်းလိုသည့် သဘောကျမှုမျိုးမ ဟုတ်။ ထို့အတွက် စိတ်နာသွား၏။

“ဒီမယ် နန်း ရှင်မင်းသာ မဟုတ်တရုတ် စိတ်မျိုးရှိရင် ရှင်ကို ပရိတ်တရားခွေဖွင့်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်လို့ရတယ်။ အစစအရာရာ အနှစ်နာခံပြီး စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့တာ၊ ဒါကို ရှင်က ဖော်ကား ရက်တယ်”

မခံစားနိုင်တော့သည့် ရှင်မင်းက တုန်ယင်နေသောအသံနှင့် မျက်ရည်ရစ်ဝဲကာ ပြောလိုက်မှ နန်းမြင့် အားနာရကောင်းမှန်း သိ သွားသည်။ နန်းမြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရှာသည်။

“တော်ပါပြီ. . တော်ပြီ၊ စေတနာဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့တန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီဆံပင် ဂြိုဟ်မွေလို့ ဒီဆံပင်ကြောင့် ရှင်နဲ့ဆုံရတာ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ရှင်ဆံပင်ကို မလိုချင်တော့ဘူး”

ရှင်မင်း ဒေါပွပေါက်ကွဲကာ နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ကတ် ကြေးကို ဖြုတ်ယူပြီး. . ဆက်ထားသည့် ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက် တော့သည်။

“ဟယ်. . ရှင်. . ရှင်မင်း”

နန်းမြင့် အနားရောက်လာကာ တားသော်လည်း လက်လွန် သွားခဲ့ပြီ။ လက်ထဲမှာ ဆက်ထားသော နန်းမြင့်ဆံပင်တွေက အထွေး လိုက်. . . ။

ရှင်မင်းက ဆံပင်တွေကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ နန်း

မြင့်က ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးရှာကာ သူ့ဆံပင်တွေကို တယု တယထည့်သိမ်းနေ၏။ ဘာစကားမှ ထပ်ပြောမနေချင်တော့သည့် အတွက် ရှင်မင်း အခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်နေလိုက်သည်။

နန်းမြင့် ဘာဖြစ်နေမလဲဆိုတာ ရှင်မင်း သိသော်လည်း. . မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဇွတ်ပေအိပ်နေလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

နန်း

မြင့် အောက်ကျနောက်ကျခံကာ သူ့ကိုချောမောနေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ရှင်မင်း လုံးဝစကားမပြောဘဲ တုန်ပြန်သည်။ နန်းမြင့်လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်တော့သည့်အဆုံး ရှင်မင်းနား လာရပ်ပြီး..

“ကောင်းပြီ. . ရှင်မင်း၊ ရှင်လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဆိုမှတော့ နန်းလည်း ဒီမှာပေကတ်ပြီး မနေချင်တော့ပါဘူး၊ သွားမယ်. . နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအချိန်ထိ ကူညီခဲ့တာတွေ မမေ့ပါဘူး”

စကားအဆုံးမှာပင် နန်းမြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒီလိုကျ

ပြန်တော့လည်း ရှင်မင်း တင်းမထားနိုင်တော့။ တံခါးဝ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့် နန်းမြင့်အား လက်ဆွဲကာ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကဲပါ နန်းရယ်၊ ပို့မယ်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပဲ ပို့ပါတော့မယ်၊ ဘယ်မှလည်း သွားမနေပါနဲ့ အကူအညီပေးမယ့်သူ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာရတာ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး.. သိလား”

“ဟင်. . ရှင်မင်း တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို နန်းကို ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့နော်”

“အင်း.. .”

နန်းမြင့် အားတက်ဝမ်းသာသွားဟန်နှင့် ရှင်မင်းအား တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားတော့၏။ လူနှင့်ဝိညာဉ်ကြားက သံယောဇဉ်က အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ခိုင်မြဲနေမှန်း သူတို့သိသွားကြပြီ။

ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာမေးကြည့်ရာ ဆေးရုံသွားချင်သည်ဆို၍ သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ပန်းလှိုင်ဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခွန်မှိုင်းက သတိကင်းလွတ်လျက်ရှိသည့် ချစ်ဇနီးအား လက်သည်းညှပ်ပေးနေသည်။ ထိုသို့ ယုယစွာ ပြုစုနေရင်း တတွတ်တွတ် စကားပြောနေလေ၏။

“ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ရှည်လာတယ်၊ ဆံပင်လည်း ပြန်ရှည်လာသလိုပဲ၊ ဒါတွေဟာ နန်း အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ မဟုတ်လား”

မေ့မြောနေသော နန်းမြင့်စံက ဘာမှပြန်မပြော။ ထိုအပြစ်ကို အခန်းထဲဝင်ဖို့ တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် ရှင်မင်းနှင့်နန်းမြင့်တို့ မြင်တွေ့သွား၏။ သူတို့ အထဲမဝင်သေးဘဲ အသာရပ်ပြီး ဆက်လက်နားစွင့်နေကြ၏။ ခွန်မှိုင်းက လက်သည်းညှပ်တာကိုပဲ အားရစိုက်နေသ

ဖြင့် ရှင်မင်းတို့ကို သတိမပြုမိ . . .

“မောင်တစ်ယောက်တည်း နေ့၊နေရတာ ဘယ်လိုမှ မနေ တတ်တော့ဘူး နန်းရယ်၊ နန်း မြန်မြန်ပြန်ပြီးသတိရလာမှ ဖြစ်မှာ”
လက်သည်းညှပ်လိုက် စကားပြောလိုက်နှင့်မို့ အာရုံတွေပြား သွားသည်ထင်၏။ လက်ချောင်းထိပ်က အရေပြားကိုပါ ညှပ်မိသွား သည်။

“ဟာ . . . ဆော . . . ဆောရီးပဲနန်းရယ် အသားကိုညှပ်မိသွား ပြီ . . . သိပ်နာသွားလားဟင်၊ မတော်လို့ပါ နန်းရယ်၊ မောင့်ကို ခွင့် လွှတ်နော်”

တတွတ်တွတ်ပြောပြီး သွေးစို့နေသော လက်ချောင်းထိပ် လေးကို ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ကာ စုပ်ယူလိုက်၊ လက်ကိုင်ပုဂံစလေးနှင့် သုတ်လိုက်လုပ်ရင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေရှာသည်။ ဒါကို ကြည့်ရင်း ရှင်မင်းနှင့်နန်းမြင့်တို့ ကြည်နူးကျေကွဲ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြသည်။

မဖြစ်စလောက် ဒဏ်ရာလေးကို ပြုစုရင်း မျက်ရည်လည် နေသည့် ခွန်မိုင်း ဝမ်းပန်းတစ်နည်းနှင့် ရှိုက်ငိုနေပြန်၏။

“ထိုင်းက ဆရာဝန်ကြီးတွေလာပြီး နန်းကို ခွဲစိတ်ကုသကြမှာ လေ၊ အဲလိုကုပြီးတော့မှ . . . မပြောကောင်းပြောကောင်း နန်းပြန် ကောင်းမလာဘူးဆိုရင် မောင်လည်း လောကထဲမှာ မနေချင်တော့ ဘူး . . . နန်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မှာသိလား”

ထိုစကားကို ကြားမိသည့် နန်းမြင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်နေတော့ ၏။ ဘာမှသက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသည့် ရှင်မင်းပါ မျက်ရည်လည်ချင်ချင် ဖြစ်နေသည်။ ခွန်မိုင်းပုံမှန် ပြန်ဖြစ်အောင် အချိန်အနည်းငယ်ပေး ပြီးမှ ရှင်မင်း အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ ခြေသံကြားသွား၍လားမပြော

တတ် . . . ခွန်မိုင်း မျက်ရည်သုတ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် . . . မင်း . . . မင်း ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“ဒီမယ် ကိုခွန်မိုင်း၊ ရှင်ဇနီးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ အတူတူ ထပ်လာခဲ့ကြတာ . . . ကျွန်မကူညီနေတယ်မှတ်ပါ”

“အဲဒီအကူအညီက လိုမှမလိုအပ်ဘဲကွ”

“ဒါက ရှင့်အယူအဆလေ၊ ကဲ နန်းတွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး အ ပြင်မှာ ပုန်းမနေနဲ့ ရှင်တို့ကိစ္စ ရှင်တို့ရှင်း”

ရှင်မင်းက နန်းမြင့်အားလက်ဆွဲကာ အခန်းထဲခေါ်သွင်း လာသည်။ နန်းမြင့် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် လိုက်လာ၏။

“ကိုခွန်မိုင်း ဝိညာဉ်တွေ နာနာဘာဝတွေကို လက်မခံဘူး မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နန်းမြင့်ပါလာတယ် ဆိုတာတော့ ယုံပေးပါရှင်၊ ရှင်နဲ့နန်းမြင့် နှစ်ယောက်ထဲသိတဲ့ လျှို့ ဝှက်ချက်တချို့ ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောပြခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဒါတွေ သူမပြောဘဲ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ကဲ . . . သူ့ဘာမှ မပြောလည်း ရှင်ပြော ချင်တာတွေသာပြောတော့၊ ဒီမှာ နန်းမြင့်ကို ထားခဲ့ပြီ”

ရှင်မင်း ပြောချင်တာတွေ စွတ်ရွတ်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ ခွန်မိုင်းလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် အခန်းထဲမှာ နန်းမြင့် နောက်တစ်ယောက်ရှိနေဦးမလား တွေးကာ ရှာကြည့်မိသည်။

စောစောက ရှင်မင်း ရပ်ခဲ့သည် နေရာအနီးတဝိုက်ကို လည်း လက်နှင့်လိုက်စမ်းကြည့်သည်။

ဘာအထိအတွေ့ကိုမှ မခံစားရ . . .

“နန်း . . . နန်း တကယ်ရှိနေတာလား၊ ရှိရင် ဘာလို့ မောင်ဘ မမြင်ရတာလဲ၊ မယုံဘူးဆိုပေမယ့် နန်းကိုတွေ့ချင်တယ် တွေ့ချင် တယ်ကွာ”

နန်းမြင့် ဘာမှပြန်မပြော၊ ပြောလည်း မောင်ကြားမှာမှ မဟုတ်တာ. . .

“နန်းရယ် မောင် ဖြေသာနေသောအောင် တစ်ခုခု ပြောပါ လားကွာ၊ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကုတင်ပေါ်လှဲ နေတဲ့ နန်းက. . . နန်းအစစ်လား၊ အခု အပြင်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ နန်းက အစစ်လားဟင်. . .”

ကြေကွဲစကားတွေကို နန်းမြင့် မခံစားနိုင်တော့၊ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေသည်။

“နန်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ၊ ချိုသာတဲ့ စကားပြောသံလေး တွေ၊ သာယာတဲ့ သီချင်းဆိုသံလေးတွေကို မောင်လွမ်းတယ် နန်း ရယ်”

အခန်းထဲမှ ခွန်မှိုင်းပြောဆိုနေတာတွေကို အခန်းပြင်မှ ရှင် မင်း ကြားနေရသည်။ နန်းမြင့် ဘာမှပြန်မပြောသည့်အတွက်လည်း မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

“အင်း. . . ဝိညာဉ်နဲ့စကားပြောဖို့၊ သူ့ကိုမြင်တွေ့ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့လို ဘုရားမေ့တရားမေ့နဲ့ ကံဆိုးမတွေသာ အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်နိုင်တာ မဟုတ်လား”

အဖြစ်မှန်ကို တွေးမိတော့ ရှင်မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော် သနားသွားသည်။ ကိုယ်သာ အစကတည်းက ဘုရားတရားမြဲသူ ဖြစ်ခဲ့လျှင် နန်းမြင့်ကပ်လို့ရမှာမဟုတ်သလို ပြဿနာပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာလည်းမဟုတ်. . .

ရှင်မင်း အတွေးပေါင်းစုံနှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေစဉ် နန်းမြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ဘာမှ လုပ်လို့ကိုင်လို့ ကြိုးစားလို့မရ ဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်နှင့် ခေါင်းရမ်းပြပြီး စက်ရုပ်လို လျှောက်သွားတော့၏။

ရှင်မင်းလည်း နန်းမြင့်နောက်မှ ပြေးလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းလာသည်။ ရှင်မင်း ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲလို အမိန့်ရိုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အိပ်မက်ဆုံရာ အစီအစဉ်ကပါရှင်၊ မရှင်မင်းပြည့် က ပဏာမလူနှစ်ဆယ်ထဲ ပါဝင်သွားပြီဆိုတာ အကြောင်းကြားတာ ပါ”

“ရှင်. . . တတယ်. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . မြန်မာ့အသံကို လာရောက်ဆက်သွယ်ပါ ရှင်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

ရှင်မင်း အမူအရာကိုကြည့်ပြီး နန်းမြင့် နားမလည်နိုင် ဖြစ် နေ၏။

“ရှင်မင်းလေ ပဏာမလူနှစ်ဆယ်စာရင်းထဲ ပါသွားပြီ. . . သိ လား၊ ဆန်ကာတင် ရှစ်ယောက်ထဲ ပါဖို့ပဲ လိုတော့တာ”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နန်း၊ ခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြောတာလေ”

“အို. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ရှင်မင်းရယ်”

“ရှင်မင်းလည်း တအားပျော်နေတာပဲ၊ အဲဒါ နန်းရဲ့ကျေးဇူး တွေပါ၊ နန်းကူညီလိုက်လို့ ရှင်မင်း ပါသွားတာ. . .”

“ဒါလေးများ ရှင်မင်းရယ် တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီစကား တွေ ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ နောက်တစ်ဆင့်မှာလည်း ပါကိုပါဖေရ ဝယ်. . . သိလား၊ နန်း Guide လုပ်ပေးမယ်”

“အိုကေ ဆန်ကာတင် ရှစ်ယောက်စာရင်းထဲ ပါသွားရင် သေပျော်ပါပြီ နန်းရယ်၊ အဲဒါဆို တစ်ပါတ် နှစ်ပုဒ်နှုန်းနဲ့ နှစ်လနီးပါး

ဆက်ပြိုင်ရတော့မှာလေ။ တီဗွီကလည်း လွင့်မှာဆိုတော့ ရှင်မင်းကို တစ်နိုင်ငံလုံး သိကြတော့မှာ”

“အေးပါ. . အေးပါ. . နောက်ဆုံးရှစ်ယောက် လူစာရင်းထဲ ပါကိုပါစေရမယ်၊ နန်း ကတိပေးတယ်”

သူနားမှာ နန်းမြင့်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသဖြင့် ရှင်မင်း တအားပင် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေလေ၏။ အိပ်မက်ဆုံရာမှာ သူ့ အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည် ပေါ်လာတော့မည်ခွဲလည်း နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်အောင် ဝမ်းသာနေမိသည်။

ထိုနေ့မှစပြီး နန်းမြင့်က ရှင်မင်းအား ပုံမှန်ထရီနံနက် မောင်းပေးသည်။ Vocal Trainer အဖြစ် အလုံးစုံ တာဝန်ယူပေးသည်။ Note ဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးသည်။ သီချင်းဆိုရင်း အသက်ရှူ တတ်အောင် နည်းလမ်းပေးသည်။ အဆွဲအငင် အနှိုက်အပင့်များ ဘယ်လိုကျင့်ရသလဲဆိုတာ သင်ပြပေး၏။

အဆိုပညာ ပြည့်ဝသူထံမှ နည်းနာတွေရသဖြင့် ရှင်မင်း အများကြီး တိုးတက်လာသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ခါစနှင့် လုံးဝမတူတော့. . .

“ဟင်း. . ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါလား နော်”

“ခူးပြီးခပ်ပြီး အဆင်သင့်စားပြတာက အရည်အချင်းအစစ် မဟုတ်ဘူး ရှင်မင်း. . ငါလည်း အတော်ကြိုးစားခဲ့ရတာ”

“အင်း. . ရှေ့လျှောက်ပြိုင်ပွဲတွေ ရိုက်ကူးရေးတွေနဲ့ အား မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ နန်းမြင့်ကိစ္စ လုပ်ချင်တာရှိရင် ပြောဦးလေ။ ဒီရက်ထဲ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ရအောင်”

“ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး ရှင်မင်းရယ်”

ကိုယ်က သူ့ကျေးဇူးကြောင့် အများကြီးတိုးတက်နေပြီမို့ . . နန်းမြင့်ကိစ္စကိုလည်း အဆင်ပြေစေချင်သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ သူနက်နက်နံနံ တွေးကြည့်သည်။

“ရှင့်ကို လူတိုင်းမမြင်ရပေမယ့် ကြားခံပစ္စည်းတွေသုံးပြီး ကိုယ်ရှိနေတာသိအောင် လုပ်ပြလို့ရတာပဲ”

“ဟင်း. . ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့လည်း ရှင့်ဆံပင်တွေ ကျွန်မဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီလေ။ အဲဒါတွေကို ခွန်ခိုင်းကိုပေးလိုက်၊ ရှင့်ကို မြင်ရဖို့အတွက် အထောက်အကူဖြစ်လို့ဖြစ်ငြားပေါ့”

“အင်း. . ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“စိတ်ချထားလိုက်တော့ နန်း၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ရှင်တို့ လင်မယားတွေ အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်လို့ ရကိုရစေရမယ်”

ရှင်မင်းနှင့်နန်းမြင့် မနက်ဖြန်ကို မျှော်လင့်ကာ အိပ်မယော် နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ရှင်မင်းလည်း ဝိညာဉ်တစ်ခု အရင်းပြုပြီး. . ဆောင်ရွက်ကူညီခဲ့မှု အစုစုအား ပြန်တွေးကာ ကြည်နူးမဆိုး ဖြစ်နေလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

ရှင်

မင်း ဝင်လာတာကို မနှစ်မြို့သလို မျက်မှောင်ကျွံ ခွန်မှိုင်းကြည့်နေ၏။ ရှင်မင်း သွားဖြူကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ အစပိုင်းရ မည့်စကားလုံးကို ရှင်မင်း အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။

“ဟို. . ဟိုလေ. . ကိုခွန်မှိုင်း အိပ်မက်ဆုံရာ အစီအစဉ်ထို ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က Stage Show စီစဉ်သူတစ်ယောက်ပဲ၊ မကြည့်ဘဲ ဘဲ နေမလားဗျ. . ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”

“ဪ. . အဟင်းဟင်း. . ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မလေ လာမယ့် အိပ်မက်ဆုံရာပြိုင်ပွဲအတွက် ပဏာမ လူ(၂၀)စာရင်းထဲမှာ ပါတယ် ရှင့်”

“အဲဒါ. . ကျုပ်ကဘာလုပ်ရမှာတုန်း”
ဆေးရုံကိုလာပြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုသည့် အတွေး နှင့် ခွန်မှိုင်း အီလည်လည်နှင့်ကြည့်နေသည်။

“အဲလိုရွေးခံရတာ နန်းမြင့်စံ အနီးကပ် သင်ကြားပေးလို့ပါ”
ခွန်မှိုင်း မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် မော့ကြည့်လာသည်။ သူ့စကား တို စိတ်ဝင်စားသွားပြီမှန်းသိ၍ ရှင်မင်း ဆက်တိုက်ပြောတော့သည်။

“ဆန်ကာတင် ရှစ်ယောက်ထဲပါအောင် သူပဲ ဆက်မောင်း ပေးမှာလေ၊ ကျွန်မတော့ သူ့ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် တိုခွန်မှိုင်းတို့လင်မယား အဆက်အသွယ်ရအောင် ကျွန်မ ပြန်ကူညီ ချင်တာပါ”

ခွန်မှိုင်း အမူအရာက ပြန်ပြီးခက်ထန်လာသည်။
ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားနှင့်ပင်. .

“ဒီမယ် ရှင်မင်း. . အခုလည်း နန်းမြင့် ပါလာတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုခွန်မှိုင်း. . သူပါလာတယ်လေ”
ခွန်မှိုင်း ခေါင်းတခါခါရမ်းရင်း. .

“ရှင်မင်း ခင်ဗျားပြန်ပါတော့၊ ကျွန်တော်ဒီနေ့ စိတ်သိပ်မ ကြည်ဘူး. . ညစ်နေတယ်ဗျာ”

ဘယ်လို လေသံမာမာနှင့်ပဲပြောပြော ရှင်မင်းမဖြူ သူ့မှာ အစီအစဉ်တွေက အဆင်သင့်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား. .

“ကဲ. . နန်းမြင့်ရေ ရှင့်ရဲ့မောင်တော်ကို အံ့ဩစရာလေး

တွေ ပြလိုက်ပါဦး”

ရှင်မင်းက နန်းမြင့်အား ဆွဲခေါ်ပြီး ခုတင်နားမှာထိုင်နေသည့် ခွန်မိုင်းရှေ့ထိ ပို့ပေးလိုက်၏။ ခွန်မိုင်းလည်း မြင်နေရသည့် ရှင်မင်းကိုသာ ပြူးပြူးပြုပြု ကြည့်နေသည်။

နန်းမြင့်လည်း ခွန်မိုင်း သိပ်လန့်သွားမှာ စိုးသဖြင့် ညင်ညင်သာသာ လှုပ်ရှားမှုလေးနှင့်ပဲ စတင်လိုက်သည်။ ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်မှ ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူလိုက်တော့ ခွန်မိုင်း မျက်လုံးကြီးပြူးလာကာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လာတော့သည်။

သူ့အမြင်မှာ ရေဘူးလွင့်မြောလာပြီး လေထဲမှာ ရပ်သွားတာကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်လား. . .

ခွန်မိုင်းအဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ရှင်မင်းလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနှင့် မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးနေလေတော့၏။ ခွန်မိုင်းက ရေဘူးအနီးတစ်ဝိုက်အား လက်ဖြင့်လိုက်စမ်းကြည့်သည်။ ဘာအထိအတွေ့ကိုမှ မခံစားရသော်လည်း ရေဘူးက နောက်သို့ရွေ့သွားသည်။

“နန်း စကားပြောကြည့်ပါဦး ကိုခွန်မိုင်း ကြားရမလားလို့” ရှင်မင်း အမိန့်အတိုင်း နန်းမြင့် လိုက်နာသည်။

“မောင် နန်းကို မမြင်ရဘူးနော်”

ခွန်မိုင်း နားစွင့်နေပုံကို မြင်ပြီး ရှင်မင်းအတော်သနားသွားမိသည်။

“အင်း. . . ကိုခွန်မိုင်း မကြားဘူး နန်းမြင့်ရဲ့”

“သူ သူ ကတယ်ရှိနေတယ်ပေါ့”

“ဪ. . . ကိုခွန်မိုင်းရယ်၊ ဒီလောက်အထင်အရှား တွေ နေရတာတောင် လက်မခံချင်သေးဘူးလား”

“မဟုတ်. . . မဟုတ်. . . အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အံ့ဩလွန်းလို့”

ရှင်မင်းရယ်”

“အင်း. . . ဒါဆို ကျွန်မဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာလို့ ရပြီပေါ့၊ ကိုခွန်မိုင်းကမှ သူရှိနေတယ် ဆိုတာကို ကြိုသိထားတာလေ၊ ကျွန်မတုန်းကဆို ကြောက်လွန်းလို့ နေစရာကို မရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ. . . မရှင်မင်း ဘယ်လောက်ကြောက်ခဲ့မလဲ ဆိုတာ တွေးကြည့်လို့ရပါပြီ၊ ဒါ. . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူနဲ့စကားပြောချင်တယ်ဗျာ. . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

မျက်မြင်မို့ ယုံကြည်သွားပြီဖြစ်သည့် ခွန်မိုင်း၏ အခေါ်အပြောတွေ ဆက်ဆံပုံတွေ လုံးဝပြောင်းသွားသည်။ အောက်ကိုပြူးတကယ့် ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံပြောဆိုလာ၏။

“သိနေတယ်လေ သိနေတယ်၊ သိနေလို့ပဲ ကျွန်မ အားလုံး စီစဉ်ခဲ့တာပေါ့”

ရှင်မင်းက သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ Laptop ကိုထုတ်ယူ၍. . .

“ဖောက်တယ်နော် ဒါနဲ့စာရိုက်ပြီး အပြန်အလှန် ပြောကြပေတော့”

“ဟား. . . ရှင်မင်းက အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်နော်”

“အဟဲ့. . . ဟဲ့ဟဲ့. . . ဒီလောက်က အသေးအမွှားပါ ကိုခွန်မိုင်းရယ်၊ ဒါက ကျွန်မအတွက် မိုင်နာကေ့စ်ပါ”

ခွန်မိုင်း Laptop ကို လှမ်းယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ရှင်မင်းက နန်းမြင့်အတွက် ထိုင်စရာစီစဉ်ပေးလိုက်၏။ လင်မယားနှစ်ယောက် စားပွဲဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ အထွမ်းသယ်ကြသည်။

“နန်း မောင် တအားအံ့ဩနေတာ၊ ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး အခု မောင့်ရှေ့မှာ နန်းရှိနေတယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

ခွန်မှိုင်း စာရိုက်ပြီး နန်းမြင့်ဘက်သို့ လှည့်ပြလိုက်သည်။ မကြာခင် Laptop ပေါ်၌ စာလုံးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြန်ပေါ်လာ၏။

“တကယ်ပါမောင်. . . နန်းလည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် မယုံနိုင် ဖြစ်နေတာလေ၊ ကိုယ့်လင်သားကို မြင်တွေ့နေရပေမယ့် ကြင်နာ ယုယခွင့်မရတဲ့ဘဝမို့ သိပ်ကို ကြေကွဲရပါတယ်”

နန်းမြင့် ရိုက်ပြတာကို ခွန်မှိုင်းယူဖတ်သည်။ သူတအား ဝမ်းသာကြည်နူးနေလေ၏။

“ရှင်မင်း တကယ်ဗျ တကယ်၊ နန်းနဲ့ကျွန်တော် ဆက်သွယ် လို့ရပြီဗျရပြီ”

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကဲ. . . ပြောစရာရှိတာ တွေ အပြန်အလှန် ပြောကြပါဦး အားရပါးရပေါ့. . .”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို လွတ်ပေးထားလိုက်ပြီး ရှင်မင်းတ ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်ကာ မသေမရှင် နန်းမြင့်ကိုသာ ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေမိ၏။ သေကွဲကွဲတာလည်းမဟုတ်၊ ရှင်ကွဲ ကွဲတာလည်းမဟုတ်ဘဲ. . . ကံကြမ္မာကျီစား၍ ဝေးကွာခဲ့ရသူနှစ် ယောက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲက ကြည်နူးစရာကောင်းသလို ဝမ်းနည်း စရာလည်း ကောင်းလှသည်။

“ထိုင်းက ဆရာဝန်ကြီးတွေလာပြီး ခွဲစိတ်ရင် ကောင်းသွား မှာ. . .”

“အဲဒီရောဂါပျောက်မှ ဝင်လို့ရမှာလား မသိဘူး၊ အခု နန်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“အာရုံကြောထိခိုက်ပြီး ကိုမာ ရနေတာလေ နန်းရဲ့”

“မောင့် မေတ္တာတရားကို နန်း သိပ်တိုလေးစား တန်ဖိုး ထားမိပါတယ် မောင်”

စားပွဲပေါ်မှ Laptop လေး ဟိုဘက်လှည့်လိုက် ဒီဘက် လှည့်လိုက်နှင့် ချာချာလည်နေသလို လိုက်ကြည့်နေသည့် ရှင်မင်း လည်း ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာသည်။ ဝအောင်ပြောပြီးချိန်တွင် ခွန်မှိုင်းက ရှင်မင်းအနား ထလာပြီး. . .

“ရှင်မင်းလည်း ကျွန်တော့်မိန်းမကို လက်ခံထားရတာ ကူညီ ပေးရတာနဲ့တင် တအားပင်ပန်းနေရောပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရပြီး ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

ရှင်မင်းနှင့်နန်းမြင့် ဘေးသို့ဖယ်၍ ရှောင်ပေးလိုက်ကြ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက ခွန်မှိုင်းအား ပြုံးပြန့်တံဆက်လိုက်ပြီး ဦးစွာ နန်းမြင့် အခြေအနေကို စစ်ဆေးသုံးသပ်သည်။ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်၊ နှလုံး ခုန်တိုင်းတာစက်၊ လက်ရှိသွေးခုန်နှုန်း စသည်ဖြင့် စေ့စပ်စွာ စစ်ဆေး ပြီးမှ. . .

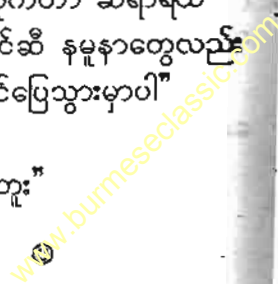
“ဝမ်းသာစရာပဲ ကိုခွန်မှိုင်း၊ လာမယ့်အပတ် စနေနေ့မှာ ထိုင်းကပါရဂူကြီး ခွဲစိတ်မယ်၊ သူ လူနာသုံးယောက်ထဲက ကိုခွန်မှိုင်း ရဲ့ဇနီးကို အရင်ဆုံး ခွဲပေးမှာတဲ့”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ဒီက ဓာတ်မှန်၊ သွေးနဲ့ရိုးတွင်းခြင်ဆီ နမူနာတွေလည်း လှမ်းပို့ထားပြီးသားဆိုတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“အားတင်းထား သိပ်မလိုတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဆရာဝန်ကြီး ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။ ရှင်မင်းက နန်းမြင့်၏ ဆံပင်ထုတ်ပေးခဲ့ရန် မေ့မည်စိုး၍ လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်၏။ နန်းမြင့်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးလိုဟန်နှင့် ဆတ်ခနဲ လှယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဆရာဝန်ကြီး ပြန်လှည့်လာပြီး..

“ဪ ကိုခွန်မှိုင်းရေ.. အို.. အို.. ဟင်”

ဆရာဝန်ကြီး လှည့်အကြည့်တွင် လေထဲမြောလွင့်နေသော ပလတ်စတစ်အထုပ်ကို တွေ့သွားပြီး အံ့ဩထိတ်လန့်ဟန်နှင့် စကား ပြတ်သွားလေ၏။ ရှင်မင်းလည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိပြီး နန်းမြင့် လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ပြန်ယူကာ အပေါ်သို့ပစ်လိုက် ပြန်ဖမ်းလိုက်နှင့် ရှေးကြောင်ကြောင်အိုက်တင် လုပ်လိုက်ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဘာဖြစ် သွားသလဲဆိုတာ ရိပ်မိသည်မို့ ဝင်ထိန်းသည့်အနေနှင့် ခွန်မှိုင်း စကားစလိုက်သည်။

“ဘာများ မှာစရာရှိလို့ပါလဲ ဒေါက်တာ”

“ဪ.. အို.. အိုသွေး၊ လူနာက အိုသွေးဆိုတော့ အ ရေးပေါ်လိုအပ်ခဲ့ရင် လိုက်မရှာရအောင် အိုသွေးပိုင်ရှင်နှစ်ယောက် လောက် ရှာထားဖို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါက်တာ ကျွန်တော်စီစဉ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက ရှင်မင်းလက်ထဲမှအထုပ်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်ရင်း နားမလည်ဟန်နှင့် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှပဲ ရှင်မင်း တို့လည်း သက်ပြင်းချ နိုင်တော့သည်။

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့ ဒီဆံပင်ထုပ်ကြီး လေထဲမြောက် နေတာတွေပြီး ဆရာဝန်ကြီး မေ့လဲတော့မလို ဖြစ်သွားတာ”

“ဒီအထုပ်က ဘာလဲဗျ”

“ဆံပင်တွေလေ နန်းမြင့်ရဲ့ဆံပင်တွေ၊ ရှင်မင်းဝယ်ပြီး ဆတ် ထားတာ၊ ဒီဆံပင်ကြောင့် နန်း ကျွန်မဆီ ရောက်လာတာ”

“ဪ.. ဒီလိုကိုး”

“ဒါကြောင့် ကိုခွန်မှိုင်းလည်း နန်းကို မြင်လိုမြင်ငြားဆိုပြီး ယူထားဖို့ ပြန်ပေးတာ”

ခွန်မှိုင်းက ဆံပင်ထုပ်ကိုကိုင်ရင်း.. အခန်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်သည်။ တစ်ပါတ်ပြည့်အောင် လှည့်ကြည့်ပြီးသော် လည်း ဘာကိုမှမတွေ့သဖြင့် စိတ်လျှော့လိုက်ရင်း..

“အင်း.. ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မထူးပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်.. ကိုခွန်မှိုင်းက ဘုရားတရားကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နန်းမြင့် အနားကပ်လို့မရသလို ကိုခွန်မှိုင်းလည်း မမြင် ရတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကိုခွန်မှိုင်း သွားပြီနော် သီချင်းဆိုကျင့်ရဦးမှာမို့”

သူ့ယောက်ျားကို ပြီတီတီလုပ်နေသော အမူအရာကြောင့် နန်းမြင့် စိတ်ဆိုးသွားကာ ရှင်မင်းအား ဆွဲဆိတ်လိုက်တော့သည်။

“အား.. နာတယ် နန်းရဲ့”

ဇနီးသည်အကြောင်း သိပြီးသားမို့ ရှင်မင်းအဖြစ်ကိုကြည့် ရင်း ခွန်မှိုင်း ရယ်မောကာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၆)

ရှင်

မင်း မိုက်ခဲပြီး အပြတ်ဟဲနေ၏။ နန်းမြင့်က စည်းချက်လိုက်ပြီး နားစွင့်သည်။ မှားတာရှိလျှင် ချက်ချင်းထောက်ပြ... ပြင်ဆိုခိုင်းသည်။ ရှင်မင်းအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသီဆိုနေရှာသည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်တစ်ပုဒ် ခိုင်တွေ့ရွေးပေးတာတစ်ပုဒ် သီဆိုယှဉ်ပြိုင်ရမှာဖြစ်၍ နန်းမြင့်က အတင်းမောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြာလာတော့ ရှင်မင်း မတ်မတ်မရပ်နိုင်တော့၊ တီဗွီရွေ့ခုံတစ်လုံးချကာ ထိုင်ဆိုရသည့်အဆင့် ရောက်သွားသည်။ ဒါလည်း နန်းမြင့်က မနားခိုင်းသေး။ ရှင်မင်း တအားပြိုင်းနေပြီ၊ လည်ချောင်း

တွေယား၊ အဆုတ်တွေပွထကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာ၏။

“နန်း တော်ပြီကွာ၊ အရမ်းမောနေပြီ”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ ရှင်မင်းက ဇွဲမှမရှိဘဲ၊ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပတဲ့... ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ဒီနေ့ကျင့်တာလည်း လေးနာရီလောက် ရှိနေပြီလေ၊ အသံတွေလည်း နာနေပြီ”

“မရဘူး... ဒီမှာ ကာရာအိုကေပဲ ဆိုရတာ၊ ဟိုမှာက... BAND နဲ့ဆိုရမှာ၊ ဒါကြောင့် တီးလုံးကအစ အလွတ်ရနေမှဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မောလို့ပါ နန်းရယ်”

“မရဘူး... ဆို”

“မဆိုဘူး”

ရှင်မင်း ထိုင်ရာမှထကာ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သည်။ နန်းမြင့်က အိပ်ခန်းထဲ ကြိုရောက်နေ၏။ ရှင်မင်း ထွက်ပြေးပြီး အိမ်သာထဲ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ အိမ်သာထဲအထိပါ လိုက်ဝင်လာ၍ ရှင်မင်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည့် ရေပိုက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ခလုတ်နှိပ်ကာ ဖြန်းပက်လိုက်၏။ ပန်းထွက်လာသော ရေမုန်ရေမွှားတွေက နန်းမြင့်ကိုယ်ကို ဖြတ်သန်းဖောက်ထွက်ပြီး နံရံကို သွားစင်သည်။

သို့သော် နန်းမြင့် ပြန်ထွက်သွား၏။ ရှင်မင်း ခဏဆက်ထိုင်နေပြီး စိတ်ချရလောက်ပြီထင်မှ အိမ်သာထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ငွမ်း... ”

အိမ်သာထဲမှ အထွက်မှာပင် ရှင်မင်း ရေအပက်ခံလိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွံ့သွား၏။ ရေပုံးကိုင်ထားသော နန်းမြင့်က သဘောကျစွာ တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်နေလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲနေသဖြင့် အဝတ်အစားပင် မချွတ်တော့ဘဲ ရှန်ပူဘူးယူကာ ခေါင်းပါလျှော်လိုက်တော့၏။ နန်းမြင့်က ရေပန်းကို ဖြုတ်ယူပြီး လောင်းပေးသည်။ ဆက်ထားသည့် ဆံပင်တွေဖြတ်ပြီး ပုံသွင်းကာ အတိုညှပ်ထားသည်မို့ ခေါင်းလျှော်ရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိလှ၏။ ဆံပင်ဖြတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း ဆက်ထားသည့် နန်းမြင့် ဆံပင်တွေကျန်နေသေး၍ သူမကို မြင်နေရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၇)

ပြိုင်

ပွဲရက်က နီးနေပြီမို့ ရှင်မင်း စိတ်လိုလက်ရ Shopping ထွက်လာခဲ့၏။ ထုံးစံအတိုင်း နန်းမြင့်လည်း ကပ်ပါလာသည်။ ရန်ကင်းစင်တာ အပေါ်အောက် ဘယ်နှခေါက်မှန်းမသိ၊ တက်လိုက် ဆင်းလိုက်လုပ်ပြီး . . . အလှအပရေးရာ အသုံးအဆောင်တွေကို ခွေနှောက်ရှာဖွေဝယ်ယူနေသည်။

အဝတ်အစားနှင့် မိတ်ကပ်ပါ အိပ်မက်ဆုံရာမှ ပြင်ပေးမည် ဖြစ်၍ ခေါင်းစီးကြိုး၊ ကလစ်၊ ဖန်စီဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက် ခံသည်တို့ကိုသာ စိတ်ကြိုက်ဝယ်ယူသည်။

www.burmeseclassic.com

နန်းမြင့်ကလည်း ကူညီရွေးပေး၏။ သူက Stageနှင့် ယဉ်ပါး ပြီးသားမို့ အမြင်ရှိသည်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လှပချောမောသူ ဖြစ်နေသလို. . . ဖက်ရှင်ကို ဂရုစိုက်ပြီး စတိုင်ကျကျ နေတတ်သူဖြစ်၍ သူရွေးပေးသော အသုံးအဆောင်တွေက ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းနှင့် ခေတ်မှီလွန်းနေ၏။

စင်တာထဲမှာ နှစ်နာရီလောက်ကြာသွားပြီးနောက် ရှင်မင်း ကိုယ်တိုင် ညောင်းညာလာ၍ တစ်ခုခုစားပြီး ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။ ဓာတ်လှေကားမှ အဆင်းတွင်. . .

“ဟင်. . . ဟို သမော်တကီး၊ အဲ. . . ဟိုသမီးလေးမဟုတ်လား မာမိအိ အိ ဝိညာဉ်ခေါ်လာတဲ့ သမီးလေးလေ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“ဟယ် မာမိမျိုး”
မာမိက ရှင်မင်း ဘေးဘီနှင့်နောက်တို့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း

“သူ ပါလာသေးလား”
“ဟုတ်ကဲ့ ”

“အတော်ပဲ မာမိ ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလို့ ကိုယ်တော်တချို့ ကိုပင့်ပြီး မေးကြည့်တယ် သိလား”

“ဟုတ်. . . ပြောပါဦး မာမိ”
“ဆေးရုံက သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“COMA ဖြစ်ပြီး မြောနေတာလေ၊ ဦးနှောက်ခွဲစိတ်မှု လုပ်ရမယ်တဲ့၊ ခွဲပြီးရင်တော့ ကောင်းလာနိုင်ချေများတယ်လို့ ပြောတာပါပဲ မာမိရယ်”

“အို. . . မှန်လိုက်တာ မှန်လိုက်တာ၊ ကိုယ်တော်တွေမိန့်တာ

နဲ့တော့ ကွက်တိမှကွက်တိပဲ သိလား”

“ဟုတ်”

“ကိုယ်တော်တွေကလည်း ခွဲစိတ်မှု လုပ်ရမယ်တဲ့၊ ခွဲစိတ်မှု လုပ်ရင် သူ့ကိုဆေးရုံမှာ စောင့်ခိုင်းထားပြီး အခြေအနေပေးတာနဲ့ ကိုယ်ထဲကို ပြန်ဝင်ရမှာတဲ့၊ အချိန်ကိုက်ဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးဆိုပါ အချိန်လွန်ပြီး သိပ်ကြာသွားရင် ပြန်ဝင်လို့မရဘဲ ဒုက္ခရောက်မှာတဲ့”

“ရှင်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလို ဂရုစိုက်ရှိတာ ကျေးဇူးပါမာမိ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရသလို အကျိုးရှိမည့် အချက်အလက်တွေပါ ရလိုက်၍ နန်းမြင့်အတွက် အားတက်ဝမ်းသာဖြစ်ရသည်။ မာမိပြောတာ နန်းမြင့်လည်း ကြားသည်မို့ တက်ကြွလန်းဆန်းလို့နေသည်။

ဆန်ကာတင်လူရွေးပွဲက နှစ်ရက်သာလိုတော့၍ အိမ်ရောက်တော့ အဆိုကျင့်ရသေးသည်။ နန်းမြင့်၏ သင်ပြမှုနှင့် အတူအညီများကြောင့် ရှင်မင်းပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ယုံကြည်ချက် အပြည့်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“ခုမှ သတိရတယ်၊ ရှင်မင်းပြိုင်ပွဲဝင်မယ့်နေ့မှာ နန်းလည်း ခွဲစိတ်ခန်း ဝင်ရမှာလေ၊ ရှင်မင်းအတွက် စိတ်ပူမိတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး နန်းရယ်. . . ရှင်မင်းက အပျော်သဘော နန်းကသာ ဘဝနဲ့ဆိုင်နေတာ၊ ဟို ကနူးစီးပြောသလိုဆို နန်းက ဆေးရုံမှာ အမြဲရှိနေရမှာလေ၊ ဒါမှ ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်ခွင့်ရမှာ”

နန်းမြင့် ငိုငင်တွေသွားသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေကို တွေးတောစဉ်းစားဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်နေဟန် ရှိသည်။

“ရပါတယ် ရှင်မင်းကလည်း ဒါကို အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်

လို သဘောထားတာ နန်း သိပါတယ်၊ ရှင်မင်း အိပ်မက်အောင်မြင်ဖို့ ကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့”

“မဟုတ်တာဘဲ နန်းရယ်၊ တစ်ခုခုသာ လွဲချော်သွားရင် နန်း ကဘဝဆုံးမှာနော် အသက်နဲ့ရင်းရမှာ . ဒီတစ်သက်လုံး လူပြန်မ ဖြစ်တော့ဘူး”

“နန်းတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကူညီရမယ့်မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေကြပြီလေ၊ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်ရင် ဘယ်မှာမိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်တော့မှာလဲ”

နန်းမြင့်စံ၏ စိတ်ရင်းမှန်ကို သိရတော့ ရှင်မင်းမျက်ရည်ဝေ့မတတ် ကြည်နူးသွား၏။ သို့သော် သူ ဒီလောက်ထိတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်နိုင် . . အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်လျှင် နန်းမြင့်၏ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲသွားမည့် အရေးဖြစ်နေ၍ . . သူ့ကိုသာ ဦးစားပေးရလိမ့်မည်။

“ဒီမယ် . . နန်း၊ နောက်ထပ် . . နှစ်လေးငါးခြောက်ဆယ်လောက် လူပြည်မှာမနေချင်ဘူးလား၊ တစ်ယောက်တည်းအတွက် မကြည့်နဲ့လေ၊ နန်းမြင့်နားမှာ အမြဲပြုစုရင်း အရူးလိုဖြစ်နေရတဲ့ ကိုခွန်မိုင်းကို မငဲ့တော့ဘူးလား ”

ခွန်မိုင်းအကြောင်းပါလာမှ နန်းမြင့် သတိတရဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ကြည်တို့ ဝေ့ဝဲလာသည်။

“နန်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာလေ၊ နန်းသာ ပြန်မလာဘူးဆိုရင် သူ့ဘယ်လို ဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲ”

နန်းမြင့်စံထံမှ ရှိုက်သံပါ ထွက်လာသည်။

“ရှင်မင်းကို အဆိုပိုင်နိုင်အောင် လမ်းညွှန်သင်ပေးခဲ့တာနဲ့ တင် လုံလောက်နေပါပြီ၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်စဉ်းစားပါ ကိုခွန်မိုင်း

ကိုစာနာပါ”

နန်းမြင့် မခံစားနိုင်တော့လောက်အောင် ဝမ်းနည်းသွားသည် ထင်၏။ ရှင်မင်း နားတိုးကပ်လာတာ တင်းကျပ်စွာပွေဖက်လာသည်။ ရှင်မင်းလည်း ပြန်လည် ပွေဖက်လိုက်ရင်း နှစ်ယောက်အတူ ငိုလိုက်ကြတော့၏။ အားရအောင်ငိုပြီးတော့မှ . .

“အဲဒီနေ့ကျရင် နန်း ဆေးရုံမှာပဲ ရှိနေမယ်လို့ ကတိပေးပါ ကိုခွန်မိုင်းနဲ့ ဘဝဆုံးတိုင်လျှောက်လှမ်းဖို့ပဲ ကြိုးစားပါနော်”

ရှင်မင်းက နန်းမြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

ရှင်မင်းအား မျက်တောင်မခတ် ပြန်ကြည့်ရင်း နန်းမြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရှာသည်။ ကတိရပြီမို့ ရှင်မင်း မျက်ရည်များနှင့်ပင် အားပါးတရ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၈)

လော

ကကြီးသည် မနေ့က ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းထား ခဲ့သည့်အတိုင်း အပျက်အစီးအယိုအယွင်းမရှိ၊ အကောင်းပကတိအ တိုင်း နှိုးထလာသည်။ မနေ့ကမှ ညဈေးတန်းသို့ အပြေးအလွှားသွား ကာ ဝယ်ယူပြင်ဆင်လဲလှယ်ထားသည့် ပန်းများနှင့် ဘုရားစင်က လှပတင့်တယ်ကာ ကြည်ညိုစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေလေ၏။

မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး ဘုရားမေ့၊ တရားမေ့ဖြစ်နေ သော ရှင်မင်းတစ်ယောက် မကြုံစဖူးထူးကဲစွာ ဘုရားဝတ်ပြုနေလေ ၏။

ဒီနေ့ကား ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဆန်ကာတင် ရှစ် ယောက်ထဲ ပါပါစေကြောင်း ဆုမွန်တောင်းနေပြန်သည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း အကောင်းဆုံးကျင့်ခဲ့သလို၊ ဘုရားကို လည်း နားပူနားဆာ တိုက်ပြီးသွား၍ . . ရှင်မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေ အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဘုရားစင်ရှေ့မှ ထလိုက်သည်နှင့် မျက်ဝန်းထောင့်တွင် အရိပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ခနဲ မြင်လိုက်၍ ရှင်မင်း အံ့ ဩသွားသည်။

“ဟင် . . နန်း အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နန်းမြင့် ဘာမှပြန်မဖြေ . .

“ဘယ်အချိန် ခွဲမယ်မှန်းမသိလို့ ဆေးရုံကိုကြိုပြီးသွားပါလို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့ . . အဟွတ် . . အဟွတ်”

ညကတစ်ညလုံး အဆိုကျင့်ထား၍ လည်ပင်းတွေနာကာ ရှင်မင်း အသံတွေဝင်နေ၏။

“အင်း . . သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မင်းကို စိတ်မချလို့”

“ဪ . . ရှင်မင်းကိစ္စက ဘာမှအရေးမကြီးဘူး၊ ဆေးရုံကို သာသွား . . အဟွတ် . . သွားတော့ . . သွားပါလို့ဆိုနေ”

နန်းမြင့် ပေကတ်ကတ်လုပ်နေသဖြင့် ရှင်မင်း တွန်းတွန်းထိုး ထိုး ဆွဲခေါ်ကာ အပေါက်ဝအထိ ပို့ပေးလိုက်၏။

“ရှင်မင်း အသက်ရှုတာနဲ့ ကီးအချိန်းမှာ အသံတင်ဖို့ သတိ ထားအုံးနော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာမရယ် . . အဟွတ်၊ ဆရာမ မှာထားသမျှ တွန့်မ တစ်ခုမှမမေ့ပါဘူး ဘာမှ နောက်ဆံတင်း မနေနဲ့သွားတော့ အဟွတ်”

ရှင်မင်း အတင်းတွန်းလွှတ်နေသဖြင့် နန်းမြင့် သွက်သွား

တော့၏။ ရှင်မင်း သက်ပြင်းချရင်း တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်ကာ ရေချိုးထားလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နန်းမြင့်လည်း ဆေးရုံသို့ ဦးတည်သွား၏။ ဆေးရုံအခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် မောင်အမြဲယူလာသည့် Laptop နှင့်စာရိုက် ဆက်သွယ်လိုက်၏။

“မောင် နန်းရောက်နေပြီနော်. . အခြေအနေ ဘာထူးလဲ”

“ဆယ်နာရီကျော်လောက် စခွဲမယ် ပြောတာပဲ၊ နန်းပြန်ဝင် နိုင်မယ်လို့ မောင် ယုံတယ်”

“နန်း ကြိုးစားမှာပါ”

“မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားမသွားနဲ့နော်”

“အင်းပါ မောင်ရဲ့”

ခွန်မှိုင်းနှင့်နန်းတို့ စာရိုက်ဆက်သွယ်၍ ကောင်းနေစဉ်မှာ ပင် အခန်းထဲသို့ နာစ(၃)ယောက်နှင့် ဝန်ထမ်း(၃)ယောက် ဝင်လာ ကြ၏။

နာစများက ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရန်အတွက် နန်းမြင့်အား လိုအပ် တာတွေ ပြင်ဆင်ပေးကြသည်။ ဒါကို မြင်နေရသည့် နန်းမြင့် ရင်သိမ် တုန် ဖြစ်နေ၏။ ဒီနေ့သည် သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့်နေ့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်း ရမှာလား။ ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်ခွင့် ရပါစေဟု ဆုချေရမှာလား မကွဲပြား တော့။

ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် စိတ်မအေးရသလို ရှင်မင်းအတွက် လည်း နောက်ဆံတင်းနေသဖြင့် နန်းမြင့် ဗျာများနေရသည်။ ရှင်မင်းက အဆိုပိုင်နိုင်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း Stage ကြောက်ပြီး. . လူရိုက်တတ်သည့်အပြင်. . အခုလည်ချောင်းကလည်း နာနေ၍

နိုင်ပါ့မလား တွေးပူမိသည်။

နန်းမြင့်က ရှင်မင်းအတွက် စိတ်ပူနေစဉ်. . . ရှင်မင်းက ပြိုင်ပွဲကျင်းပမည့် Junction Square Shopping Center သို့ ရောက်ရှိ နေပြီဖြစ်သည်။ စာရင်းသွင်းပြီးနောက် ပြိုင်ပွဲဝင် အယောက်နှစ် ဆယ်အား ပြင်ဆင်၊ ချယ်သပေးဖို့ ခန်းမတစ်ခုထဲ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတွေကြားထဲ၌ နန်းမြင့်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဖျတ်ခနဲမြင်ပြီး ပျောက်သွား၍ ရှင်မင်း စိတ်ပူသွားကာ လိုက် ရှာရ၏။

စတိတ်ခုံအနီး လိုက်ကာကြားတွင် နန်းမြင့်အား တွေ့တော့ သည်။ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားမှာစိုးပြီး ထိုနေရာသို့ ရှင်မင်း ပြေး သွားလိုက်၏။

“ဟင်. . နန်း၊ နန်းဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟာ. . ပြိုင်နေပြီလားလို့ ခဏလာကြည့်တာပါ။ ခွဲစိတ်မှုက စသေးတာမှမဟုတ်တာ အဲဒါကြောင့်”

“နန်းမြင့်ကလည်းဟာ ဟိုမှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေမှ ဖြစ်မှာပါ ဆို”

“ရပါတယ် ဒီမှာလည်း ခဏပဲနေမှာပါ။ နင့်အလှည့် ဘယ် တော့လဲ”

“အမှတ်စဉ် (၁၂) ဆိုတော့ ကြားဦးမှာ. . ပြန်ပါနန်းရယ်”

“အင်းပါ. . ရှင်မင်းရယ်၊ ပြန်မယ်. . ပြန်မယ်”

နန်းမြင့်က ပြန်မယ်ပြောပြီး လူတွေကြားထဲ တိုးဝင်သွားပြန် သည်။ သူ့ကိုစိတ်မချသဖြင့် ရှင်မင်း နောက်မှလိုက်သွား၏။ ဒါကို နန်းမြင့် လှည့်ကြည့်ပြီး သတိပြုမိသွား၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက် သည်။ ရှင်မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှရှာမတွေ့တော့။ ဆေးရုံ ပြန်သွားတာ

ပဲ ဖြစ်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့၏။

နန်းမြင့်မှာ ရှင်မင်း ထင်ထားသကဲ့သို့ပင် ဆေးရုံပြန်သွား တာ မဟုတ်ဘဲ Junction ထဲမှာပဲ ရှိနေသည်။ သူ ရှင်မင်း သီဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှပဲ ပြန်တော့မည်ဟု တွေးထား၏။ ဘာပဲပြောပြော ခုလိုရေမြောက်မင်းတင် ဘဝမှာ ရှင်မင်းက သူ၏တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးစရာ တိုင်ပင်စရာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ရှင်မင်း ဆန္ဒဖြစ်သည့် ဆန်ကာတင် ရှစ်ယောက်ထပ်ပါဖို့ . . . တတ်အားသရွေ့ ကူညီပေးချင်နေ၏။ ပြီးတော့ ဆေးရုံမှာ စောင့်နေ ဖို့ သတ္တိမရှိတာလည်း ပါသည်။ ခွဲစိတ်မှု မအောင်မြင်ဆိုသည့် စကား ကို ကြားရမှာ ကြောက်နေ၍လည်း ဒီမှာပေကတ်နေမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့နှင့် အမှတ်စဉ်(၁၂) ရှင်မင်းပြည့်ဆိုသည့် ကြေညာ သံကို ကြားရတော့၏။

ကာယကံရှင် ရှင်မင်း ရင်ခုန်စွာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသ လို နန်းမြင့်လည်း လန့်သွားသည်။ ရှင်မင်း စင်ပေါ်တက်သွားချိန်မှာ နန်းမြင့်လည်း စင်ပေါ်က လိုက်ကာကြားထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ရှင်မင်း ပရိသတ်ထံ အကြည့်ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပါ အေးစက်သွားတော့သည်။ မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပွဲကြည့်လာသူတွေ များပြားနေ၏။ စင်ပေါ် မှာ အနောက်တိုင်း BAND နှင့် ရိုးရာခြောက်လုံးပတ် တီးဝိုင်းက လည်းအဆင်သင့် . . .

စီစဉ်တင်ဆက်သူ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှင်မင်းမျက်နှာငယ် နေသည်။ ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပြီး တင်ဆက်သူတွေ ဆင်းသွားကြ ရာ စင်ပေါ်မှာ ရှင်မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဆလိုက်မီးရောင်စုံတွေ ရှင်မင်းထံ ပြေးလွှားလာချိန်မှာ

ဝိတသံလည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

ဖန်တစ်ရာတေကာ ခေါက်ရိုးကျိုးအောင် သီဆိုလေ့ကျင့်ခဲ့ သော ဖြူဖြူကျော်သိန်း၏ အတွင်းကြေ သီချင်းစာသားတွေက ရှင် မင်းနှုတ်ဖျားမှ စီးကျလာသည်။ ပရိသတ် လက်ခုပ်သံတွေ ရှင်မင်း ဖေါဖေါသီသီရလိုက်သည်။ သူ့ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အာရုံကို သီချင်း ထဲမှာသာ နှစ်ထားပြီး အကောင်းဆုံး သီဆိုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နန်းမြင့်မှာ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ် သည်။ ထိုမှ ကထိကတွေ၊ ပါရဂူတွေ ပါဝင်သည့်အဖွဲ့က ရှင်မင်း ဦးနှောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

မသေသေးသည့် ဦးနှောက်က အလုပ်လုပ်နေဆဲ၊ နန်းမြင့် အတွေးအာရုံထဲ ခွန်းမှိုင်းက မှေးမှိန်ဖျော့တော့ပြီး ရှင်မင်းက ထင်ရှား နေသည်။ ဒီခွဲစိတ်မှုက အနည်းဆုံး သုံးနာရီ ကြာမည်ဖြစ်၍ ခွန်မှိုင်း လည်း ခွဲခန်းရှေ့မှ ခွဲတန်းတွင် ထိုင်လိုက်၊ လမ်းထလျှောက်လိုက်နှင့် သောကလူသား ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှင်မင်းမှာ ဝိုင်တွေရွေးပေးသော ဝိုင်းစုခိုင် သိန်း၏သီချင်းကို သီဆိုနေပြီဖြစ်သည်။

အတွင်းကြေအပြီးမှာ ပရိသတ်၏ အုတ်အော်သောင်းတင်း အားပေးမှုကို ရခွဲသဖြင့် ရှင်မင်း လမိုင်းကပ်နေပြီဖြစ်သည်။ နန်းမြင့် လည်း တပည့်ကျော်ကို စိတ်မချ၍ ပြန်ရောက်လာ၏။

မင်းရှိတဲ့ကမ္ဘာ . . . မင်းရှိတဲ့နေရာ . . . မင်းအချစ်နဲ့ အရာရာ ဖန်ဆင်းဖို့ . . . အားများပေးပါ . . . တွဲလက်ခိုင်မြဲ . . . မင်းအချစ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တယ် . . .

ပထမတစ်ပိုဒ်ပြီး၍ အတီးပိုဒ်ဝင်နေခိုက်မှာ ပရိသတ်ထံ ရှင်မင်း အာရုံရောက်သွားသည်။ ထိုကာလလေးမှာပင် . . . ရှင်မင်း

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာတော့သည်။ အသံလည်း ကပ်သွား၏။ ရှင်မင်း မျက်ကလေးဆံပြာ ဖြစ်လာသည်။

ဆက်မဆိုနိုင်လျှင် သူရည်မှန်းထားသမျှ အားလုံးပျက်စီး သွားရတော့မည်။ ရှင်မင်း ချွေးပျံ့ကာ ကုန္တေပျက်လို့နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့လည်ချောင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး အသံပုံမှန်ထွက်အောင် ကြိုးစား သည်။ သူနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်နေသော ဒိုင်များကလည်း စိတ်ပူစွာ စောင့် ကြည့်နေကြလေပြီ။

ဒါကို နန်းမြင့်လည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရှင်မင်း အခြေ အနေမကောင်းတော့တာကို သတိပြုမိ၍ တီးလုံးပိုဒ်အဆုံး နောက် သီချင်းပိုဒ်မစမီ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ရှင်မင်းကိုယ်ထဲ ပူးဝင်လိုက် တော့၏။

ရှင်မင်း အမူအရာက ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ သီချင်းကို ဆက်ပြီး ကောင်းစွာသီဆိုနေ၏။ စတိုင်ကလည်း တကယ့် ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် အဆိုတော်ကြီးတစ်ယောက်လို၊ အဆွဲအငင် အဖြတ် တောက်တွေကလည်း ကွက်တိဖြစ်နေသည့်အပြင် Performan- ကလည်း တအားကောင်းမွန်နေ၏။

သီချင်းမဆုံးခင်မှာပင် လက်ခုပ်သံတွေက ဝက်ဝက်ကွဲ အောင် ဆူညံလို့သွားခဲ့၏။ ပရိသတ်တင်မက ဒိုင်များပါ လက်ခုပ်တီး ၍ အသိအမှတ်ပြုကြ၏။ အချိန်တန်တော့လည်း သီချင်းပြီးဆုံးသွား သည်။

စီစဉ်တင်ဆက်သူနှစ်ယောက် အပြုံးပန်းတဝေဝေနှင့် တက် လာကြပြန်သည်။ ဒိုးကြူးစကားပြောသည်။ ဆန်ကာတင်ရှစ်ယောက် ထဲ ပါနိုင်ပါစေဟုလည်း ဆုမွန်တောင်းပေးကြသည်။ ရှင်မင်း အား လုံးကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ငှော့ရမ်းပြကာ စင်ထက်မှ ဆင်းလာ

ခဲ့တော့၏။

သော်တာနှင့် မိုင်လေးတို့ သူ့ထံပြေးလာကြ၏။ ထိုစဉ် . . နန်းမြင့် သူ့ကိုယ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ရှင်မင်း ခေါင်းတိုက်သလို ဖြစ်လာ၍ နားထင်ကိုဖိပြီး ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်သွားသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူ့ကိုတွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ခုံတန်းတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီးမှ . .

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ခေါင်းမူးနေလို့လား ရှင်မင်း”
“အေးဟယ် ညက လုံးဝအိပ်မပျော်ဘူး . . အသံတွေဝင်နေ တာဟ”

“တန်ပါတယ်ဟာ၊ နင် နောက်တစ်ဆင့် တက်ရမှာသိလား ဆိုသွားတာ အရမ်းကောင်းတာပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောနေရသော်လည်း ရှင်မင်း အာရုံမရောက်၊ နန်းမြင့်ကိုသာ လှမ်းကြည့်ရှုနေမိသည်။ အိမ်သာထဲ ဝင်သွားတာ ရိပ်ခနဲတွေ့မိ၍ ချက်ချင်း ထလိုက်လာခဲ့၏။ ထင်ထား သည့်အတိုင်း နန်းမြင့်ကို လက်ဆေးကြောခုံတန်းပေါ် တက်ထိုင်နေ တာ တွေ့ရသည်။

“နန်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ခုဘယ်ချိန်ရှိနေပြီလဲ”
“ဘယ်အချိန်ရှိရှိဟာ”

“ရှင်မင်း အောင်မြင်မှု ရအောင်ကူညီရင်း နန်းဘဝကို နိဗ္ဗာန် ချုပ်ပစ်တော့မလို့လား”

နန်းမြင့် ခေါင်းမာမာနှင့် ငြင်းနေ၍ ရှင်မင်း စိတ်ပူလာ သည်။ အရေးထဲမှာ သဝန်တို့စိတ်နှင့် သူ့ယောက်ျားကို နှမ်းမှာ ကြောက်ပြီး ဇွတ်ငြင်းနေတာလားမသိ၊ သူ့ကို ဆေးရုံအရောက် ခေါ် သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“နန်း. . ရှင်မင်း ကိုယ်ထဲဝင်လိုက် ဆေးရုံကို အတူသွားကြမယ်”

နန်းမြင့် တွေဝေငိုင်လေးသွားနေ၍ . .

“ဝင်လိုက်စမ်းပါ နန်းရယ်၊ တော်ကြာအချိန်နှောင်းသွားလိမ့်မယ် ”

နန်းမြင့် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ရှင်မင်းကိုယ်ထဲ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် တိုးဝင်လာ၏။ ရှင်မင်း တက္ကသိုလ်လှမ်းတားကာ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံဟုပြောပြီး တက်လာခဲ့သည်။ ပန်းလှိုင်သို့အရောက် ကားခယေးပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

တစ်လမ်းလုံး နန်းမြင့်ဝိညာဉ်က ဆန့်ကျင်ပြီး လှုပ်ရှားနေရသဖြင့် ဆေးရုံထဲရောက်အောင်ပင် မနည်းကြိုးစားလျှောက်နေရသည်။ နန်းမြင့် Body ရှိနေသည့် အခန်းသို့ရောက်တော့ နန်းမြင့်၏ ခုခံမှုက ပိုဆိုးလာသည်။ ရှင်မင်းလည်း နန်းမြင့်နှင့်ခွန်မှိုင်းတို့ ပြန်လည်ဆုံဆည်း နိုင်ရေးအတွက် အားစိုက်ထုတ်၍ တံခါးကိုရအောင် ဖွင့်သည်။

သူ ဝင်လာကတည်းက ခွန်မှိုင်း လှမ်းကြည့်နေသည်။ တအံ့တဩလည်း ဖြစ်နေ၏။ ရှင်မင်း ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလည်းဟုလည်း တွေးနေပုံရသည်။ နန်းမြင့် ခွဲခန်းမှ ပြန်ရောက်လာခါစမှီ သူ့အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေခိုက် ခုတင်နားမှ မခွာရဲလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ကိုခွန်မှိုင်း ကျွန်မကို လာကူပါဦး၊ ကျွန်မ ကိုယ်ထဲမှာ နန်းမြင့် ဝင်နေတယ် သိလား ”

ရှင်မင်း လှမ်းအော်ပြောတာကြားမှ ခွန်မှိုင်းဝမ်းသာ သွားကာ ရှင်မင်းရှိရာ အပြေးရောက်လာ၏။

“ကျွန်မ. . ကျွန်မကို ထူပါဦး၊ သူ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မကိုယ် ဖြစ်နေ

တော့ လှုပ်ရှားရတာ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဟုတ်ကဲ့”

ခွန်မှိုင်းက တွဲထူ၏။ ရှင်မင်းလည်း ခွန်မှိုင်းကို အားပြုဖက်တွယ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ သဝန်တို့မ နန်းမြင့်က မထဘဲ အတင်းပြန်ထိုင်သည်။ တစ်ကိုယ်ထဲ နှစ်စိတ်ဖြစ်နေပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် လှုပ်ရှားမှုတွေကို တင်းခံနေရသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ချော်လဲတော့သည်။

ရှင်မင်းကို ခွန်မှိုင်းက ဖက်တွယ်ထားသည့်အတွက် သူ့ကိုပါ တွန်းလှဲလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်ထပ်လျက် လဲကျသွားသည်။ ကနွာစီးမောင်မျိုး မှာထားသည့်အတိုင်း အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ရှင်မင်း ခွန်မှိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းကို စုပ်နမ်းပစ်လိုက်သည်။ ရှင်မင်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ကလီစာတွေပါ ငြောင်းဆန်ကာ တစ်ခုခု တိုးထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ခွန်မှိုင်းမှာလည်း ရှင်မင်း နှုတ်ခမ်းမှတစ်ဆင့် သူ့ကိုယ်ထဲ တစ်ခုခု ဝင်လာတာကို ခံစားသိရှိလိုက်သည်။ တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ခွန်မှိုင်းကိုယ်ပေါ်မှ လှိမ့်ချကာ ရှင်မင်း ထရပ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ခွန်မှိုင်း တအော့အော့နှင့် လေတက်သလို ဂျီထိုသလိုဖြစ်လာသည်။ ရှင်မင်းက ခွန်မှိုင်းကို တွဲထူလိုက်ပြီး. .

“အခု ကိုခွန်မှိုင်းကိုယ်ထဲမှာ နန်းမြင့်ဝိညာဉ် ရောက်နေပြီ ခုတင်ပေါ်က ရှင်မိန်းမကို နမ်းလိုက်တော့”

ခွန်မှိုင်း သူ့နှုတ်ခမ်းကို မထိတထိ ပွတ်ကြည့်ရင်း မယုံမရဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာလည်း လေတွေပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေသလို ခံစားရသည်။ တအော့အော့နှင့် လေတက်တာကလည်း ခပ်စိပ်စိပ် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

“ကိုခွန်မိုင်း အချိန်သိပ်နှောင်းသွားလိမ့်မယ် မြန်မြန်လေး”
ရှင်မင်း ထပ်မံတိုက်တွန်းမှ ခွန်မိုင်းခုတင်အနီးသို့ ကပ်သွား
သည်။ နန်းမြင့်နှာခေါင်းမှ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်ကို အရင်ဖြုတ်ပြီး .
ရှင်မင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သေးသည်။ လူရှေ့မှာ ကိုယ့်မိန်းမ
ကိုယ် နမ်းရတာ ရှက်နေသည်လားမသိ။

“ကိုခွန်မိုင်း လုပ်လေ. . နမ်းလေ”
ရှင်မင်း အမိန့်အတိုင်း ခွန်မိုင်းက နန်းမြင့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို
ခါးကိုင်၍ စုပ်ယူနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ နှစ်မိနစ်လောက်ကြာမည့်
ထိုအနမ်းရှည်ကို ရှင်မင်း ကြည်နူးအားကျစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း စော
စောကအဖြစ်ကို ပြန်သတိရကာ ရှက်ရှက်နှင့်ခေါင်းငုံ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်. . ရှင်မင်း၊ နန်း. . နန်းကို လာကြည့်ပါဦး”
ရှင်မင်း ခုတင်နားကပ်သွားလိုက်သည်။ နန်းမြင့်နှင့် ဆက်
သွယ်ထားသော နှလုံးအခြေပြစက်လည်း လှုပ်ရှားလာကာ. . ကိန်း
ကဏန်းများ ပြောင်းလဲလာ၏။ နန်းမြင့်၏ လက်ချောင်းလေးများ
လှုပ်လာသလို ညည်းသံသဲ့သဲ့လည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကိုခွန်မိုင်း ဆရာဝန်တွေ ခေါ်လိုက်ဦး”
“အဲ. . ဟုတ်သားပဲ”
ခွန်မိုင်းက ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ အချက်ပေးခလုတ်ကို နှိပ်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဇနီးကို ပြုံးပြုံးကြီး ငုံ့ကြည့်နေလေ၏။
နန်းမြင့် မျက်ခွံတွေလှုပ်ရှားကာ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ
မြင်ရသည်။

“သူ သတိရလာပါပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ရှင်မင်းရယ်”
“မလိုပါဘူးရှင်. . လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို
ကျွန်မ လုပ်လိုက်ရုံပါပဲ၊ ခုတော့ သူ့ရဲ့ပိညာဉ်နဲ့ခန္ဓာ ပြန်ပေါင်းသွားပြီ

လေ”
“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တအားဝမ်းသာတာပဲ၊ နန်း
ကို ကျွန်တော် ပြန်ရလိုက်ပြီလေ”

ကြည်နူးဝမ်းသာဆုံးဖြစ်နေသည့် ခွန်မိုင်းအား စာနာနား
လည်မှုအပြည့်နှင့် ကြည့်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံထွက်လာ
သဖြင့် ရှင်မင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို. . ပြောပါ”
“မရှင်မင်း ဆန်ကာတင် ရှစ်ယောက်ထဲ ပါသွားပါပြီ”
“ရှင်. . တကယ်”
“ကိုခွန်မိုင်း ရှင်မင်းလေ အိပ်မက်ဆုံရာမှာ ဆန်ကာတင်
ရှစ်ယောက်ထဲ ပါနိုင်ခဲ့ပြီသိလား”

“အဟင်း. . ဒီနေ့တော့ ဝမ်းသာစရာတွေပဲ ကြုံနေရတော့
တာကို မင်္ဂလာပဲဗျာ”
“ဟုတ်တယ် ရှင်မင်း အောင်မြင်ခဲ့တာ နန်းမြင့် ဝင်ပူးပြီးဆို
ပေးခဲ့လို့”

ထိုစဉ် ဒေါက်တာများနှင့် နာစ်များ အပြေးအလွှား ဝင်လာ
ကြသည်။ ရှင်မင်း နေရာဖယ်ပေးလိုက်၏။ လိုအပ်သည်များ စမ်းသပ်
စစ်ဆေးကုသပြီးနောက် သွေးသွင်းခြင်း၊ အောက်ဆီဂျင်ပြန်ပေးခြင်း
ဆေးထိုးခြင်းတို့ကို ဇယ်ဆက်သလို ပြုလုပ်ပေးကြသည်။

“စိတ်ချလို့ရသွားပါပြီ ကိုခွန်မိုင်း၊ သတိပြန်ရပြီဖြစ်သလို. .
နာဗုံကြောတွေရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကလည်း အားရစရာကောင်းပါတယ်၊ တစ်
ခုပဲ ပြောစရာရှိတာက နာလန်ထဖို့ နှစ်လလောက် အချိန်ပေးမေးယ်
ဆိုတာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့ပြီပဲဗျာ ဒီလောက်တ

ပြဿနာမရှိတော့ပါဘူး”

နန်းမြင့်အတွက် စိတ်ချသွားရပြီမို့... ခွန်မှိုင်းကိုလည်း အ
နှောင့်အယှက်မပေးလိုတော့သည့်အတွက် ရှင်မင်း နှုတ်မဆက်ဘဲ
ပြန်လာခဲ့တော့၏။

အခန်း (၁၉)

အချိန်နှင့်ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်ဆိုသလို နေ့နှင့်ညတို့
က စဉ်ဆက်မပြတ် ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ရှင်မင်းလည်း CAMP
သွင်းခံထားရပြီး Vocal, Dance, Performance, Fashion တအစ
Training မျိုးစုံ ဆင်းနေရသည်။

ထိုသို့ အပြတ်မောင်းရုံမျှမက... တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ်
သီချင်းတစ်ပုဒ်ရိုက်ကူးရေးကိုလည်း လုပ်ရသေး၏။ သို့သော် တီဗွီ
အစီအစဉ်မှာ စနေနေ့ညတိုင်း အိပ်မက်ဆုံရာကို လွင့်ထုတ်ပေးနေ

သဖြင့် ရှင်မင်းမှာ လူသိများလာကာ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့၍ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်သည်ဟုလည်း ခံယူမိသည်။

ရှင်မင်းအနေနှင့် Pop, R&B, Rock, Alternative နှင့် Traditional သီချင်းတို့ သီဆိုယှဉ်ပြိုင်ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

များမကြာခင်မှာ Grand Final ပြိုင်ပွဲကြီးကို အမျိုးသား ကဇာတ်ရုံကြီးတွင် ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဆရာ ခိုင်မြသာ၊ အက နည်းပြ ဆရာဇေယျာတို့၏ သင်ပြမှုများ၊ Ugly Band ဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုဇော်မင်းသိန်းတို့၏ တွဲခေါ်မှုနှင့် နောက်ဆုံးပန်းတိုင်အရောက် ရှင်မင်း မှန်မှန်ပင် ချီတက်လျက် ရှိနေသည်။

နန်းမြင့်စံမှာလည်း သတိရပြီးနောက်ပိုင်း အရာအားလုံး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း နာဗွဲကြောများ တုံ့ဆိုင်းမှုကြောင့် . . လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ခွန်မှိုင်းတစ်ယောက်တော့ နန်းမြင့်စံ၏ အပါးတော်မြဲရာထူးနှင့် မအားမလပ်အောင် အလုပ်များကာ ရှင်မင်းကိုပင် သတိမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လျှောက်လှမ်းနေကြရင်း နန်းမြင့် ခွဲစိတ်မှုပြုပြီး နှစ်လတာအချိန် ကုန်ဆုံးခဲ့သည့်ကာလတွင် . .

ရှင်မင်းပြည့် WINNER ဆုပိုင်ရှင် မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း . . FIRST Runner up ဆုကိုတော့ လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင် ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြိုင်ပွဲအပြီးမှာ ရှင်မင်း သတိအရဆုံးလူက နန်းမြင့်စံသာဖြစ်သည်။

ဆုရသူရှစ်ယောက် စုပေါင်းသီဆိုမည့် အခွင့်အတွက် . . . သီချင်းတွေ အဆင်သင့်မဖြစ်ခင် အားလပ်နေသည်မို့ ရှင်မင်း ဆေးရုံ

သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့ရှိနေသေးလား . . ဆင်းသွားပြီလားဆိုတာ မသေချာ၍ စမ်းတဝါးဝါးနှင့်ပင် ဝင်လာခဲ့၏။

ဟိုငေးဒီငေးနှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ဝှီး(လ်)ချဲ့နှင့် လူနာတစ်ယောက်အား ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် တွန်းလာတာ တွေ့သည်။

အနားရောက်လာရာ လူနာမှာ နန်းမြင့်စံ ဖြစ်နေတာသိ၍ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

“နန်း နေကောင်းနေပြီပေါ့”

“ရှင် . . ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ရှင်က”

“ဟင် . . နန်း ရှင်မင်းကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး”

ရှင်မင်း ထရပ်လိုက်သည်။ သူ မမှတ်မိတာကို အပြစ်မတင်ချင်တော့ လူ့ဘဝက မိတ်ဆွေတွေမှ မဟုတ်ဘဲလေ . .

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ သွားလိုက်အုံးမယ်နော်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ဝန်ထမ်းအကူအညီနှင့် ထွက်ခွာသွားသော နန်းမြင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ရှင်မင်း ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဩော် ခုတော့လည်း သူ့စိမ်းတွေလိုပါပဲလား နန်းရယ် . .

www.burmeseclassic.com

(နန်း)

BURMESE CLASSIC

နန်း မြင့်စံ ဆေးရုံတက်ပြီး လေးလပြည့်သည့်ရက်မှာ အိမ်ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာအနားယူရင်း အားမွေးနေ၏။ အင်တာ ဗျူးသမားတွေ အိမ်ကို ဥဒဟိုရောက်လာကာ သတင်းမေးကြ ရေးကြ သည်။ ဂျာနယ်စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ နန်းမြင့်စံ ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ တစ်ရက် အားမွေးနေခိုက် အင်တာနက် စာမျက်နှာများ ပေါ်တွင် ရှင်မင်းပြည့်ဆိုသူက သူ့အားတရင်းတနီး ပြောဆိုရေးသား ထားတာတွေ ဖတ်မိသည်။ အိမ်မက်ဆုံရာတွင် 1st Runner up ဆု

ရခဲ့တာ နန်းမြင့်စံ၏ သင်ကြားပို့ချမှုကြောင့်ဟု ရေးထား၍ နန်းမြင့် ခေါ်ပွသွားသည်။ ထိုအကြောင်း ခွန်မှိုင်းကို ပြောပြပြီး မေးကြည့် တော့မှ ရှင်မင်းပြည့်အကြောင်း အစုံအလင်သိရတော့၏။

“ဒါဆို ရှင်မင်းက နန်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် နန်း”

နန်းမြင့်စံ အချိန်ဆွဲမနေတော့. . ခွန်မှိုင်းထံမှ ဖုန်းနံပါတ် တောင်းကာ ဆက်သွယ်ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ သူတို့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုတွင် ဆုံဖြစ်ကြ၏။

“ရှင်မင်းရယ် နန်းတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကူညီခဲ့ပြီး ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာဆိုတော့. . နောင်ကိုလည်း အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းလုပ်ကြမယ်နော်”

“ရှင်မင်းဘက်က အဆင်သင့်ပါပဲ နန်းရယ်”

နောင် ဘာအခက်အခဲရှိရှိ ပြောရန်၊ နှစ်ယောက်တွဲပြီး စီးမိုး ထုတ်ကြရန်တွေ ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး ညနက်မှလမ်းခွဲခဲ့ကြ၏။

ရှင်မင်းလည်း သူ့ကို နန်းမြင့် အသိအမှတ်ပြု၍ ဝမ်းသာ အားရဖြစ်စွာနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

မိုးကလည်းအတော်ချုပ်နေပြီဖြစ်၍ လမ်းပေါ်တွင် လူတစ် ယောက်မှမရှိတော့. . ။ နောက်က တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာ နေသလို ခံစားလိုက်ရ၍ ရှင်မင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှမရှိ. . ။ နန်းမြင့်နှင့် ပထမဆုံးစတွေ့ခဲ့ပုံလေးများ တို့ အမှတ်ရသွားပြီး သဘောကျကာ ပြုံးမိသေးသည်။

ကွန်ဗိုနားရောက်ခါနီး နောက်မှ ပခုံးပေါ်သို့ အေးစက်နေ သော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်ခံလိုက်ရ၍ ရှင်မင်း လှည့်ကြည့် ထိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၆၂ **သောတာ**

“ညီမလေး.. မမက ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေလို့ပါ ညီမလေးအိမ်မှာ လိုက်နေပါရစေနော်”

“အမလေး..”

ခန္ဓာကိုယ်သာပါပြီး ခေါင်းမပါသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခေါင်းမပါပဲ ဘယ်အပေါက်နဲ့ စကားပြောနေလဲ ဆိုတာ ရှင်မင်း စူးစမ်းကြည့်မိသည်။ နန်းမြင့်နှင့် တွေ့ပြီးကတည်းက ရှင်မင်း သရဲမကြောက်တော့... .

“မမကို ကူညီပါကွယ်”

“ဟင်”

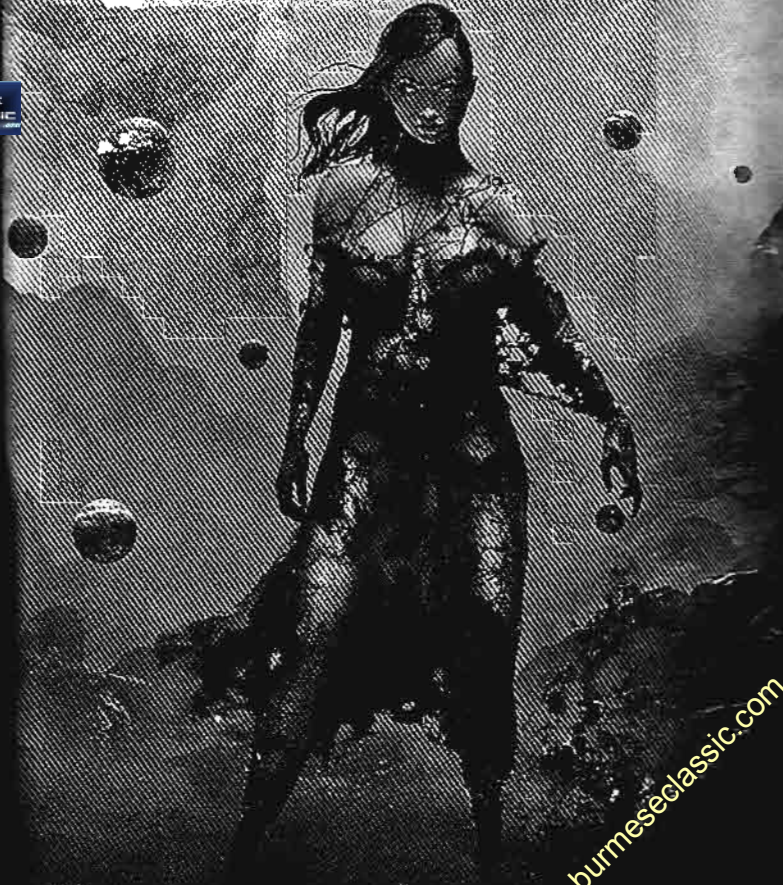
ထိုမိန်းမလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ခေါင်းပြတ်ကြီးက စကားတွေပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးသော ရှင်မင်း နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်.. မရှုနိုင်မကယ်နိုင်အောင် လန့်သွားသည့်မို့ အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးရလေတော့၏။

“အောင်မလေး.. ဒါမှ.. တကယ့် သရဲအစစ်ရှင့်..”

ဒေဝတာ

BURMESE CLASSIC

ဒေဝတာ

www.burmeseclassic.com